

Giới thiệu Phúc Thê Doanh Môn

Truyện Phúc Thê Doanh Môn của tác giả Thu Thủy Linh Nhi là một câu truyện ngôn tình cổ đại, xuyên không, NP, chủng điền văn.

Thôn thần nữ là một địa phương cổ xưa và cần cỗi, nơi này, cưới vợ rất khó. Lý gia quá nghèo, nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng không có một người phụ nữ nào cả. Ông trời thương xót, một ngày nọ, anh cả của Lý gia ở trên chợ cứu được một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bị Trói

Mặt trời chiều ngã về phía tây, ánh chiều tà nhẹ nhàng ôm lấy thôn Thần nữ cổ xưa và rách nát.

Đột nhiên, một hồi âm thanh gõ chiêng dồn dập, đánh vỡ hoàng hôn yên tĩnh, người dân trong thôn không kịp làm cơm chiều đều chạy ra cửa, chạy nhanh về phía giữa thôn.

Đã xảy ra chuyện, nhất định xảy ra chuyện lớn.

Là con dâu nhà nào chạy trốn? Hay là nam nhân nhà ai lên núi săn heo rừng rồi đem chia cho cả làng? Hay là nha dịch trong quan phủ lại đến đây tìm người đi làm lao dịch?

Người dân mang theo căng thẳng cùng với cảm xúc bất an, đến giữa thôn, chỉ thấy dưới tàng cây hòe nghiêng vẹo chết héo vài năm đang trói một người, một nữ nhân có dáng người không tẻ.

Chỉ thấy quần áo của nàng rách rưới, sợi tóc hỗn độn, trên mặt tái nhợt như tờ giấy là vẻ sợ hãi, miệng la hét, mọi người căn bản nghe không hiểu nàng nói gì.

Đám người lập tức trở nên ồn ào.

“Đây không phải là nữ nhân đại ca nhà Lý gia mua mấy ngày hôm trước sao? Tại sao lại bị buộc ở đây?” Có người lập tức nhận ra nữ nhân bị trói là ai.

“Người không biết sao? Nữ nhân này ăn cây táo, rào cây sung, buổi tối hôm qua lên chạy trốn, nhưng bị hàng xóm xung quanh bắt được rồi mang đến đây trói.”

“A, nữ nhân này thật sự là muốn chết.”

“Nói cũng không phải, nơi này của chúng ta tuy nghèo, nhưng đã đến đây, phải nhận mệnh, làm sao có thể chạy được? Năm trước Ngô Tam gia mua một cô nương đến, cũng là nửa đêm chạy trốn, còn chưa có rồi núi đã bị bắt lại, bị huynh đệ Ngô gia treo đánh, trời chưa sáng liền chết.”

“Nữ nhân như vậy, đánh chết là đúng rồi --”

“Chắc, uống công đánh hư bộ dạng đẹp này, xem da mặt trắng nõn kia --”

“.....”

Lý Mạn hoảng sợ nhìn đám người đông nghìn nghịt, căn bản là đang trong tình trạng mơ hồ, nàng không phải bị xe đâm chết sao? Vì sao lại bị trói ở đây? Những người đối với nàng chỉ trở là ai?

Nàng liều mạng kêu cứu, muốn cầu xin mọi người thả nàng ra, nhưng là, những người này trừ bỏ chen chúc tại một chỗ nói chút lời nói nàng nghe không hiểu, căn bản là không có để ý tới nàng.

Mà nàng, cũng căn bản nghe không hiểu những người này đang nói cái gì, nhưng theo ánh mắt của bọn họ cùng với giọng điệu, nàng liền biết không phải là chuyện gì hay.

“A, nữ nhân đó tỉnh rồi, thật đúng là xinh đẹp mà.”

“Xinh đẹp thì cũng đâu có dùng được, tí nữa sẽ bị treo cổ, phạm là nữ nhân vào thôn Thần nữ, muốn chạy trốn cũng chỉ còn chỉ còn đường chết.”

Đột nhiên, một phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) đen béo, cầm một rổ thức ăn thối rửa ném vào mặt của Lý Mạn.

Một lúc sau, những người khác cũng làm theo, có người nhặt đá ném vào người nàng, có hai người phụ nhân gan lớn, trực tiếp đi tới, hung hăng véo thịt

trên người nàng.

“Không cần, mau tránh ra, các người là ai? Mau thả ta ra.” Lý Mạn khóc to, đầu đón trên người không bằng nội tâm sợ hãi, đây là một nhóm dân làng thiếu văn minh, quần áo của bọn họ rất cổ, cổ vô cùng giống như trong bộ phim lịch sử cổ đại mà nàng xem.

Lúc này, một vị lão nhân lớn tuổi đi tới, vẻ mặt mang theo vài phần uy nghiêm, đuổi đi mấy vị phụ nhân, “Náo loạn cái gì, đều tránh ra.”

“Thôn trưởng a, ta chính là không nhìn được, nữ nhân thiếu dạy bảo như vậy, đúng rồi, là phải treo cổ hay là ném sông?” Mấy vị phụ nhân vây quanh thôn trưởng, hưng trí bùng bùng hỏi.

Thôn trưởng tức giận nhìn các nàng mấy cái, “Đều đứng sang một bên, việc này Lý gia sẽ tính.” Một mặt lại quay đầu hỏi một tráng hán phía sau, “Ngô tam, Lý Mặc đâu? Mau gọi đến đây, như thế nào mà nửa ngày không nhìn thấy bóng dáng đâu cả?”

Ngô tam cười hắc hắc, ánh mắt thâm tà nhìn về phía Lý Mạn, “Huynh đệ Lý gia đều đi lên núi tìm nữ nhân này rồi, để lại có Tiểu Ngũ Tử ở nhà, ta nói, hay là đợi bọn họ trở về rồi tính.”

Thôn trưởng cau mày, nhìn sắc trời càng ngày càng tối, lại xoay mặt nhìn nhìn Lý Mạn, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

Lý Mạn theo thái độ vừa rồi của phụ nhân, cảm thấy lão nhân này đoán chừng là người đứng đầu nơi này, vội vàng hô, “Đại gia, xin người thả ta ra, có chuyện gì thì nói, được không? Ta không biết tại sao lại đắc tội với các người, ta chỉ muốn các người bằng lòng thả ta đi, tất cả sẽ thương lượng sau, ta có thể cho các người tiền, bồi thường cho các người.....”

“Nàng nói huyền thuyên cái gì? “Thôn trưởng chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác, hỏi Ngô tam.

Ngô tam cũng nghe không hiểu, chỉ lắc đầu, “Ai biết nữ nhân này nói gì, ta cũng không hiểu.”

Lý Mạn tuyệt vọng, nơi này không ai chịu nghe nàng nói chuyện, mà ngay cả lão nhân đứng đầu này cũng thế, nàng nên làm cái gì bây giờ? Bọn họ muốn làm gì? Phóng hỏa chết cháy nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cứu Người

Gió núi của buổi đêm thổi vào người cực kì lạnh, toàn thân Lý Mạn phát run, tuyệt vọng nói không ra lời.

Thôn trưởng ngồi ở dưới tàng cây, thấy người Lý gia chậm chạp không đến, thanh âm của đám người la hét phải treo cổ Lý Mạn càng ngày càng cao, hần rút ra hai điều thuốc, liền đứng dậy nói, “Ngô tam, theo lời bọn họ mà làm, treo cổ. Đã chết thì thừa dịp đêm đưa đến phía sau núi chôn.”

Hắn nhìn nữ nhân này có chút kì lạ, vừa rồi lúc bọn Ngô tam đem nàng tới, nàng hình như không còn thở, thế nhưng một lát sau lại mở to mắt, còn nói những lời nói nghe không hiểu được.

“Vâng.” Ngô tam mong muốn vô cùng, rút ra dây thừng trên lưng đi về phía Lý Mạn.

“Người muốn làm gì?” Long mao toàn thân Lý Mạn đều dựng thẳng lên, ánh mắt người này không tốt, không phải người tốt.

Ngô tam nghe không hiểu lời của nàng, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng, chỉ cảm thấy tiểu nữ nhân này sợ hãi lại càng mê người, thế mà treo cổ thì thật đáng tiếc, nhưng mà, nếu như hắn dùng lực đạo nhẹ một chút, làm cho nàng chết tảm, chín phần, sau đó thừa dịp mọi người đi về, sẽ cứu sống nàng, sau đó, tiểu nữ nhân này có thể là của hắn.

Lý Mạn từ trong ánh mắt của hắn nhìn thấy vẻ xấu xa, hô to, “Cút ngay.”

Đám người lập tức hoan hô, “Treo cổ nàng, treo cổ nữ nhân xấu xa này đi.”

Ngô tam cũng thực dứt khoát, dây thừng nhanh nhẹn trườn vào trên cổ Lý Mạn, hai tay hơi dùng sức.

Lý Mạn chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, làn da trên cổ bị dây thừng thô ráp kia buộc chặt làm đau.

Vừa tới đã chết rồi sao?

Thật đúng là buồn cười, trong một ngày, chết hai lần? Xe đụng không đủ, còn phải bị treo cổ nữa?

“Dừng tay.” Ngay lúc mọi người chờ đợi giờ khắc Lý Mạn bị treo cổ, một đạo âm thanh vang dội truyền tới, một người nam nhân cao lớn cường tráng

chạy tới trước cây hòe, một phen ném Ngô tam đi, mà phía sau hắn là hai người nam nhân trẻ tuổi, đối với Ngô tam quyền đâm cước đá một chút.

Mọi người mơ hồ, thôn trưởng chạy nhanh lại, “Nhị Lang, Tam Lang, các người đây là như thế nào? Mau dừng tay.”

“Dừng đánh.” Lý Mặc gỡ dây thừng trên cổ Lý Mạn xuống, thấy nàng yếu ớt dần tỉnh lại, lúc này mới phân phó hai đệ đệ.

Lý Ngôn, Lý Thư lúc này mới dừng tay.

Mà Ngô tam lại lăn lộn trên mặt đất khóc lóc om sòm, gào khóc thảm thiết, “Thôn trưởng, ngài nhất định phải cho ta quyết định nha, huynh đệ bọn họ khi dễ người, cứ như vậy đánh ta a.”

“Đánh chết người.” Lý Thư nhin không được lại đập trên cái mông Ngô tam vài cái, “Đám đung nữ nhân của Lão Từ, tìm chết.”

“Lão Tam.” Nét mặt già nua của Thôn trưởng trầm xuống, quát bảo ngưng lại, sau đó, ánh mắt không còn giận nhìn Lý Mặc, “Đại lang, sự việc là như thế nào?”

Lý Mặc vẫn chưa trả lời câu hỏi của thôn trưởng, mà là nhanh nhẹn cởi dây thừng trên người Lý Mạn ra, đem nàng ôm vào trong ngực, xoay người liền đi.

“Đại lang.” Sắc mặt Thôn trưởng khó coi tới cực điểm, vừa muốn ngăn lại, Nhị Lang Lý gia Lý Ngôn lên tiếng nói, “Thôn trưởng, đây đều là do vương bát đần Ngô tam này làm hại.”

“Sự việc như thế nào?” Đại lang không nể mặt ôm nữ nhân bước đi, bậc thang này của Nhị Lang, thôn trưởng không thể không xuống, liền hỏi.

Lý Ngôn hung tợn trừng mắt liếc Ngô tam, một mặt lại giải thích với thôn trưởng, thanh âm rất lớn, đồng thời nói với thôn dân vây xem nghe, “Là như vậy, nữ nhân kia là đại ca ta mua được, thôn trưởng ngài cũng biết, nhà chúng ta không giàu, mấy huynh đệ chúng ta có thể có vợ lại càng không dễ dàng, lúc này có con dâu, tự nhiên muốn làm một việc, hôm qua đại ca cùng Tiểu Ngũ Từ mang theo nàng lên núi đi đến trước mộ phần của cha mẹ ta, cho cha mẹ ta biết việc vui này, nào ngờ, đại ca của ta không cẩn thận bị ngọn cây con đâm vào chân, không thể đi được, khí lực Tiểu Ngũ Từ không đủ, liền để nàng ở lại chạy về nhà gọi ta cùng lão Tam. Các người cũng biết, nàng là người ngoài núi, đối với núi này chưa quen thuộc, kết quả liền lạc đường, chúng ta tìm nàng một ngày, chợt nghe nói nàng bị Ngô tam đem buộc vào nơi này.”

Mọi người nghe nói, bắt gặp gật đầu, thôn Thần nữ xung quanh đều là núi, nếu không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, ở trong núi nhất định sẽ lạc, cho nên, nữ nhân này từ bên ngoài đến, nếu muốn chạy trốn, không có người trong này hỗ trợ, nhất định sẽ không ra được.

“Có chuyện như vậy?” Thôn trưởng hung hăng trừng mắt liếc Ngô tam, “Xem người đã làm chuyện gì?”

Ngô tam cũng từ trên mặt đất đứng dậy, thực vô tội nói, “Ta thật sự không lừa các người, nữ nhân này lúc ấy thấy chúng ta liền bỏ chạy, nếu là nàng cần giúp đỡ, tại sao lại không nhờ chúng ta, ngược lại lại chạy mất? Còn có, trên người nàng còn mang theo túi nải, bên trong có tiền bạc cùng lương khô, không phải chạy trốn thì là gì?”

“Túi nải đó đâu?” Thôn trưởng liền hỏi.

Ngô tam thoáng cái không trả lời được, hắn bởi vì tham tài, sớm đem tiền trong bọc giấu đi, lúc này mà đưa ra, chính mình cũng có tội.

“Hừ.” Thôn trưởng thấy hắn không có nói, hừ lạnh một tiếng, “Hồ đồ, huynh đệ đại lang thật vất vả mới có một người vợ, thiếu chút nữa đã bị người giết chết, còn không mau cứu đi.”

“Chậm đã.” Lý Ngôn âm thanh lạnh lùng nói, “Thôn trưởng, nữ nhân này thân thể vô cùng yếu đuối, lại bị các người buộc lại đánh, thiếu chút nữa liền chết, hiện tại còn không biết sẽ như thế nào, mà đã quên đi như vậy? Vạn nhất nếu như đã chết, huynh đệ chúng ta không có vợ thì không nói, nhưng tiền bạc mấy năm nay tích góp cũng trôi đi như nước, thôn trưởng, ngài phải cho huynh đệ chúng ta quyết định.”

Đây là muốn đòi tiền nha, Ngô tam vội vàng nói, “Thôn trưởng, việc này cũng không thể trách ta, lúc ấy bọn nhị cầu tử cũng ở đó, còn có, muốn treo cổ nàng là ngài đồng ý mà.”

“Câm mồm.” Thôn trưởng không nể mặt, quát lạnh một tiếng, “Ngô tam, việc này vốn là các người có lỗi, người cùng nhị cầu tử mỗi người đem một xâu tiền tới, Nhị Lang a, người mua đồ ăn cho vợ người ăn bồi bổ thân mình đi.”

Lý Ngôn gật đầu, Lý Thư trừng mắt nhìn Ngô tam, “Tha cho người lần này.”

Ngô tam buồn bực đến cực điểm, nữ nhân không đem về được, còn phải bồi thường một xâu tiền, thật sự là rất lỗ vốn, nhưng lời nói của thôn trưởng hắn không dám cãi, hướng chi, còn có ánh mắt của lão Tam Lý gia Lý Thư đỏ lên nhìn hắn chăm chăm, sợ bị đánh, liền co đầu tự cho là mình xúi quẩy rồi chạy mất.

Các thôn dân khác thấy không còn gì để xem, đều tự giải tán.

Thôn trưởng nhìn Lý Ngôn, Lý Thư liếc mắt một cái, ngữ khí ngưng trọng nói, “Nữ nhân kia thật sự là do đại ca của các người mua về?”

“Vâng.” Hai huynh đệ vội vàng gật đầu.

Thôn trường không quá tin, nhưng còn nói thêm, “Vậy mau mau đem hôn sự làm đi, không thì đêm dài lắm mộng.” Dứt lời, liền chấp tay sau lưng rồi đi.

Lý Ngôn, Lý Thư nhìn nhau, không nói chuyện, cùng hướng phía nhà đi về.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Về Nhà

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, Lý Mạn từ giữa sự tuyệt vọng tỉnh táo lại, nương theo sắc trời u ám, trộm đánh giá nam nhân đang ôm mình trong lòng, hắn đang nhìn về phía trước, theo góc độ của nàng chỉ có thể nhìn thấy cảm cương nghị của hắn còn có đôi môi đang gắt gao mím chặt, nhưng mà, nàng vẫn có thể cảm giác được hắn rất cao và vạm vỡ, nhìn tựa như một hòn núi nhỏ, một đôi cánh tay cường tráng mà mạnh mẽ, hơi thở nam tính nồng đậm bao vây lấy nàng, làm cho nàng cảm thấy bất an nhưng lại không dám động dẩy.

Nhưng, hắn rốt cuộc là ai? Có quan hệ như thế nào với mình, tại sao hắn lại cứu mình từ cái tình huống kia?

Lý Mạn mở mở môi, muốn hỏi chút gì, nhưng nghĩ đến lúc trước chính mình nói nhiều như vậy cũng không có một ai nghe hiểu, nàng hậm hực.

Chính là một tiếng thở dài thất bại này, nhẹ giống như muỗi bay, lại bị Lý Mặc nghe thấy được, cúi đầu, thấy không rõ lắm mặt của nàng, lại có thể nhìn thấy cặp mắt trong suốt như sao của nàng, “Người nếu không muốn, ngày mai ta dẫn người chạy.”

Ngực Lý Mạn căng thẳng, muốn tránh đi tầm mắt của hắn, lại không cam lòng buông tha cơ hội trao đổi như vậy, thật cẩn thận hỏi “Người nói cái gì?”

Lông mày Lý Mặc nhăn lại, nghi hoặc nhìn nàng một cái, nàng đang nói cái gì?

“Đại ca.” Lúc này, một tiểu nam hài từ trong tiểu viện của Lý gia chạy ra, khăn trương hề hề xem xét Lý Mạn, “Nàng đã chết rồi sao?”

“Không có. Tiểu Ngũ, đệ đun chút nước ấm đi.” Lý Mặc phân phó đệ đệ, một mặt ôm Lý Mạn vào Tây phòng.

Trong phòng không có đốt đèn, đen tuyền, nhưng Lý Mặc vẫn chạm được đến mép giường, đem Lý Mạn đặt lên trên, “Người nghỉ chút đi, lát nữa để Tiểu Ngũ lấy đồ cho người ăn.”

Lý Mạn nghe không hiểu lời của hắn, nơi này lại tối om cái gì cũng thấy không rõ, hắn đột nhiên để chính mình xuống rồi đi, nàng sợ, một phát bắt được tay áo của hắn, “Đừng đi.”

Lý Mặc hoàn toàn không dự đoán được nàng sẽ làm như vậy, nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy trong đôi mắt tăm tối của Lý Mạn lóe ra một tia lo âu thấp thòm, tâm, đột nhiên liền mềm nhũn ra, “Người yên tâm, sẽ không có người nào tổn thương người nữa đâu.”

Thanh âm trầm thấp của hắn lộ ra một chút dịu dàng, Lý Mạn từ từ an lòng, tay dần dần buông ra.

Lý Mặc không nói cái gì nữa, xoay người đi ra cửa, mới ra ngoài, đã thấy Nhị đệ và Tam đệ đã trở lại.

“Nữ nhân kia đang ở trong phòng sao?” Lão Tam Lý Thư thấy ca ca đứng ở cửa, một mặt thì la hét một mặt thì vuốt tay áo hùng hổ muốn chạy vào trong phòng.

Lý Mặc lấy tay ngăn hắn lại, trực tiếp kéo hắn vào phòng ở bên cạnh Tây phòng, “Tam đệ, đệ muốn làm gì?”

“Đại ca, người đừng trông nom nữ nhân như vậy, đánh một chút sẽ có nề nếp hơn.” Lý Thư la hét muốn vào Tây phòng đánh người.

“Hồ đồ.” Lý Mặc lần này không ngăn hắn, nhưng nét mặt u ám, nhắc nhở, “Người dám đánh nàng, ta sẽ đánh người trước.”

Mặt Lý Thư đỏ lên, “Đại ca, nữ nhân không biết ơn này, lần này người tha cho nàng, nhưng lần sau nàng vẫn sẽ trốn.”

“Đệ đánh nàng, nàng có thể gả cho đệ sao?” Lý Ngôn nhìn đệ đệ lỗ mãng này một cái, hỏi lại Lý Mặc, “Đại ca, phải làm sao bây giờ?”

Lý Mặc liếc mắt nhìn Nhị đệ Lý Ngôn một cái, đem quyết định ở đáy lòng nói ra, “Ngày mai ta sẽ đưa nàng rời núi.”

“Cái gì?” Lý Thư kinh ngạc, tròn mắt muốn rơi xuống đất, “Đại ca, người muốn thả nàng đi sao?”

Lý Ngôn cũng hơi hơi ngưng mi, đối với quyết định này hình như cũng không tán thành, mà ngay cả Tiểu Ngũ Từ suốt ngày đun nước, cũng biểu hiện không muốn.

Lý Mặc trong lòng rất khó chọn, kỳ thật, không chỉ có đệ đệ, mà ngay cả chính hắn cũng không nghĩ như vậy, hắn năm nay hai mươi ba, Tứ đệ cũng mười sáu, trừ bỏ Tiểu Ngũ Tử, sợ rằng bốn huynh đệ trong nhà đều cần nữ nhân.

Hơn nữa, nữ nhân kia bộ dáng rất đẹp, Nhị đệ Tam đệ tựa hồ cũng tựa hồ cũng rất vừa ý, chính hắn cũng cảm thấy không tệ, ở thôn Thần Nữ, bởi vì nghèo khổ, huynh đệ chung vợ đó là chuyện thực phổ biến, nhưng khó khăn lắm mới có thể tìm được một nữ nhân mà tất cả mọi người đều vừa lòng.

Nhưng mà, nữ nhân kia không muốn, bọn họ cũng không thể đánh người a, hắn cũng không muốn đệ đệ của mình biến thành người bạo lực như Ngô gia kia, “Cứ như vậy đi, sáng mai ta đưa nàng rời núi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lưu Lại

“Cứ như vậy đi, sáng mai ta sẽ đưa nàng rời núi.” Lý Mặc bỏ lại một câu, nhìn nước trong vại, liền gánh nước trong vại, tính đi nấu nước.

Lý Thư nóng nảy, một phen tóm lấy đòn gánh, “Đại ca, đệ muốn có vợ.”

Lý Mặc quay đầu, nhìn Tam đệ so với chính mình cao hơn một chút, muốn mở miệng trách cứ nhưng lại nhịn vào, “Tam đệ, đệ ngại đừng vội, đại ca đang tích góp bạc, qua mấy ngày nữa ta rời núi sẽ tìm người khác đem về.”

“Không cần, đệ muốn nữ nhân ở trong kia.” Lý Thư cố chấp nói.

Sắc mặt Lý Mặc nhìn không được tốt, “Không được.”

“Tại sao lại không được?” Lý Thư cảm thấy đại ca rất mềm lòng, bọn họ tích góp lâu như vậy mới mua được một nữ nhân, cứ như vậy liền thả?

“Tam đệ.” Lý Ngôn sợ Tam đệ nói thêm, làm cho sự tình càng tệ hơn, liền ra mặt kéo Lý Thư đến một bên, sau đó hình như nghĩ tới điều gì đúng liền nói với đại ca Lý Mặc, “Đại ca, đệ cảm thấy chuyện này chúng ta tốt nhất nên thương lượng lại một chút, người xem, Tứ đệ mấy ngày nữa sẽ về, chờ đệ ấy trở lại thì quyết định cũng không muộn. Tứ đệ là người đọc sách, tương lai sẽ có nhiều tiền đồ, nữ nhân kia cho dù ghét chúng ta, ghét cái nhà này, nhưng nói không chừng lại có thể coi trọng Tứ đệ?”

Nghĩ đến Tứ đệ Lý Họa kia bộ dáng tuấn tú ôn nhã, Lý Mặc hơi chần chừ.

Lý Ngôn thấy thế, vụng trộm liếc mắt sai bảo Tiểu Ngũ Tử đang nhóm lửa dưới phòng bếp, Tiểu Ngũ Tử lập tức đứng dậy, chạy tới ôm lấy cánh tay Lý Mặc, cầu xin nói, “Đại ca, chúng ta giữ lại tỷ tỷ kia đi, đệ rất thích nàng, nàng lớn lên thật là đẹp mắt, so với nữ nhân làng Mẩu Đan còn đẹp hơn.”

Lý Mặc vuốt vuốt đầu nhỏ của Tiểu Ngũ Tử, trong lòng hơi dao động, nhưng.....

“Đại ca, còn có, người nghĩ muốn thả nàng đi, nhưng là, người có nghĩ tới hay không, thả nàng đi, nàng sẽ làm sao bây giờ? Nàng có thể bị người bắt đến chợ bán, tình huống như thế có được không? Nếu như quay về, lại bị bán đi thì phải làm sao bây giờ?” Lý Ngôn lại nói.

Lời này làm cho ngực Lý Mặc căng thẳng, lập tức quyết định, “Tốt lắm, chúng ta chờ một chút xem sao, nhưng mà, ca nói trước, chính bản thân nàng không đồng ý, thì các đệ không ai được chạm vào nàng, nhất là Tam đệ ngại.”

“Đã biết.” Khuôn mặt tuấn lãng của Lý Thư bày ra một nụ cười có chút trẻ con, dù sao đại ca cũng đồng ý giữ lại nữ nhân đó, nên hắn cũng không tranh luận nữa.

Lý Ngôn cũng mỉm cười mỉm cười tầm mắt chậm rãi nhìn về phía Tây phòng.

Lý Mạn hoảng sợ, trốn vào phía sau cửa, ngực đập bịch bịch, vừa rồi người kia nhìn thấy nàng sao? Nàng không phải cố ý nghe lén, huống chi, nàng nghe cũng không hiểu được.

“Tiểu Ngũ, nước đun có nóng hay không?” Vừa nghĩ tới bóng người nho nhỏ vừa tránh ở phía sau cửa nhìn lén, đáy mắt Lý Ngôn hiện lên một chút lưu quang.

“Nóng.” Tiểu Ngũ trả lời.

“Múc vào trong thùng, đưa đến Tây phòng đi.” Lý Ngôn nói xong, liền cầm lên ngọn đèn dầu nhỏ, tự mình đem đến Tây phòng.

Một tia sáng chiếu vào, chậm rãi, màu da cam của đèn chiếu sáng cả căn phòng, Lý Mạn khản trương lui đến góc giường, hai tròng mắt cảnh giác nhìn nam nhân xa lạ này.

Vóc dáng của hắn rất cao, khi tiến vào thì phải cúi đầu, bằng không sẽ đụng phải cửa.

Vừa vào nhà, hắn đã đặt ngọn đèn lên trên bàn, sau đó quay đầu về phía nàng nâng môi cười.

Hắn cười nhìn tốt lắm, từ khoe môi kéo dài đến đáy mắt, vô cùng sạch sẽ thuần túy, có một loại hấp dẫn làm cho người ta yên tâm.

Nhưng, đây là ai? Hắn không phải là nam nhân lúc này ôm mình trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tắm Rửa

A, lá gan hình như hơi lớn, con mắt còn dám đánh giá hắn?

Lý Ngôn không dấu vết nhượng nhượng mày, mở ra tủ lớn, lấy ra từ bên trong một bộ quần áo sạch sẽ, lúc này, không phải Tiểu Ngưu, mà là Lý Thư bê theo cái thùng nước ấm nhỏ vào.

Vừa vào phòng, đã để thùng nước ở giữa phòng, hung hăng nhìn về phía Lý Mạn, “Nước cho người tắm rửa.” Nếu để cho người khác biết hắn bê nước cho vợ tắm, chắc chắn là không còn mặt mũi đâu nữa, nhưng trong lòng hắn rất vui.

“Đệ có khí lực như vậy thì bê bồn tắm ở Đông phòng đến đây đi.” Lý Ngôn trừng mắt liếc đệ đệ một cái, rõ ràng trong lòng nhớ thương người ta, lại bày ra bộ mặt thôi như vậy, làm cho người ta muốn bỏ chạy.

Lý Thư cũng rất nghe lời, nhanh như chớp chạy ra ngoài, bê một bồn gỗ lớn vào, vừa để xuống liền ngoắc Lý Mạn, “Lại đây, tắm rửa. “

Hắn là kêu chính mình tắm rửa? Tuy rằng nghe không hiểu lắm, nhưng theo hành động của bọn họ, Lý Mạn cũng đoán được tám, chín phần, nhưng mà, có hai người bọn họ ở trong phòng, nàng tắm làm sao được?

Thấy nàng bất động, một bộ dáng ngây ngốc mờ mịt không biết làm sao, Lý Thư vội vàng xông lên phía trước muốn lôi Lý Mạn, kết quả bị Lý Ngôn kéo lấy cánh tay, xoay người đẩy ra khỏi cửa.

“Nhị ca, người làm sao vậy?” Lý Thư rất không cam tâm, làm sao đẩy hắn ra?

“Đứng ra một bên.” Lý Ngôn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tam đệ lỗ mãng như vậy, khẳng định sẽ dọa sợ tiểu nữ nhân kia, đẩy Lý Thư ra, Lý Ngôn cũng vào phòng, mà là đứng ở, chỉ vào bồn tắm kia, nước ấm, còn có bộ quần áo, ôn hòa nói, “Người tắm rửa, rồi mặc bộ quần áo sạch sẽ kia vào, một lúc nữa sẽ ăn cơm.”

Nói xong, lại giúp Lý Mạn đóng cửa phòng.

Lý Thư ở bên cạnh nhìn nhị ca dịu dàng săn sóc tiểu nữ nhân, cảm thấy thực ủy khuất, hắn còn giúp bê nước lấy bồn đó, như thế nào việc nặng hắn đều làm liền đòi không được cái gì tốt.

Không có nữ nhân nhìn, Lý Ngôn tươi cười nhưng không còn ảm áp, hắn âm trầm nhìn chằm chằm Tam đệ, cảnh cáo nói, “Người nếu dám làm nữ nhân kia sợ chạy mất, về sau cũng đừng nói đến chuyện lấy vợ.”

Nghe được hai người ở cửa thì thầm, nhưng không đi vào, Lý Mạn thế này mới yên lòng, quần áo trên người nàng vừa bẩn lại rách, đều đã có mùi, rất nên tắm rửa.

Chỉ chốc lát sau, hai huynh đệ ngoài cửa chợt nghe từng trận tiếng nước ở trong phòng truyền ra, hô hấp của hai người lập tức ngưng lại, một cỗ hơi thở khô nóng tựa hồ từ trong phòng kia truyền đến.

“Tam đệ, đệ đi bỏ củi, ta đi nấu cơm.” Lý Ngôn rất nhanh dừng lại, phân phó đệ đệ, cũng không để ý Lý Thư ôm cái mũi mãnh liệt lắc đầu.

“Làm sao vậy?” Lý Ngôn kinh ngạc, chỉ thấy hai lỗ mũi Tam đệ chảy máu, đều ướt ngón tay, không khỏi buồn cười, “Hỏa khí lớn như vậy, mau đi tắm nước lạnh đi.”

Lý Thư làm sao kịp nghe ca ca nói, lập tức chạy vào tảo phòng, múc nước, hướng trên mặt chính mình đổ xuống.

Lý Mạn đi gánh nước trở về, đang đem nước đổ vào trong vại, nhìn thấy Tam đệ hướng trên mặt chính mình dội nước lạnh, liền lấp bấp kinh hãi, “Đệ làm sao vậy?”

“Nghĩ muốn nữ nhân.” Lý Ngôn tiến vào, nhìn không được giấu cợt, Tam đệ năm nay mười tám, đứng đến độ tuổi xao động, lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy đang ở trong phòng tắm rửa, cũng khó trách.

Lý Mặc biến sắc, lo lắng nhìn phòng cách vách, Lý Ngôn vội nói, “Không có việc gì, nàng đang tắm”

Tắm rửa? Không có nguyên nhân, từ này vốn thực bình thường, nhưng giờ phút này cũng làm cho gương mặt lạnh lùng của Lý Mặc đỏ bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nghèo Rớt Mông Tơi

Lý Mạn nhanh nhẹn tắm, kết quả vừa cầm lấy quần áo, trọn tròn mắt, quần áo nam nhân? Hơn nữa có phải hay không quá lớn? Nàng không có y phục của mình sao? Có lẽ nàng thật không phải là người nhà này?

Thùng thùng thùng -- tiếng đập cửa vang lên, thanh âm ôn hòa Lý Ngôn vang lên ở ngoài cửa, “Tắm xong rồi sao? Com chiều đã làm xong rồi.”

Lý Mạn hoảng hốt, không kịp nghĩ gì khác, cầm lấy quần áo liền vọt tới cửa, tay đặt ở cửa phòng, sợ người ở phía ngoài đẩy cửa tiến vào.

Nghe không được động tĩnh bên trong, Lý Ngôn thử nhẹ nhàng đẩy cửa, cửa bất động, hiển nhiên chốt của đã được cài, “Người nếu tắm xong rồi, đợi lát nữa liền mở cửa ra, ta bảo Tiểu Ngũ Từ đem com chiều bưng tới cho người.” Dứt lời, buồn cười xoay người rời đi, kỳ thật, bọn họ nếu muốn làm gì nàng, chỉ cần phá cửa là có thể vào nhà.

Lý Mạn nghe tiếng bước chân đã đi xa, vội vàng mặc quần áo vào, cũng không nhìn xem có thích hợp hay không, nhưng mà, mặc ở trên người nhìn thật sự buồn cười vô cùng.

Áo rộng thùng thình tựa hồ có thể đủ cho hai người mặc, nàng lấy tay đem hai bên thắt lưng nắm ở một chỗ, cố về lực soát chút, nhưng mà cổ áo lại lộ ra nhiều, quần càng kỳ quái hơn, dài đến nỗi có thể dùng để lau sàn nhà, nàng cuốn vài đường, cuối cùng cũng cuốn đến trên cổ chân, nhưng ống quần quá lớn, nàng cảm giác được có gió lùa vào.

Như vậy thì làm sao đi ra ngoài được a.

Đang buồn bực, tiếng đập cửa lại vang lên, lần này là thanh âm của một đứa nhỏ, “Tỷ tỷ, ta đem đồ ăn cho tỷ.”

Bởi vì là đứa nhỏ, nên Lý Mạn không kháng cự, mở cửa phòng ra, thò nửa đầu ra thật cẩn thận nhìn, chỉ thấy một tiểu nam hài thanh tú gầy yếu bụng đồ vật đứng ở cửa, thấy nàng mở cửa, nhếch miệng cười, đưa bát trong tay cho nàng, “Tỷ tỷ, cho tỷ.”

Là thức ăn? Lý Mạn nhận lấy, nói, “Cám ơn.” Đứa bé kia quay người lại, chạy, bộ dáng tựa hồ thực thẹn thùng.

Lý Mạn nhẹ nhàng nở nụ cười, trừ bỏ sự kiện bị trói giữa thôn kia, người nhà này cho nàng cảm giác rất thuận phúc, hình như cũng rất chăm sóc cho nàng.

Một chén cháo ngô, còn có hai cái bánh ngô nóng hổi, ngô phát ra mùi thơm và tinh khiết, Lý Mạn nhất thời cảm thấy đói bụng, đi về phía giường, ngồi xuống rồi ăn.

Lần đầu tiên ăn lương thực phụ như vậy, nàng cảm thấy rất thơm, một hơi ăn sạch, trong dạ dày thoải mái cực kỳ.

Nhưng mà, vậy làm sao để đem bát này vào phòng bếp? Bộ dạng này của nàng thật sự không dám đi ra ngoài.

Cũng may, Lý Ngôn sớm đoán được tình cảnh khó xử của nàng, tính toán thời gian, cảm thấy không sai biệt lắm, bảo Tiểu Ngũ Từ đi lấy bát.

Bát được cầm đi, Lý Mạn cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi quay người lại, trong phòng còn có một bồn nước tắm, kê, ngày mai dọn sau.

Lý Mạn cài chốt phòng, trực tiếp ở trên giường ngủ thẳng, giường này thực cứng, chăn đệm đều rất mỏng, ảm còn có một mùi lạ, cũng không biết là đã dùng được bao lâu, chăn giặt trắng bạch, hiện ra một loại bụi đen, cái loại bụi này có giặt cũng không sạch, hơn nữa, mấy chỗ vá lớn nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Nhưng cũng không có biện pháp, nương theo ánh sáng mỏng manh, Lý Mạn đánh giá trong phòng, tường loang lổ đất, đồ vật bên trong ít vô cùng, chỉ có giường ở dưới thân của nàng, còn có một cái tủ lớn ở chỗ vách tường, trừ những thứ đó ra, không còn vật nào cả.

Nhà này, nghèo rớt mông tơi.

Chương 7: Viết Chữ

Ván giường cứng rắn, đệm chăn có mùi lạ, nhưng Lý Mạn cuối cùng vẫn nằm xuống, nàng ngủ rất say, gần như ngay cả mơ cũng không có, ngày hôm sau khi tỉnh lại, mặt trời đã muốn lên cao, ánh sáng ấm áp xuyên qua cửa sổ gỗ nhỏ chiếu vào phòng.

Nàng ngồi dậy, nhìn phòng rách nát, còn có chút hoảng hốt.

Trí nhớ chậm chậm quay lại, ở cửa bệnh viện, nàng gặp được mẹ của người đàn ông đã giúp nàng cùng một người phụ nữ có thai tuổi còn trẻ tới kiểm tra thai, biết được chồng mình cùng nữ nhân khác sinh đứa nhỏ, nàng còn chưa kịp giải thích, mẹ anh ta đã chửi ầm lên, mắng nàng làm hỏng hạnh phúc gia đình người khác, mắng nàng sẽ không bao giờ đẻ được con, thậm chí ở giữa đường nhân lúc nàng không đề ý đã đẩy mạnh nàng vào dòng đường đầy xe cộ.

Lý Mạn lắc mạnh đầu, trí nhớ lúc sắp chết tàn khốc như vậy, nàng không muốn nghĩ tới nữa, nàng biết nàng xuyên qua, có được một sinh mạng mới, nên bắt đầu một lần nữa.

Giữ vững tinh thần, Lý Mạn xuống giường, mở tủ lớn ra, ở bên trong tìm kiếm một trận, rõ ràng có quần áo nữ nhân a.

Có lẽ là ngày hôm qua nam nhân kia rất không cẩn thận, lấy sai rồi đi.

Lý Mạn lấy ra một bộ quần áo vải thô của nữ nhân, nhanh chóng thay, vừa người vô cùng.

Đổi bộ quần áo nam trang tối hôm qua mặc vào tủ, Lý Mạn lúc này mới dám ra ngoài.

Trên cái ghế ngồi ngoài cửa, Tiểu Ngũ Tử nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức quay đầu, nhìn thấy Lý Mạn đứng ở, hẩn xấu hổ đứng lên, giường mắt nhìn nàng, miệng nhẹ nhàng hô, “Tỷ tỷ.”

Trong sân thực im lặng, Lý Mạn liền hỏi, “Chỉ có một mình ngươi sao?”

Tiểu Ngũ Tử nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, chỉ nhếch miệng ngốc cười.

Lý Mạn cũng không ngại nở nụ cười, nhìn sắc trời, hẩn là buổi trưa, người nhà này nên đi ra ngoài làm việc chứ?

Như vậy cũng tốt, nàng sẽ có nhiều thời gian để chuẩn bị tốt tư tưởng cùng bọn họ ở chung.

Quay người lại, trở về phòng, Lý Mạn cố sức bê bồn tắm lên, muốn đổ nước tắm tối hôm qua.

Tiểu Ngũ Tử nhìn thấy, chạy vào hỗ trợ.

“Cám ơn a.” Lý Mạn khách khí nói, cùng tiểu tử kia cùng nhau nâng, đổ nước vào phía trước nhà.

Lý Mạn để bồn tắm xuống, cũng nhân cơ hội này, nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Ngôi nhà nằm giữa ba ô đất mọc đầy cỏ tranh, bốn phía dùng bùn để trát tường, nhà không lớn, trong sân còn có một gốc cây đào thụ, nếu không có cây này, hậu viện sẽ lớn hơn nhiều, đằng sau nhà còn có mấy luống rau, một con đường nhỏ kéo dài từ vườn rau đến nhà xí nhỏ ở phía Tây Bắc.

Lý Mạn bước đến vườn rau, đứng bên vườn, nhìn mấy cây rau, chủ yếu đều là rau cải, nhưng mọc không tốt, khô cằn, lá còn bị sâu cắn, ngoài ra còn có mấy cây đậu cô-ve, một cái nhánh cây thô ta buông xuống trên mấy dàn dưa chuột, đại khái cũng là thiếu dinh dưỡng, một bộ dạng vênh vênh không lớn được.

Xem, mặc dù là có vườn rau, nhưng khẳng định là bình thường không có người chăm sóc nha, chính là trực tiếp gieo hạt giống, sau đó cò thu hoạch.

Tiểu Ngũ Tử không hiểu tỷ tỷ xinh đẹp này đang nhìn cái gì, hẩn im lặng đi theo sau nàng, nàng đi đến chỗ nào hẩn liền theo tới chỗ đó.

Thời điểm Lý Mạn đứng dậy rót cục đã phát hiện người theo đuôi mình, kỳ thực, nàng hiện tại cao hơn Tiểu Ngũ Tử cũng không đánh bao nhiêu, nhưng nàng vẫn theo thói quen cúi người xuống, ôn hòa hỏi, “Ngươi tên là gì? Ngươi biết viết chữ không?”

Chương 8: Giặt Quần Áo

Lý Mạn vừa hỏi vừa kiếm một nhánh cây, viết ở trên cát một hàng chữ, “Ta gọi là Lý Mạn, người tên là gì?”

Lý Tiểu Ngũ mở to đôi mắt đen như mực tràn đầy vẻ sùng bái, “Tỷ tỷ biết viết chữ?”

“Người đọc được sao?” Lý Mạn đem nhánh cây cho hắn, sau đó chỉ chỉ trên mặt đất, ý bảo hắn trả lời.

Lý Tiểu Ngũ hiểu được ý của nàng, nhưng mà, hắn không biết chữ, cũng sẽ không biết viết a, trong nhà chỉ có Tứ ca lợi hại nhất, đọc sách nhiều nhất, ba ca ca kia, so với hắn cũng không hơn bao nhiêu, đại ca tam ca nhiều nhất có thể viết tên của mình, nhị ca nhiều hơn nhớ được một vài chữ.

“Không biết?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của hắn, Lý Mạn thở dài.

Lý Tiểu Ngũ lập tức có chút ủ rũ, tỷ tỷ có phải hay không ghét bỏ hắn không biết chữ? Tỷ tỷ nhất định là ghét bỏ hắn, có thể hay không lại chạy mất a? Hắn thật cẩn thận nắm tay của Lý Mạn, đôi nàng nhẹ nhàng cười lấy lòng, hắn đối với nụ cười của mình rất tự tin, mỗi lần, chỉ cần chính mình lộ ra nụ cười này, cho dù làm chuyện xấu, các ca ca trong nhà cũng sẽ tha thứ cho hắn.

Quả nhiên, Lý Mạn nhìn ra tâm tư tiểu tử kia, sờ sờ đầu nhỏ của hắn, cô vũ nói, “Không có việc gì, không biết chữ cũng không sao, về sau ta dạy cho người.”

Lý Tiểu Ngũ nghe không hiểu, nhưng thấy tỷ tỷ xinh đẹp nở nụ cười, chỉ biết mình đã thành công, nhưng mà, tốt nhất hãy để cho tỷ tỷ thích mình, nhị ca nói, nếu muốn tỷ tỷ ở lưu lại, phải làm cho nàng thích nơi này.

“Tỷ tỷ, ăn cơm.” Hắn lôi kéo tay Lý Mạn, đi đến trước sân.

Lý Mạn không biết hắn muốn làm gì, đành phải đi theo hắn, bị đứa nhỏ này một đường kéo đến phòng ăn, sau đó, tiểu tử kia nhón chân mang từ trong nồi ra một chén cháo cùng hai củ khoai lang.

“Tỷ tỷ, ăn.” Hắn giống như hiến toàn bộ vật quý cho Lý Mạn.

Cháo ấm, khoai lang cũng đã lạnh, hiển nhiên đã để một thời gian ngắn, “Cảm ơn.” Lý Mạn theo thói quen nói cảm ơn, Lý Tiểu Ngũ ngồi ngay bên cạnh nhìn nàng, hắn phát hiện tỷ tỷ không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, nói chuyện dễ nghe, mà ngay cả ăn cái gì, cũng nhìn đẹp như vậy.

Lý Mạn thấy hắn vẫn nhìn mình, liền cho hắn một củ khoai lang, tiểu tử kia lại khoát tay, “Ta ăn rồi.”

Nhìn hắn gầy yếu như vậy, Lý Mạn sinh lòng thương tiếc, đem khoai lang nhét vào trong tay của hắn, chính mình ăn một củ.

Ăn xong điểm tâm, nàng tiện tay đem bát rửa.

Lý Tiểu Ngũ muốn cướp làm, nhưng bị nàng cự tuyệt, nàng ăn cơm còn bắt tiểu hài tử rửa chén.

Rửa bát xong, Lý Mạn lại nghĩ tới y phục bị bẩn ở Tây phòng, tuy rằng rách, nhưng giặt rồi vẫn có thể mặc.

Lý Mạn đem quần áo trong phòng chính mình đều đem ra, sau đó lại nghĩ hôm qua nhìn thấy, nhà này tựa hồ đều là man nhân, không một nữ nhân, quần áo khẳng định cũng không có người giặt, đều tiện tay giặt sạch đi.

“Các người có quần áo bẩn không? Lấy đến hết đi.” Lý Mạn không dám tự tiện tiến vào phòng khác, liền bảo Lý Tiểu Ngũ đi

Nhưng Lý Tiểu Ngũ nghe không hiểu lời của nàng, bắt đắc dĩ, nàng đành phải lôi kéo Lý Tiểu Ngũ cùng nhau vào Đông ốc.

Đông ốc lớn hơn một chút, hiển nhiên cũng là dùng làm nhà chính, ở giữa có một cái bàn cùng bốn băng ghế nhỏ, dựa vào góc phòng là một chiếc giường to lớn, thật sự rất lớn, ít nhất có thể ngủ được bốn năm người.

Vừa vào nhà, còn có mùi lạ xông vào mũi.

Trên mặt đất rơi mấy đôi giày rơm, trên giường hai cái chăn mỏng bị chất đống vào một chỗ, Lý Mạn lật chăn lên, liền phát hiện vài bộ quần áo bẩn nhiều nếp nhăn ở trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trở Về.

Lý Mạn nhớ đến thời đại học, có lần vào ký túc xá nam, tựa hồ cảnh tượng cũng như vậy, xem ra nhà này xác thực thiếu nữ nhân.

Nhưng, mình là ai? Không phải là người nhà này sao?

Lý Tiểu Ngũ hơi xấu hổ, vốn những công việc này đều do nhị ca làm, nhưng hôm nay ao nước trong thôn bắt đầu bắt cá, nhị ca phải giúp ghi chép sổ sách, sớm đã đi cho kịp thời gian.

Lý Mạn không nghĩ nhiều, một chân quỳ gối trên giường, đưa tay đem cửa sổ ở đầu tường mở ra, để không khí tươi mát tràn vào, lan tỏa hương vị khắp phòng, sau đó, đem tất cả quần áo bẩn ra.

“Tỷ tỷ, ta giặt cho.” Lý Tiểu Ngũ vội vàng đem chậu gỗ vào trong viện, sau đó bên cạnh giếng dùng sức múc nước.

Nhìn thân thể nhỏ nhỏ của hắn, với dáng vẻ có hết sức, Lý Mạn nở nụ cười, để hắn đứng bên cạnh, bản thân tự đến làm.

Sức lực Lý Mạn không phải nhỏ, tuy đây là lần đầu tiên làm, nhưng khá thuần thục, chỉ chốc lát sau, nước trong chậu đã đầy.

Niên đại này không có bột giặt quần áo, Lý Mạn chỉ phải nhập gia tùy tục, chấp nhận dùng một ít phân tro, may mà, sau khi nghiêm túc chà xát mấy lần, quần áo đều sạch, mặc dù cũ, nhưng sạch sẽ, đem đến sân trong viện phơi khô, ánh nắng mặt trời đã bắt đầu lên, có thể ngửi được mùi thơm ngát của cây cỏ.

Lý Mạn vô cùng thỏa mãn, nàng vốn rất thích sạch sẽ, giặt quần áo xong, tay rảnh rồi, nhớ lại trong phòng, đem chăn của mình mở ra, đem tất cả chăn trải giường, chăn mền ném vào trong chậu.

Hôm nay ánh nắng rất nhiều, nàng đem tất cả dặt lên tường rào phơi nắng.

Nhưng chỉ giặt cho mình thì không tốt lắm, liền tiện tay đến Đông phòng, đem tất cả mấy cái chăn trải giường mở ra, chăn cũng đem đi phơi, toàn bộ chăn trải giường và ... đều đem đi giặt sạch.

Cây trúc không đủ chỗ phơi, sau đó, nàng vào phòng bếp tìm sợi dây, đem buộc ở trong sân, lại đem từng cái chăn đã giặt sạch đi phơi khô.

Chờ làm xong mọi việc, cũng đã gần trưa, Lý Mạn dùng tay ra đầu mới hỏi rõ Lý Tiểu Ngũ, giữa trưa trong nhà chỉ có hai người bọn họ, những người khác sẽ không trở về ăn cơm.

Như vậy cũng tốt, hai người tùy tiện ăn một chút gì cũng được.

Trên băng ghế dài trong góc phòng bếp, để một bao bột ngô, gần nửa bao bột mì và nửa bao gạo trắng, trên đất còn một ít khoai lang, trừ mấy thứ đó ra, cũng không còn đồ ăn gì khác.

Lý Mạn suy nghĩ một chút, liền quyết định nhào bột làm mì đi, đi ra vườn phía sau viện hái hai trái dưa chuột nhỏ, đem rửa sạch, và đi nhào bột.

Lý Tiểu Ngũ từ đầu đến cuối, đều ngồi chồm hóm ở một bên, hai tay chống má, vừa kinh hi (kinh ngạc vui mừng) vừa sùng bái nhìn nàng, trong mắt tràn ngập: Tỷ tỷ thật lợi hại.

Lý Mạn hiểu được đứa nhỏ này thật lòng yêu thương mình, lại nghĩ, ở hiện đại nếu như không phải thân thể mình có bệnh, nếu như nàng có con, chắc cũng đã lớn bằng hắn, bất tri bất giác, nàng đối với hắn càng thêm thương tiếc.

Lý Mặc mới vừa vào viện, liền nhìn thấy quần áo và chăn đã giặt sạch sẽ phơi nắng đầy sân, trong lúc nhất thời có chút chưa tỉnh hồn lại, đi đến cửa phòng bếp, lại nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp nhỏ bé và yếu ớt đang đứng bên bếp nhào nặn.

Nữ nhân kia mặc một bộ áo đơn vải bố, tay áo vén lên thật cao, lộ ra một đoạn cánh tay tuyết trắng.

Lý Mặc chỉ cảm thấy trắng như vậy thật chói mắt, muốn quay đi chỗ khác, nhưng mắt không nghe lời, còn muốn nhìn càng nhiều, nhìn chăm chăm.

Đúng lúc này, Lý Mạn đột nhiên quay đầu, thấy rõ nam nhân đang ngây ngốc đứng ở cửa nhìn chăm chăm vào mình, thì giật mình.

P/s: Minh edit phụ bạn Băng lãnh. Nếu bạn ấy bận hay có công việc gì đó mình sẽ edit phụ bạn ấy. Nếu văn phong hơi khác bạn Băng lãnh mong các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Không Hẹn Mà Gặp.

Dáng vẻ nam nhân này chừng hai mươi, thân hình cao lớn, một thân quần áo vải bố màu xám tro, tay áo và ống quần đều cuộn lên một đoạn, lộ ra da thịt màu đồng.

Mặt mày tuấn lãng, ngũ quan rõ ràng, ánh mắt trầm lắng như hố sâu, môi mím thật chặt, dường như hết sức kiềm lời.

Lý Mạn nhận ra, đây là nam nhân tối hôm qua ôm mình về, coi như là ân nhân cứu mạng của nàng.

Hơi kéo khóe môi, Lý Mạn cười gật đầu với hắn, xem như chào hỏi, ai biết, đột nhiên có một con chó lớn xông vào phòng bếp, trong miệng còn ngậm một con gà rừng đã chết.

Lý Mạn sợ hãi hét lên một tiếng, trốn ở phía sau bếp bếp.

Lý Mặc nhanh chóng tiến lên, tức giận nắm tai con chó lớn, dạy bảo, “Đại Hắc, đi ra ngoài.”

Đại Hắc là đồng bạn cùng hắn đi săn thú, khi tập kích con mồi rất hung hãn, nhưng nghe lời và dịu ngoan đối với người trong nhà, lần này, có lẽ là biết trong nhà có thêm nữ nhân, muốn ngậm con gà rừng qua để lấy lòng, ai biết lại dọa Lý Mạn, cái thứ thành sự không đủ, bại sự có thừa.

“Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Lý Tiểu Ngũ dựa sát vào bên người Lý Mạn, quan tâm hỏi.

Lý Mạn vỗ ngực một cái, lắc đầu ý bảo mình không sao, nhưng, người nam nhân này đột nhiên trở về, nàng phải nhào thêm chút bột nữa mới được.

Mới lấy thêm hai nắm bột để vào trong chậu, cái bao gần thấy đầy, nghĩ nam nhân kia khôi ngô cao lớn, lượng cơm ăn tất nhiên không nhỏ, liền dứt khoát đem bột mì toàn bộ đổ ra.

Nhưng vừa mới múc nước đổ lên, ngoài cửa liền vang lên giọng nói, lại có người trở về.

“Đại ca, huynh ở nhà à?” Lão tam Lý Thụ trong tay xách hai con cá, hào hứng đi tới.

Lý Mặc đang ở trong sân giáo huấn Đại Hắc, sau này không được lỗ mãng, chợt thấy đệ đệ trở về, trên mặt có vài phần lúng túng, bình thường hắn sẽ đi săn thú cả ngày, nhưng hôm nay không biết chuyện gì xảy ra, luôn thấy tâm tình không yên, dứt khoát về sớm.

“Hiện tại sao đệ trở về rồi?” Hắn đứng dậy hỏi đệ đệ, “Ngày hôm nay trong thôn bắt cá, không phải ở từ đường ăn cơm sao?”

Vậy mà, hắn vừa dứt lời, nhị đệ Lý Ngôn đã đi vào sân, nhìn thấy Lý Mặc, cũng không giật mình như lão tam, chỉ tùy ý chào hỏi một câu, “Đại ca? Huynh ở nhà à.”

Thế nào, hắn ở nhà rất kỳ lạ sao? Lý Mặc nhìn thấy ánh mắt trên choker của nhị đệ, cũng hỏi, “Sao đệ cũng về rồi?”

“Ah, mới vừa làm xong, cơm trong từ đường làm chưa xong, đệ và tam đệ đói bụng, muốn về xem cơm có sẵn không.” Lý Ngôn trả lời rất thành thật, “Đại ca cũng trở về ăn cơm trưa sao?”

“Ah, uhm.” Lý Mặc đương nhiên nói đúng, “Sáng sớm đi gấp, quên mang lương khô.”

Lông mày bên phải của Lý Ngôn nhướng lên, “Đệ hiểu.” Nói xong, nhanh chóng vào phòng bếp.

Gò má màu mặt ong hiện lên một chút ửng hồng, nhị đệ thật sự đáng ghét, đệ thì biết cái gì, thật sự hắn không phải vì nữ nhân kia.

Tại phòng bếp, Lý Tiểu Ngũ vây quanh tam ca, muốn nhìn cá trong tay hắn, nhưng Lý Thụ làm sao cho đệ ấy, hắn đã làm sạch sẽ, cảm về cho nữ nhân kia nấu.

“Giữa trưa ăn cái này.” Hắn đem cá để trên tấm thớt, sau đó quay về phía nàng cười nói, trở về liền nhìn thấy quần áo và chăn đều giặt sạch, còn có, nàng đang ở phòng bếp nhào bột, trong lòng Lý Thụ ấm áp vui vẻ, đã đem chuyện nàng chạy trốn vứt bỏ huynh đệ cả nhà bọn họ đều quên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nấu Cơm.

Vốn phòng bếp không lớn, bỗng chốc chen vào hai người nam nhân có thân hình cao lớn, nhất thời có vẻ chật chội không chịu nổi, hơn nữa Lý Tiểu Ngũ vây quanh tam ca hắn đùa giỡn, Lý Mạn bất đắc dĩ bị chen đến phía sau bếp bếp, không có cách nào nhào bột.

Lý Ngôn thấy thế, liền kéo hai đệ đệ, sau đó chỉ chỉ cá trên thớt, mỉm cười nói với Lý Mạn, “Vất và nguoi.”

Giữa trưa ăn cá sao? Nhưng cô đang nhào bột, dự định nấu mì.

“Tiểu Ngũ, đệ phụ trách nhóm lửa.” Lý Ngôn phân phó tiểu đệ, sao đó kéo tam đệ ra cửa.

Các ca ca đều trở về, Lý Tiểu Ngũ liền hoạt bát lên nhiều, “Tỷ tỷ, ta giúp tỷ nhóm lửa.”

Lý Mạn thăm liếc mắt nhìn hắn, rốt cuộc là nàng nghĩ sai ý của tiểu tử này, hay là hắn căn bản nói dối quân tình? Vốn chỉ có hai người ăn trưa, tự dưng nhiều hơn ba người, xem ra, không thể nào nấu mì, nhưng bột đã nhào, giữa trưa không ăn thì rất lãng phí.

Suy nghĩ một chút, Lý Mạn quyết định nấu hơn nửa nồi cơm tẻ, bột này dứt khoát làm chút bánh bao là được rồi.

Đã quyết định giờ thì bắt đầu làm việc.

Nàng trước tiên múc hai bát gạo, vo sạch đổ vào nồi lớn nấu, lại đem khay hấp đặt vào trong nồi, sau đó đem bột đã nhào xong, nặn nặn thành những cái bánh bao cân xứng để trên khay hấp, đắp kín nắp, để Lý Tiểu Ngũ đi nhóm lửa.

Khi cơm đã nấu xong, Lý Mạn nhìn hai con cá chép béo khỏe trên thớt, đã xử lý sạch sẽ, nhưng nàng còn múc hai gáo nước rửa sạch lại một lần nữa.

Lại lấy ra một cái chảo khác, rửa sạch sẽ, nói với Tiểu Ngũ đang ở phía dưới nhóm lửa, “Chảo này làm nóng một chút, để ta nấu cá.”

“Lý Tiểu Ngũ nhìn tay cô chỉ cái chảo, lập tức hiểu ý cô, đem bếp lò khác nhóm lửa, để chảo lên bếp, sau đó cho thêm củi vào, hai bên bếp lửa đều bùng rực.

Chờ chảo nóng, Lý Mạn đổ mỡ vào, mỡ lăn một vòng, liền lưu lút đem hai con cá bỏ vào, một thanh âm két két vang lên, mùi thơm của cá nhảy mất lan tỏa khắp nơi.

Cá chép kho tàu, coi như là món sớ trường của Lý Mạn, mặc dù gia vị không nhiều lắm, nhưng nàng đã làm hết sức để vị ngon hơn.

Bên này, nàng và Lý Tiểu Ngũ hai người đang bận rộn, bên ngoài, ba nam nhân cũng có vẻ bề bộn nhiều việc.

Lý Mặc ở bên gốc cây đào, dọn dẹp con gà rừng Đại Hắc ngâm về.

Lý Ngôn ở trong sân chặt củi, Lý Thư đâu? Không thấy...

Nhưng chỉ chốc lát sau, Lý Thư từ sau viện chạy đến tiền viện, nhanh nhẹn đem củi chặt xong bên người Lý Ngôn xếp chồng lại, “Nhị ca, trong phòng bếp, củi không nhiều lắm, để đem qua đó một ít.”

“Để xuống.” Lý Ngôn cầm búa, nhìn thấu tâm tư của hắn, nhưong nhưong mày, hỏi, “Không phải bảo đệ đi dọn phân sao, làm xong chưa?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lý Thư nhất thời tối sầm, “Hồi chết, sao huynh không làm?”

“Không phải đệ nói muốn làm chút gì đó cho nàng vui sao? Huynh cho đệ biết, nữ nhân đều thích sạch sẽ, đệ dọn nhà xí sạch sẽ, nàng nhất định có vài phần kính trọng đối với đệ.” Lý Ngôn nói.

Lý Thư mới không tin đâu, nữ nhân kia làm cơm trưa sẽ xong ngay, mùi cá thơm phức như vậy, hắn một thân hôi hám đi ăn cơm, nữ nhân kia thích mới lạ, nhị ca đúng là lừa người, nhưng lần này, hắn tuyệt đối sẽ không làm.

“Nhị ca, thơm quá, đệ thấy bụng mình đói hơn rồi, đệ đi xem coi cơm chín chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thơm Quá

Từng trận mùi thơm của cá bay ra, Lý Ngôn cũng cảm thấy đói bụng, bỏ búa xuống, theo đệ đệ một trước một sau vào phòng bếp.

Bên kia, Lý Mặc nhìn thấy, vội vàng để xuống công việc trong tay, đứng dậy bước nhanh đến phòng bếp, vốn Đại Hắc đang quỳ rạp trên mặt đất ngủ gật, trong nháy mắt mở to mắt ra, vội vàng mở tứ chi chạy theo.

“Tránh qua một bên đi.” Nhớ đến vẻ hoảng sợ của Lý Mạn, Lý Mặc không chút khách khí xách Đại Hắc trở về sân viện.

Tại phòng bếp, Lý Mạn nỗ lực bỏ qua ba người mới chui vào, bình tĩnh đem cá đã nấu xong đựng vào cái tô lớn, mới đựng được, Lý Ngôn nhích lại gần, mỉm cười từ trong tay nàng tiếp nhận, “Thơm quá, ta đến bụng, đừng để bị phỏng.”

Lý Thư cũng bu lại, “Còn nữa không? Ta đến bụng.”

Lý Ngôn dùng chân đá đá tam đệ, “Đến Đông phòng đem bàn đến bên này.”

Lý Thư 'Ah' một tiếng, dựa vào bệ bếp vừa nhìn Lý Mạn cười khúc khích vừa kéo Tiểu Ngũ, “Đi, đệ lấy ghế.”

Lý Mạn rảnh rồi, đem hai trái dưa chuột đã rửa sạch, cắt thành miếng nhỏ, đặt trên một cái đĩa nhỏ.

Lý Mặc cũng muốn như nhị đệ giúp nàng bụng đồ ăn, nhưng chỉ một đĩa nhỏ dưa chuột, hiển nhiên không đủ phân lượng. Vì vậy, hắn chỉ lấy bát từ tủ ra, chủ động bởi com.

Lý Thư đem bàn lớn tới, đặt vào trong phòng bếp, Tiểu Ngũ một mình ôm cái ghế theo, tùy tiện để xuống, liền chạy đi, rất nhanh lại đem qua thêm hai cái ghế.

Com và thức ăn dọn xong, mọi người vào chỗ, Lý Tiểu Ngũ vốn cùng Lý Mặc ngồi chung một cái ghế, nhưng hắn ngại đại ca thân hình quá lớn, ép hắn vào góc bàn, chợt lách người qua, hắn ngồi xuống cái ghế Lý Mạn ngồi, nhìn tam huynh đệ khác của Lý gia một trận trừng mắt với hắn.

Thấy tất cả mọi người trừng mắt, Lý Mạn chỉ phải lấy đĩa gắp thịt trên bụng cá cho Lý Tiểu Ngũ, “Đến, ném thử.”

Đôi mắt Lý Tiểu Ngũ cười đều híp lại như trăng rằm, mới ăn một miếng, liền hô nói, “Ăn ngon, ăn thật ngon, so với nhị ca làm còn ngon hơn gấp trăm lần.”

Lý Ngôn nghe nói, thật muốn đánh tiểu tử này, trước đây lúc hắn làm com, động một chút là nói hắn làm đồ ăn ngon nhất.

“Um, ăn ngon quá.” Lý Thư lúc này cũng khoa trương hô lên.

Lý Ngôn vội vàng cũng gắp một miếng thịt cá bỏ vào miệng, mùi thịt trọt nộn, ngon ngon miệng, quả nhiên so với hắn làm ngon hơn rất nhiều.

Lý Mặc vui đầu cũng ăn một miếng, trên mặt lộ ra vui mừng tiểu ý, nữ nhân này khẳng định vì bọn họ mới làm cá ăn ngon như vậy, không phải cố tình muốn ở lại chứ.

Lý Mạn thấy bọn họ ăn ngon, trong lòng vô cùng vui sướng, trước kia tâm tình có chút khấn trương, cũng quét hết sạch, ăn đến hai chén com.

Com nấu không đủ, nên huynh đệ Lý gia mỗi người ăn thêm mấy cái bánh bao.

Phải nói, Lý Mạn làm bữa com này làm rất thành công, hai con cá và ngay cả nồi canh lớn như vậy, cuối cùng ăn hết sạch, và nước canh đều bị Lý Thư dùng bánh bao chấm ăn hết.

Lý Ngôn ghét bỏ tam đệ thật không tiền đồ, cuối cùng nháy mắt để Tiểu Ngũ mang Lý Mạn đi nghỉ ngơi.

Lý Mạn vốn đang muốn dọn dẹp chén đĩa, nhưng Lý Ngôn nói nàng đã vất vả nhiều rồi, chén đĩa dù thế nào cũng không cho nàng dọn dẹp, nàng chỉ có thể theo Tiểu Ngũ đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hỏi Thăm

Lý Mạn trở lại Tây phòng, vốn định ngủ trưa một chút, nhưng chân đang phôi, Uhm, được rồi, không biết trong nhà có kim chi không?

Quên đi, một hồi chờ mọi người đi ra, hỏi một chút.

Lý Mạn không có việc gì, cũng không dám lảo đảo ngoài sân, chỉ đành phải ngồi ở đầu giường được đặt lò sưởi ngay người.

Lý Tiểu Ngũ dẫn Lý Mạn qua Tây phòng, thì xoay người đến phòng bếp.

Vừa trở lại, đã bị Lý Thư vỗ một cái mạnh vào đầu, gọi tới trước mặt, “Nương tử đang làm gì?”

“Ngồi.” Lý Tiểu Ngũ nghiêng đầu thành thật trả lời.

“Ngồi?” Lý Thư buồn bực, “Không làm gì khác?” Chẳng hạn như len lén hỏi thăm Tiểu Ngũ mấy huynh đệ bọn họ, có hay không cảm thấy hấn là nam nhân tuần tú nhất trong nhà?

Lý Tiểu Ngũ lắc đầu, lúc hấn đi ra, Lý Mạn đang ngồi yên ở đầu giường đặt gần lò sưởi.

“Vậy giờ đệ lên đi nhìn xem.” Lý Thư giục giây đệ đệ.

“Lão tam.” Lý Mặc trầm mặt nhìn Lý Thư, “Dù sao đừng để Tiểu Ngũ làm chuyện như vậy, còn có, nữ nhân kia bên đó, không có việc gì thì ít hỏi tới đi.”

“Đại ca, nàng cũng là nương tử đệ.” Lý Thư bất mãn.

Lý Mặc xoa đầu Đại Hắc, lấy xương đầu cá cho nó ăn, nghe đệ đệ nói như vậy, lại ngẩng đầu cảnh cáo, “Một ngày nàng chưa đồng ý, thì không phải là nương tử chúng ta, nguoi nghĩ cùng đừng nghĩ.”

Lý Ngôn rửa xong chén đĩa, lau tay, qua vỗ vỗ vai Lý Thư, thâm thía nói, “Nghe đại ca.”

“Đệ chỉ muốn nhìn nàng một chút thì làm sao?” Lý Thư ừy khuất nói, quan tâm một chút cũng không được sao?

“Được rồi, không có việc gì thì đi với huynh đến ao cá, buổi chiều sẽ phân cá.” Lý Ngôn nói.

Lý Thư lên tiếng, “Uhm, được, Tiểu Ngũ, có muốn đi hay không? Tam ca cho đệ chọn mấy con lươn (cá chạch) chơi.”

“Được,” Lý Tiểu Ngũ vỗ tay, nhưng thoáng qua lại vội vàng lắc đầu, “Không đi, tam ca giúp đệ mang về nhà đi.”

“Tại sao không đi? Năm rồi không phải đệ rất thích đi chơi sao?” Lý Thư nghi hoặc.

Lý Ngôn nhìn ra tâm tư của tiểu đệ, nói, “Quên đi, để Tiểu Ngũ ở nhà, hấn lại muốn đến chỗ nữ nhân kia.”

Cứ như vậy, Lý Tiểu Ngũ ở nhà, ba huynh đệ lại vội vàng ra ngoài.

— — —

Lý Mạn không nghĩ tới mình lại ngồi ngủ gật, không biết mơ màng bao lâu, mở mắt ra chỉ thấy Tiểu Ngũ đang ghé vào cửa sổ, nhìn nàng ngốc ngốc cười.

“Mấy giờ rồi?” Nàng xoa mắt hỏi, nhưng rất nhanh nhớ đến, tiểu tử kia nghe không hiểu lời của nàng, bắt đầu cười, hướm hấn vẫy tay, “Vào đi.”

Lý Tiểu Ngũ lớn lên thanh tú nhỏ gầy, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng trái lại có đôi mắt đen láy, rất có tinh thần.

Lý Mạn không biết hấn từ nhỏ dinh dưỡng không đầy đủ nên thân thể có bệnh, nhưng đối với nàng, lúc này nhìn thấy thế, tình thương của mẹ bắt đầu trôi dạt, thấy hấn câu nệ vào phòng, lại không bước lên nữa, chỉ dựa vào chân tường đằng kia, lấy lòng nhìn mình, lòng nàng càng thêm nhũn ra.

Đi lên phía trước, Lý Mạn hơi khom lưng, cung chiêu xoa xoa cái đầu nhỏ của hấn, cười nói, “Nguoi thò vào bao lâu rồi? Sao không gọi ta? Được rồi, trong nhà để kim chỉ ở đâu?”

Biết hấn nghe không hiểu, nàng nói xong liền cầm bàn tay nhỏ bé của hấn, dẫn hấn đến sân viện, chỉ vào chần, lại cầm mép chần, sau đó dùng đầu tay như đang may vá.

Lý Tiểu Ngũ rất thông minh, thoáng cái liền hiểu, hào hứng chạy đến Đông phòng, sau đó lấy ra một khay đan nhỏ, bên trong có kim chỉ, kéo, còn có mấy miếng vải vụn.

“Ha ha, thật thông minh.” Lý Mạn khen ngợi xoa tóc hấn.

Lý Tiểu Ngũ vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ vui vẻ, tầm mắt nhìn thân ảnh ở phía sau Lý Mạn, nụ cười mở lớn hơn, “Tứ ca.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thiếu Niên

Editor: Băng Lãnh

“Tứ ca.” Lý Tiểu Ngũ một bên hô to một bên giống như một chú chim nhỏ, mở ra hai tay chạy về phía Lý Mạn.

Lý Mạn tò mò quay đầu, chỉ thấy một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nhẹ tay khẽ xoa tóc Tiểu Ngũ, hơi hơi mỉm cười, “Tiểu Ngũ lại cao lớn.”

Hắn có vóc dáng cao, khuôn mặt tuấn tú, một thân quần áo cũ màu xanh đậm, giặt đến hơi trắng bệch, nhưng sạch sẽ, trên vai còn đeo một cái túi sách màu xám.

Lý Tiểu Ngũ hưng phấn tiếp nhận túi ở trên lưng ca ca, sau đó điểm mũi chân tiến đến bên tai Tứ ca, nhỏ giọng nói chút gì.

Lý Họa quay đầu mỉm cười với Lý Mạn, sau đó, nắm lấy tay của đệ đệ, đi tới phía nàng.

Lý Mạn đột nhiên cũng có chút khẩn trương, thiếu niên này là ai a?

“Tiểu Ngũ đều đã nói với ta, vất vả cho ngươi.” Âm thanh của thiếu niên ngây ngô tinh thuần, tựa hồ còn chưa vỡ giọng.

Lý Mạn không rõ cho nên Lý Tiểu Ngũ lui ở phía sau Tứ ca nở nụ cười với nàng.

Lý Họa nhận lúc nàng còn đang thẹn thùng không được tự nhiên, liền nắm tay đệ đệ đi tới Đông phòng.

Lý Mạn nhìn trộm, cửa phòng là mở ra, nhưng hai người này làm cái gì ở bên trong, nàng lại không nhìn thấy.

Nhưng mà, thiếu niên này cũng là người nhà này sao?

Nghĩ tới bọn họ có hình dáng mặt mày tương tự nhau, Lý Mạn khẳng định đáp án này đúng, nhưng mà, năm huynh đệ, quả thật hơi nhiều nha.

Mặt trời cũng đã xuống núi, chần đon phơi nắng trong viện đã sớm khô, chần phơi nắng đều ấm áp dễ chịu, Lý Mạn thu chần về, đem trải ra trên giường trong Tây phòng, sửa sang lại cho tốt sau đó bắt đầu khâu chần.

Việc khâu chần so với Lý Mạn tưởng tượng khó khăn hơn nhiều, nàng tưởng rằng máy vá cùng khâu chần là giống như nhau, nào biết đâm kim thứ nhất vào trong chần phải mất nửa ngày mới vào, lại phải hao phí rất nhiều sức lực để rút ra, lần rút ra này, dùng sức thật mạnh, lại làm cho chần đơn này rách thêm.

Cứ như vậy, đâm ba bốn lần xuống, Lý Mạn đầu đầy mồ hôi, mà hai ngón tay đau quá, chần dày, lại thêm hai tầng khăn trải giường, như vậy phải dùng một cây kim to mới xuyên qua được, nàng phải dùng sức ở hai đầu ngón tay, vài lần như vậy, ngón tay cái cùng ngón trỏ đều đỏ ửng.

Có tất cả ba cái chần, Lý Mạn buồn bực, với tốc độ này của nàng, đến trời tối cũng làm không xong a, huống chi nàng không có kỹ thuật, đều có chút nhụt chí.

Cẩn rằng, Lý Mạn một bên khâu một bên thầm mắng mình nhiều chuyện.

“A.” Đột nhiên, đúng lúc không đề phòng, vô ý làm kim đâm vào tay, máu đỏ sẫm lập tức chảy ra.

“Làm sao vậy?” Giọng nam dễ nghe truyền đến, Lý Mạn còn chưa phản ứng, ngón tay bị thương đã bị thiếu niên cao gầy này ngậm vào miệng.

Lý Mạn hung hăng lừa gạt một chút, lại có chút mặt đỏ tim đập.

“Không có việc gì.” Lý Họa buông tay nàng xuống, nhìn góc chần bị nàng khâu méo mó, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ngươi đến đây đi.”

Hắn lấy một miếng vải rồi đặt ở ngón giữa trên bàn tay phải của mình, sau đó cầm lấy kim, một kim nối một kim, thuần thục khâu chần.

Lý Mạn cơ hồ xem tròn tròn mắt, cũng không có khác biệt lớn như vậy chứ?

Nhưng, thiếu niên trước mắt sạch sẽ trong sáng, một cây kim đang nằm trong ngón tay thon dài, xuyên qua chần lưu lại một đường chỉ mịn đẹp đẽ.

Về mặt hắn chuyên chú, động tác thành thạo, mắt gắt gao nhìn chăm chăm chần, lông mi thật dài lại có chút vênh lên tự nhiên, hai má gầy yếu tuấn mỹ, hơi hơi lộ ra một chút hồng, môi, gắt gao mím môi.....

May xong rồi, hắn hơi cúi đầu, nhẹ nhàng cắn đứt sợi chỉ!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giống Nhau

Lý Họa một lần nữa xò kim, cảm nhận có ánh mắt rơi trên người mình, bất giác ngẩng đầu, cùng ánh mắt Lý Mạn chạm nhau, hơi sùng sốt, khóe môi hơi cong lên, nhẹ khẽ cười nói, “Thật ra, việc này không khó, nếu biết phương pháp may vá, sử dụng lực tương đối dễ dàng, còn không dễ bị thương.”

Vừa nói, hần vừa giro kim trong tay lên, sau đó may mẫu cho nàng nhìn.

Đôi mắt nam nhân Lý gia đều đặc biệt đẹp, thiếu niên trước mắt càng như thế, đôi mắt sạch sẽ mà ấm áp, giống như ánh trời quang.

Bị đôi mắt như vậy chăm chú nhìn, tai Lý Mạn hơi nóng lên, có chút chột dạ, “Việc ấy, trời chiều rồi, ta đi nấu cơm.” Dứt lời, vội vàng xoay người chạy.

Trong mắt Lý Họa hiện lên nghi hoặc, nói với Tiểu Ngũ, “Đi, giúp nàng.”

Khẩu âm nàng như người kinh thành, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn, mắt to nhấp nháy, lông mi thật dài, đôi mắt sáng sủa, dung mạo thanh tú mỹ lệ, da trắng nõn như tuyết, mười ngón tay càng tinh tế mềm mại, không phải là người đã từng làm qua việc nặng...

Mi tâm Lý Họa hơi cau lên, cúi đầu tiếp tục vá chần, hình ảnh Lý Mạn xấu hổ chạy trốn vừa rồi thoáng hiện trong đầu, khóe môi thiếu niên tuấn tú cong lên càng sâu.

“Tứ ca, huynh cười cái gì?” Lý Tiểu Ngũ nằm úp sấp trên chần đệm, ngửa đầu nhìn hần.

Đầu ngón tay Lý Họa ngừng lại, nhắc mi mắt lên, nhìn đệ đệ, “Sao còn chưa đi?”

“Đệ đi rồi, nhưng tỷ tỷ nói huynh ở đây rất bận.” Lý Tiểu Ngũ nói, thật ra, hần muốn giúp tỷ tỷ, cũng muốn giúp tứ ca.

Lý Họa không lên tiếng nữa, mà tiếp tục vá chần, thủ pháp hần sạch sẽ mà lưu loát, chỉ chốc lát sau, vá xong một cái chần đệm, hần xếp lại để một bên, lại vá một... cái chần khác.

Ba cái chần đệm, nếu là Lý Mạn trời gần tối cũng không vá xong một cái chần, nhưng Lý Họa chỉ nửa canh giờ đã vá xong tất cả rồi.

Để lại một cái chần đệm trên giường Lý Mạn, hai cái khác để Lý Tiểu Ngũ đưa đến Đông phòng, mà Lý Họa một mình ngồi trên giường Lý Mạn, xếp quần áo, đồng thời thừa dịp kim chỉ trong tay, đem quần áo Lý Mặc vì săn thú mà bị rách vá lại.

Khi vá xong, nhìn thấy quần áo trên người Lý Tiểu Ngũ vừa ngắn vừa rách, nên nghĩ sửa lại hai bộ quần áo lại vừa vặn với hần.

Nhưng sắc trời dần tối, hần sao có thể nhìn nàng một mình nấu cơm?

Nghĩ đến đôi mắt to chớp chớp khó xử của Lý Mạn, Lý Họa nhẹ nhàng nở nụ cười, đem quần áo và khay đan cất xong, hần liền ra ngoài đi đến phòng bếp.

Phòng bếp sáng hơn, một luồng ánh chiều đang xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, nhẹ nhàng chiếu xuống người Lý Mạn đang đứng bên bệ bếp xào rau.

Giờ khắc này, tim Lý Họa giống như bị vật gì đó mạnh mẽ đâm vào, bước chân ngừng ở cửa, thậm chí quên bước vào.

“Tứ ca.” Lý Tiểu Ngũ đang nhóm lửa, thấy tứ ca đứng ở cửa, lớn tiếng hô.

Lý Mạn nghe, quay đầu nhìn hần, nhếch miệng cười, xấu hổ vừa rồi đã hết, nàng nỗ lực xem thiếu niên này như đứa trẻ mới lớn là được rồi.

Lý Họa mỉm cười đi vào, nhìn thấy dường như không cần mình giúp một tay, lại đi ra ngoài, chỉ đứng dưới mái hiên, ngẩng đầu nhìn nắng chiều rực rỡ mây trôi trên bầu trời.

Lý Mạn không nghĩ đến ở một thế giới khác có thể nhìn thấy hình ảnh giống nhau như vậy.

Lúc hoàng hôn, dưới mái hiên trường học, thiếu niên sạch sẽ như tranh vẽ, một mình lẳng lặng đứng nơi đó, nhìn bầu trời xa xa, gió nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của hần, khuôn mặt tuấn nỹ của hần dưới ánh trời chiều vàng kim mông lung, đẹp đến mức khiến người khác hoa mắt!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người Nhà

Editor: Băng lãnh

“Tỷ tỷ, tỷ nhìn cái gì?” Lý Tiểu Ngưu dựa sát vào bên cạnh người Lý Mạn, cũng hướng ra ngoài nhìn, cửa, trừ bỏ Tứ ca, không có người khác a.

Lý Mạn phục hồi lại tinh thần, âm thầm buồn cười, mười mấy năm trôi qua, trí nhớ mười năm về cuộc sống hôn nhân đã sớm mờ nhạt, không nghĩ tới hôm nay lại tự nhiên quay về.

“Các ca ca người như thế nào còn chưa có trở lại, kêu bọn họ trở về ăn cơm.” Lý Mạn nói với Tiểu Ngưu, đột nhiên, linh quang chợt lóe trong đầu, nàng bỏ Tiểu Ngưu ra, vội vàng chạy ra ngoài, bắt lấy tay Lý Hòa, túm lấy hán đến dưới cây đào.

Lý Hòa sinh lòng nghi hoặc, lại chưa kịp nói, chỉ thấy Lý Mạn đưa tay bẻ gãy một cành đào, xoay người nhanh chóng ở trên đất viết xuống một hàng chữ: ta là ai?

“Người biết viết chữ?” Lý Hòa tiếp nhận nhánh cây, không, chính là trong bụng đầy nghi hoặc.

A? Người này trước kia không biết viết chữ sao? Nàng không biết?

Lý Mạn lấy lại nhánh cây, trên mặt đất viết hai hàng chữ: Ta không rõ ràng lắm, ta cái gì cũng không nhớ rõ.

Lý Hòa cúi đầu, nhìn hai hàng chữ kia, chậm chạp không trả lời.

Lý Mạn nóng nảy, dùng cành đào chỉ chỉ ba chữ ‘ta là ai’ kia, sau đó lại dùng ngón tay chỉ chính mình, đầy mắt tràn đầy thần sắc khẩn cầu.

Lý Hòa nhìn ánh mắt của nàng, đôi con ngươi trong suốt chứa đựng tình cảm quá phức tạp, cuối cùng, lấy cành đào trong tay nàng, ở bên cạnh ‘ta là ai’ viết xuống hai chữ: người nhà.

“Người nhà?” Có ý tứ gì, bọn họ là huynh đệ của nàng sao??

Đang muốn hỏi lại, ba nam nhân khác của Lý gia đã trở lại.

“Tứ đệ?”

Cơ hồ là trăm miệng một lời, có thể nghe ra, bọn họ đối với việc đệ đệ này trở về là cỡ nào vui sướng.

“Đại ca, Nhị ca, Tam ca.” Lý Hòa cũng thập phần sung sướng nghênh đón.

“Các người đang làm gì đó?” Lý Ngôn một tay đặt trên vai Lý Hòa, nhẹ nhàng tiến đến bên tai hán hỏi một tiếng.

Lý Hòa lắc đầu, “Không có gì.” Lại thấy Tam ca Lý Thư gánh một gánh cá trở về, nghĩ muốn hỗ trợ.

Lý Thư đau lòng cho đệ đệ, làm sao cho hán.” Không cần, đệ không cần động vào, tanh vô cùng.”

“Khi nào thì trở về.” Lý Mặc nhìn Tứ đệ, đầy mắt lộ ra ít dịu dàng.

“Buổi chiều trở về.” Lý Hòa trả lời, “Đại ca, trên đùi người bị thương nhiều không?”

“Sớm tốt rồi.” Chuyện kia đã hơn một tháng trước rồi.

Lý Hòa thấy đại ca đi đường bình thường, cũng yên tâm, Lý Thư trực tiếp đem gánh cá đến sân Đông Bắc, sau đó, toàn bộ đổ vào hồ sâu đã sớm chuẩn bị tốt, bên trong vốn còn có nước, khi cá vừa vào trong nước, mọi người vui vẻ đứng lên.

Lý Mạn ngu ngơ đứng tại chỗ, nhìn huynh đệ bọn họ vừa cười vừa nói, trong lòng đột nhiên cảm thấy không đúng, vừa rồi Lý Hòa nói rất hàm hồ.

Lý Hòa đi theo các ca ca tới cửa phòng bếp, gặp lại Lý Mạn đứng ở dưới cây đào, bộ dáng cúi đầu mờ mịt, liền xoay người đi đến trước mặt Lý Mạn, muốn nói cái gì, nhưng nghĩ đến nàng nghe không hiểu.

Vì thế, hán trực tiếp vươn tay, dắt tay nàng.

Lý Mạn giật mình ngẩng đầu, Lý Hòa đối với nàng mặt giãn ra cười khẽ, nắm tay nàng, hướng phòng bếp kéo nàng đi.

Nhìn bóng lưng hán gầy lại thẳng tắp, Lý Mạn đột nhiên cảm thấy tin cậy mà ấm áp.

Người nhà? Đúng rồi, nàng tựa hồ từ trong miệng Tiểu Ngưu nghe được huynh đệ bọn họ cũng họ Lý, mà người xuyên qua tựa hồ trùng tên trùng họ tương đối nhiều, bản thân này nói không chừng cũng kêu Lý Mạn.

Như vậy, thiếu niên này là ca ca của nàng hay là đệ đệ?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đĩa Thịt Gà

Editor: Băng Lãnh

Lý Mạn đột nhiên nở nụ cười, nghĩ vì sao thiếu niên này lại chiếu cố cho mình như vậy, hẳn là ca ca đi.

Nụ cười này, làm cho mấy nam nhân ngoài cửa hoảng thần.

“Ca, nên ăn cơm chiều.” Lý Hòa nắm tay Lý Mạn, đến cửa, đối với hai người đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng nói.

Lý Mặc ‘nga’ một tiếng, liền vào phòng.

Lý Ngôn thân chợt lóe, tựa vào khung cửa, ở bên tai Tứ đệ rất nhanh nói bốn chữ: “Còn không buông ra?”

Lý Hòa khẽ cười, tay cũng không tự giác nắm thật chặt, kéo Lý Mạn trực tiếp vào phòng bếp, làm cho nàng ngồi ở trên băng ghế, chính mình đi bưng thức ăn.

Cơm chiều rất đơn giản, Lý Mạn đem thịt gà rừng kho tàu, lại nấu một bát tô com.

Nhìn đến bát tô com tẻ kia, Lý Hòa sùng sốt, gạo trắng thực quý, nhà bọn họ một tháng cũng chưa chắc được ăn một lần, hơn nữa bình thường chỉ dùng để hầm cháo.

Lý Mặc đã muốn ăn com lắm rồi, nhìn Tứ đệ, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ăn com.” Nữ nhân này tuy rằng ở cùng nàng chưa đến một ngày, nhưng bọn hắn tất cả đều lao động chân tay, cũng sẽ không làm cho nàng chịu khổ, nàng thích ăn com tẻ, về sau liền mỗi ngày ăn com trắng cũng tốt lắm.

Đồ ăn dọn xong, Lý Thụ đã rửa tay xong từ bên ngoài tiến vào, nhìn có thịt có com, nhất thời vui mừng, “A, có nữ nhân đúng là không giống với mọi khi.” Bỗng nhiên lại ăn com trắng a.

Ánh mắt của mọi người không tự giác nhìn về phía Lý Mạn.

Lý Mạn đang cầm đĩa gấp thịt gà, bị nhiều ánh mắt nhìn như vậy, đem gan gà không dễ dàng kẹp lấy rơi lên trên bàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thành một mảnh? Bọn họ đây là đang làm gì? Ngại nàng ăn thịt?

Chiếc đĩa trong tay nàng không tự giác rớt trở về, có chút ủy khuất.

“Thích ăn thứ này sao? “Lý Hòa đem gan gà rơi trên bàn gấp lên, đặt ở trong bát chính mình, sau đó, lại trong bát đồ ăn chọn một khối gan gà bỏ vào trong bát Lý Mạn.

Lý Mạn còn chưa phản ứng, Lý Ngôn gấp miếng chân gà bỏ vào trong bát nàng, “Thịt trên chân non, cũng thơm.”

“Này còn có một khối.” Lý Thụ đã ở trong bát đồ ăn gắp vài cái, khó khăn lấy ra một khối gan gà, vội vàng đăth trong bát Lý Mạn.

“Tỷ tỷ, cũng ăn của ta.” Lý Tiểu Ngũ không cam lòng lạc hậu, đứng lên, cũng gắp một miếng thịt chính mình cho rằng tốt nhất, bỏ vào trong bát Lý Mạn.

Lý Mặc kỳ thật cũng gắp một khối, nghĩ muốn cho Lý Mạn, nhưng ở trước mặt các đệ đệ, sẽ rất mất mặt, liền cho Tiểu Ngũ, “Đều ăn đi, một hồi liền nguội.”

Sau đó, lại thừa dịp mọi người cúi đầu ăn com, nháy mắt, Lý Mặc rất nhanh gắp một miếng thịt, cũng không cần thấy rõ ràng là cái gì, tiện tay bỏ vào trong bát Lý Mạn, cho rằng thần không biết quỷ không hay.

Lý Mạn đang vui đầu cắn chân gà, thỉnh thoảng trong bát lại thêm một khối thịt, nhưng là.....

Nhìn mào gà đỏ sẫm kia trên còn có mấy sợi lông, một đôi tròng mắt trắng bạch.

A a a a, đầu gà a? ! Ai lại đưa đầu gà vào trong bát nàng?

Lý Mạn đem bát quăng đến một bên.

Lý Hòa ngồi ở bên cạnh người Lý Mạn, nhìn thấy trong bát nhiều ra một cái đầu gà, nhất thời mình bạch rồi, liền gấp đầu gà ra, “Đừng sợ.”

Lý Thư nhìn lên, kêu lên, “Ai gấp?” Dọa cho nàng mặt trắng thành như vậy?

Lý Ngôn cười nhần nại, ánh mắt trêu ghẹo xem xét đại ca đối diện.

Lý Mặc vui đùa vào vui đùa vào trong bát, âm thầm ảo não, như thế nào lại là đầu gà? Rõ ràng cảm giác giống chân gà a.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trêu Ghẹo

Sóng gió về đầu gà chỉ giăng co một hồi, mọi người liền an tâm ăn cơm.

Lý Mạn cũng không làm cho người ta gấp cho nàng nữa, đồ ăn là chính nàng làm, nàng dựa vào cái gì không dám ăn a? Hơn nữa, hương vị của con gà này, đúng là thơm a.

Sau khi ăn xong, theo thường lệ Lý Mạn không được rửa chén.

Lý Mạn vui mừng trở về phòng nghỉ ngơi, chần trên giường đã có người giúp nàng trải ra, y phục của nàng cũng được gấp chỉnh tề đặt ở đầu giường.

Nghĩ đến các thiếu niên đa dạng kia, Lý Mạn nở nụ cười, cầm quần áo ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi ngăn người.

Không biết qua bao lâu, tiếng đập cửa vang lên, nàng nói to, “Tiến vào.”

Lý Tiểu Ngưu xách một cái thùng nước ấm nhỏ tiến vào, dùng cho nàng rửa mặt.

Lý Mạn nói cảm ơn, chờ hán đi rồi, đóng cửa phòng, nhìn nước ấm có chút ngăn người.

Đối xử với nàng như vậy, có phải hay không thật quá tốt? Mỗi ngày nước tắm đưa vào tận trong phòng.

Bọn họ thật sự là huynh đệ của nàng sao?

Nhưng mà, nàng nghĩ lại chuyện ngày đó lúc xuyên qua, tám phần là người nhà này cảm thấy nàng bị ủy khuất, thế nên mới chiếu cố cho nàng.

Tựa như mới trước đây, nàng nếu sinh bệnh hoặc là bị ủy khuất cái gì, ba mẹ cũng vô cùng thương nàng.

Thôi, mặc kệ có phải là người nhà của hán hay không, về sau nàng coi như bọn họ là người nhà là được rồi.

Lý Mạn vứt bỏ suy nghĩ rối rắm, vừa muốn rửa mặt, chợt nghe phòng bếp bên kia vang lên tiếng cười, không biết đang làm gì?

Mà tại phòng bếp, khuôn mặt tuần tú của Lý Mặc có một chút dờ khóc dờ cười, ai biết đó là đầu gà a, mà các đệ đệ biết đầu gà là hán gấp, nên hung hăng trêu ghẹo hán một phen, ai.....

“Tốt lắm, chúng ta nói chính sự.” Chờ các đệ đệ cười đủ, Lý Mặc rốt cục sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?” Khóe môi Lý Thư vẫn kiềm chế không nổi mà hơi cong khóe miệng.

Lý Mặc nhìn Lý Hòa, hỏi, “Tứ đệ, người lần này ở nhà bao lâu?”

“Từ phu tử đi tỉnh thành làm việc, chỉ bằng mười ngày mới có thể trở về, lần này không phải xin phép.” Lý Hòa trả lời.

“Nga, Tứ đệ lần này có thể ở nhà lâu nha.” Lý Thư lộ ra kinh hi, một tay khoát lên đầu vai Lý Hòa, cười nói, “Lần này nên chuyện lần trước người chưa nói xong kìa hết chứ?”

Lý Hòa cười, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó hỏi Lý Mặc, “Đại ca, có chuyện gì sao?”

Lý Ngôn tựa vào bệ bếp, mỉm cười nhìn Lý Hòa, “Người cùng nữ nhân kia rất hợp ý.”

Lý Hòa ánh mắt chợt lóe lên, “Nhị ca vì sao lại nói như vậy?”

“Tứ đệ.” Lý Mặc tiếp lời nói, “Ngày mai ngươi cùng Tam đệ lên chợ bán cá, cũng mang cả nàng đi nữa, tiền bán cá cũng không cần mang về, cho nàng mua mấy bộ quần áo.”

“Vâng.” Lý Họa nhớ tới trên người Lý Mạn toàn quần áo vải thô, đó vẫn là quần áo nương khi còn sống mặc.

“Đại ca, ta cũng phải đi.” Nghe nói đi lên chợ, Lý Tiểu Ngủ vội vàng xin Lý Mặc.

Lý Mặc trêu mếu nhìn tiểu đệ, “Đường quá xa, đệ đi không được.”

“Không có việc gì, đại ca, nếu không đi được thì cho đệ ấy ngồi xe ngựa.” Lý Thư đau lòng cho tiểu đệ, vội hỏi.

Lý Mặc nhìn Lý Họa, chủ yếu là sợ bọn họ mang cái tiểu tử kia theo sẽ phiền phức.

Lý Họa gật đầu, “Đại ca yên tâm, ta sẽ chiều có tốt bọn họ.”

Lý Mặc thế này mới đáp ứng.

Lý Ngôn mỉm cười, cũng nói, “Tứ đệ, gạo và bột mì trong nhà đều đã không còn, ngày mai mua nhiều một chút, ngoài ra, nếu nàng còn muốn mua thêm liền giúp nàng mua thêm.”

Lý Họa ‘ ân ’ một tiếng.

Huynh đệ mấy người bàn bạc thỏa đáng, liền đều đi nghỉ ngơi, đêm nay, bởi vì chân đã được phơi nắng, đệm cũng đã giặt, sạch sẽ, mềm mại, đặc biệt thoải mái.

Mọi người ngủ cũng đặc biệt ngon, quả nhiên, có nữ nhân vẫn là rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cố Ý

Ngày hôm sau, Lý Mạn không dám tiếp tục dậy muộn, nghe thấy âm thanh cách vách, chính mình cũng rời giường theo.

Sáng sớm tháng tư, không khí thoáng lạnh, mơ hồ mang theo hương vị nhẹ nhàng khoan khoái lại ngọt nhẹ.

Lý Mạn thu thập xong liền tiến vào phòng bếp, chuẩn bị làm điểm tâm, nhưng không nghĩ tới Lý Ngôn đã hầm xong một nồi gạo trắng, hiện tại đang làm một nồi bánh nướng khác, nhìn thấy nàng đi đến, lộ ra nụ cười nuông chiều, “Ngủ dậy rồi à? Bên này có nước ấm, ngươi đi rửa mặt chải đầu một chút, tí nữa là có thể ăn.”

Nói xong, không đợi Lý Mạn động thủ, đại khái cũng biết nàng nghe không hiểu lời mình nói, đơn giản giúp nàng múc một chậu nước ấm tốt lắm, “Đây.”

Lý Mạn vội vàng đưa tay đỡ lấy, “Cảm ơn.”

“Cảm cảm thận.” Lý Ngôn cười khẽ, cũng không biết là cố ý hay là vô ý, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay của Lý Mạn.

Chỉ cảm thấy một cổ khác thường vọt tới, tay Lý Mạn run lên, thiếu chút nữa không nâng nổi chậu.

Lý Ngôn tiện tay đỡ chậu, cười nói, “Nặng?”

Lý Mạn hồ nghi nhìn hắn, bộ dáng hắn tuần tú, tươi cười thân thiết, nhìn không ra có gì không ổn.....

Vừa rồi đụng tới tay nàng, có lẽ là do ngoài ý muốn đi.

“Ta tự mình làm, cảm ơn.” Lý Mạn có chút xấu hổ, cảm thấy chính mình đa tâm.

Bưng chậu, Lý Mạn đỏ mặt xoay người rời đi, lại không biết Lý Ngôn ở phía sau, đáy mắt dần dần dâng lên ý cười giao hoát vì thực hiện được.

Lý Họa ở đem một màn này thu hết vào mắt, chờ Lý Mạn đi vào Tây phòng, hắn mới đi vào phòng bếp, “Nhị ca, cháy.”

Lý Ngôn ý cười chưa tắt, chỉ vội vàng mang bánh bột ngô trong nồi ra.

“Hôm nay nhị ca làm bánh, tiw nữa đi các ngươi mang nhiều một chút, trên đường đói bụng thì ăn.”

“Vâng.” Lý Họa ngồi xuống, nhìn thoáng qua Lý Ngôn, không chút để ý nói, “Nhị ca, nghe nói người hôm nay muốn đi tới nhà Mẫu Đan tỷ tỷ làm việc?”

Mày Lý Ngôn nhẹ nhàng nhún lại, chột cười, “Đúng vậy a, lần này còn là một việc lớn đấy.”

“Mẫu Đan tỷ tỷ phải gả đi thị trấn, nhị ca người --” Lý Họa có chút lo lắng nhìn nhị ca.

Lý Ngôn buông bánh trong tay, thần sắc thu lại, nghiêm túc nói, “Tứ đệ, ta người muốn nói gì, ta không sao, hơn nữa, ta cùng nàng cũng không phải cái loại quan hệ các người tưởng.”

Lý Họa không biết nên tin lời nói của nhị ca không, nhưng hắn nói không có việc gì, hắn cũng không hỏi nhiều.

“Đại ca cùng bọn họ dậy chưa? Gọi bọn hắn lại đây ăn cơm đi.” Lý Ngôn múc nước rửa tay, một bên phân phó đệ đệ.

Lý Họa ‘ân’ rồi bước ra cửa, liền nhìn thấy Lý Mạn bùng nước rửa mặt muốn, “Ăn cơm.”

“Ừ.” Vài ngày ở chung, Lý Mạn đã có thể nghe hiểu hai chữ ăn cơm này.

Đầu kia sân, Lý Mặc cùng Lý Thư mò cá trong hồ sâu ra, bởi vì có nước, nên mặc dù qua một đêm, cũng đều là tươi, phi thường mới mẻ, như vậy, lên chợ mới có thể bán với giá cao.

Làm xong việc, đều đi đến phòng bếp ăn cơm.

Ăn cơm sáng xong, Lý Thư đem toàn bộ gánh cá đặt lên xe đẩy nhỏ, Lý Họa nắm tay Lý Tiểu Ngưu, Lý Mạn không nghĩ tới chính mình cũng phải đi, lúc nàng biết là được cùng bọn hắn đi chợ, hưng phấn nói không nên lời.

Chợ cổ đại, không biết có giống trong tivi diễn không?

Tâm tình Lý Mạn vui vẻ, bước chân mềm mại, ra thôn, đi lên một đường lớn ở sau núi.

Trên đường lớn này người rất nhiều.

“Họa ca ca.....” Đột nhiên, một tiếng kêu thanh thúy từ phía sau truyền đến, Lý Mạn quay đầu, chỉ thấy hai tiểu cô nương xinh đẹp đã chạy đến trước mặt Lý Họa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giúp Đỡ

“Họa ca ca, là huynh thật sao? Huynh trở về lúc nào?” Đang nói là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, trên người mặc một bộ quần áo hoa, đắp dáng vô cùng hoạt bát thanh tú, một đôi mắt to đen lũng liêng nhìn thẳng Lý Họa, trần đầy kính ngạc vui mừng.

“Trở về ngày hôm qua.” Lý Họa khách khí trả lời, trong mắt mang mấy phần xa lạ.

Lý Thư bên cạnh đặt xe đẩy xuống, nhìn cô nương kia, hơi cười nhạo quay sang Lý Họa giới thiệu, “Đây là nha đầu nhà tam thúc Xuân Ny.” Bản thân hiểu tứ đệ, nói tâm tư hắn đơn giản, thì một khi hắn đã gặp ai thì sẽ không quên, nhưng, nói hắn cẩn thận, thì đối với chuyện xung quanh hắn không để ý, cho đến bây giờ đều không nhớ rõ.

Tay Xuân Ny vẫn vò tóc đen trước ngực, hơi hờn dỗi nhìn Lý Họa, “Họa ca ca, huynh sao không nhớ muội? Vào lễ mừng năm mới, muội đã từng qua nhà huynh tặng mấy trái táo mà.”

Lý Họa nhớ rõ mấy trái táo, qua năm lúc đi học, đại ca đã để hai trái táo lớn vào trong túi sách của hắn, nhưng thật sự không nhớ rõ nha đầu này, “Xuân Ny, muội cũng đi chợ?”

“Đúng vậy, cha nương muội ở bên kia.” Xuân Ny vừa nói tay vừa chỉ vợ chồng cũng đang đẩy xe cá, còn nhìn bọn họ ngoắc, “Nương, con ở đây.”

“Tam ca, để đệ đẩy.” Lý Họa thừa dịp đến trước mặt Lý Thư, nhận lấy tay cầm xe đẩy.

Lý Thư thức thời tránh ra, sau đó nói với Xuân Ny, “Xuân Ny, tam thúc đi đứng không tiện, sao không đi giúp đỡ đẩy xe.”

Xuân Ny lại nhanh chóng đến bên cạnh Lý Thư, khom lưng giúp đỡ, vừa trả lời Lý Thư, “Không sao, có nương muội ở đằng kia giúp rồi.”

Lý Thư hơi ngưng mi, kéo Xuân Ny qua, “Tiểu nha đầu, nơi này có huynh và tứ ca muội, muội trở lại giúp tam thúc, hơn nữa, tam thẩm thấy muội đi cùng chúng ta, sẽ lại nói.”

“Sẽ không.” Xuân Ny hơi nóng nảy, vội kéo cô nương bên cạnh này giờ không lên tiếng, “Thất Xảo, tỷ nhanh nói với tam ca, có phải nương muội để chúng ta qua giúp hay không?”

Dường như Thất Xảo lớn hơn một tuổi so với nàng ta, nhưng tính tình hay xấu hổ, thấy Xuân Ny kéo mình qua nói, một đôi mắt hẹp dài của Lý Thư bình tĩnh nhìn mình, hai gò má sớm đã ửng đỏ, không nói ra lời.

Xuân Ny chỉ có thể tự nói, “Thật mà, tam ca, nương muội nghe nói Lý đại ca cưới vợ, còn dự định hôm nay đi chợ mua vài lễ vật, buổi tối để muội đưa qua tặng.”

“Sao gọi là đại ca cưới vợ?” Lý Thư nghe nàng ta nói không đúng, “Là nhà chúng ta...”

“Tam ca, thời gian không còn sớm, nếu không nhanh, sợ cá sẽ bán không được.” Lý Họa không muốn người ngoài bàn tán chuyện nhà mình, hơn nữa, Lý Mạn và Tiểu Ngũ còn ở bên cạnh.

Hai người này, một người nghe không hiểu gì, một người thuần khiết tuổi còn nhỏ, hẳn không muốn người ngoài bàn tán làm tổn thương họ.

“Ừ, đi thôi.” Lý Thư không để ý hai nha đầu kia, trực tiếp đến bên cạnh Lý Họa, tuy Lý Họa còn trẻ, nhưng ít khi làm việc nặng, hẳn đẩy xe cũng không quen, nhiều lần xem chút nữa đã đắm vào trong mương.

Lý Thư cười đệ đệ mới đọc sách hai năm, đã làm việc không nhanh nhẹn, đẩy Lý Họa ra, tự mình đẩy xe.

Phía trước, Lý Mạn nắm tay Lý Tiểu Ngũ, hoàn toàn không để ý đến phía sau, hai người vừa đi vừa nói vừa cười.

Thật ra, nói với nhau cái gì đối phương nghe cũng không hiểu, nhưng hứng thú đối với những việc mới lạ thì đều giống nhau.

Lý Mạn: “Trên chợ có cái gì? Bán mứt quả? Ca hát tạp kỹ? Hay xiếc — — đập vỡ tảng đá lớn trên ngực?”

Lý Tiểu Ngũ: “Nhi ca nói trên đó rất nhiều người, có rất nhiều thức ăn ngon, nhiều chuyện vui, tứ ca nói, bán xong cá sẽ mua cho đệ bánh bao nhân thịt ăn.”

Lý Mạn: “Được rồi, có bán thân chôn cha hay không? Hay là tiết mục cầu huyết ác bá cường hào trên đường cướp đoạt dân nữ? Không biết đại hiệp cô đại có hình dáng ra sao?”

Lý Tiểu Ngũ: “Tỷ tỷ, đại ca nói, nơi đó nhiều người, sẽ có người xấu, tỷ tỷ nhất định phải theo sát chúng ta ——”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tẩu Tử

Sông Thần Nữ cách gần chợ nhất, vào trấn Tùng Phong, phải đi qua hai ngọn núi, lại đi hai dặm đường, vượt qua ngọn núi thứ nhất, Lý Mạn còn hơi hào hứng dào dạt, đến ngọn núi thứ hai, hầu như là lệch đôi chân bước đi, cuối cùng còn đi thêm hai dặm đường, thật không còn cách nào đi, Lý Thư để cho nàng ngồi trên xe đẩy.

Nhìn Lý Thư mồ hôi đầm đìa, trong lòng Lý Mạn rất áy náy, một gánh cá đã không nhẹ, hơn nữa có nàng, còn phải trèo đèo lội suối đi qua những con đường này, nàng mấy lần muốn xuống, nhưng Lý Thư đều không đồng ý.

Sau đó Lý Họa cũng giúp đỡ đẩy, nàng càng cảm thấy không ổn, Tiểu Ngũ còn nhỏ hơn nàng, cho dù nàng phải bò cũng phải bò đi, không thể để mất mặt như thế.

Nhưng Lý Họa viết chữ nói nàng rằng, biết nàng không thể đi nữa, nếu sức khỏe không chịu nổi mà té xỉu, bọn họ càng phiền phức thêm.

Lý Mạn nghĩ lại cũng đúng, đành phải theo.

Nhưng, vừa đến trấn Tùng Phong, Lý Mạn nhanh bước xuống xe, nhìn Lý Thư một đầu mồ hôi, trong lòng vừa áy náy vừa cảm động, “Vất vả rồi.”

Lý Thư cười hì hì, hiện ra hàm răng trắng đều, trực tiếp cởi áo ngoài, lau mồ hôi trên trán.

“Ầyzz, vị này là đại tẩu sao, mảnh mai thế này.”

Lúc này Xuân Ny kéo Thất Xảo qua đây, mắt không thân thiện nhìn chăm chăm Lý Mạn.

Lý Mạn nghi ngờ nhìn tiểu cô nương này, nàng nói chuyện với mình? Sao cảm giác thái độ có hơi thù địch vậy?

“Đại tẩu cái gì, cũng là tam tẩu muội ——” Mắt Lý Thư trừng Xuân Ny, nghĩ đến Lý Họa bên cạnh, nói thêm một câu, “Còn là tứ tẩu, tóm lại, nàng là chị dâu muội.”

Xuân Ny và Thất Xảo đều kinh hãi không nói ra lời.

Lý Họa sợ các nàng lại nói chuyện khác, trước tiên nói với Lý Mạn và Tiểu Ngũ, “Hai người các nàng (đệ) qua bên kia ngồi nghỉ một lát.”

“Uh.” Lý Mạn cảm giác được hai tiểu cô nương này đối với nàng không có ý tốt, cũng không muốn để ý, theo Tiểu Ngũ đi vào một góc nghỉ ngơi.

Nàng vừa đi, Xuân Ny lập tức phản ứng, nắm tay áo Lý Họa, giật mình hỏi, “Họa ca ca, bọn họ cũng được đi, nhưng huynh là người đọc sách, tương lai sẽ rất có triển vọng, cũng muốn cưới nữ nhân đó sao?”

Lý Họa không vui rút tay áo ra, nhìn nàng ta, nhàn nhạt nói, “Xuân Xảo, muội đừng đứng cản trở ở chỗ này, chúng ta muốn bán cá.”

“Xuân Xảo ——” Xuân Ny hơi sững sờ, “Muội là Xuân Ny.”

“Xuân Ny?” Lý Họa nghi ngờ hơi nhìn tam ca Lý Thư.

Lý Thư nhún vai, gạt đầu, “Nàng tên là Xuân Ny.”

Lý Họa quay lại... nhìn Xuân Ny, Xuân Ny vẻ mặt tức giận đỏ bừng, “Họa ca ca, đến giờ huynh ngay cả tên của muội còn chưa nhớ được?”

“Xuân Ny? Muội có việc gì?” Lý Họa chịu đựng hỏi nàng ta.

Xuân Ny hơi ghen hòng nhìn trân trân, “Họa ca ca?” Từ nhỏ nàng ta đã thích hắn, chẳng lẽ hắn không nhìn ra sao?

“Thất Xảo.” Xuân Ny khó mà nói, liền kéo Thất Xảo đang âm thầm đau lòng, chỉ vào Lý Thư bên cạnh đang chuẩn bị hét to bán cá nói, “Tam ca, Thất Xảo tỷ luôn thích huynh, sao huynh có thể cưới nữ nhân khác?”

Lý Thư hơi sững sờ, cười chế nhạo, “Tiểu nha đầu, đừng nói loại chuyện đùa này với tam ca, nương tử ta còn ngồi ở bên kia.”

“Tam ca...”

“Cá đây, cá vừa mập vừa lớn, rất tươi, nhanh đến mua mại dô...” Lý Thư không để ý nàng ta, đầu tiên không nói hắn không hứng thú với nha đầu Thất Xảo kia, cho dù thích, cũng vô dụng, trong thôn nhà ai không muốn gả con gái ra bên ngoài, hưởng chi, cha nương Thất Xảo còn muốn nhờ vào nữ nhi để đổi ít lễ tiền, để hai người con trai trong nhà cưới vợ.

Xuân Ny quay lại nhìn Lý Họa, “Họa ca ca, chỉ cần huynh...”

Lý Họa không đợi nàng ta nói xong, xin lỗi bỏ lại một câu, “Ta rất bận.” Đi đến bên Lý Thư, giúp thu tiền thối tiền.

Xuân Ny thấy Lý Họa không quan tâm mình, chán nản giậm chân, quay đầu nhìn Thất Xảo lén lau nước mắt, oán hận cắn răng, “Thất Xảo tỷ tỷ, tỷ thật vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không Đi

Hai tay Lý Mạn nâng má, cùng Lý Tiểu Ngũ ngồi trên bậc thang dưới máy hiên, hứng thú nhìn hai huynh đệ Lý Thư Lý Họa bán cá.

Nói là bán cá, thật ra, là Lý Thư vừa mới thét to, sau đó, đại nương tiểu tức phụ đại cô nương ở gần đây liền đi ra cửa, giống như đã hẹn nhau, chen chúc chạy vọt đến sạp bọn họ.

Vây quanh sạp, nhưng không loạn, những đại tiểu phụ nhân tự giác xếp hàng, người này xong đến người tiếp theo, thậm chí cả cá cũng không lựa, trực tiếp nói muốn mua bao nhiêu cân, sau đó, Lý Thư phụ trách cân, Lý Họa lấy tiền.

Tất cả làm đâu vào đó, chưa đến một canh giờ, hai sọt chừng hơn trăm cân cá bị cướp mà hết.

Cướp cũng như không, vì vài tiểu tức phụ chưa mua được, bắt đắ dĩ phải đến những người khác mua, nhìn dáng vẻ giống như rất tủi thân.

Lý Thư dọn sạp, Lý Họa đi đến chỗ bọn họ, “Chờ thấy sót ruột không?”

Lý Mạn đứng dậy, lắc đầu.

Lý Tiểu Ngưu ôm lấy cánh tay Lý Họa, mong đợi hỏi, “Tứ ca, chúng ta có đi mua bánh bao không?”

“Ừ, sẽ đi.” Lý Họa cung chịu xoa xoa tóc Tiểu Ngưu, gật đầu trả lời, ánh mắt ôn hòa chậm rãi nhìn Lý Mạn.

Lý Mạn chống lại tầm mắt của hắn, mờ mịt nháy mắt hai cái, chỉ thấy hắn lấy túi tiền từ bên hông ra, đưa cho nàng, “Bên đó có cửa hàng may, nàng đi mua hai bộ quần áo.”

Hừm? Mua quần áo cho mình? “Không cần, quần áo trên người này rất tốt rồi.” Biết nhà này nghèo, đây là tiền bọn hắn vừa bán cá được.

Lý Họa kiên quyết đem toàn bộ một lượng bạc vừa bán cá có được nhét vào tay nàng, vì là tiền lẻ, vừa nặng vừa đầy trong túi tiền.

“Đi thôi.” Lý Họa nhìn nàng thật sâu một cái, sau đó nắm tay Lý Tiểu Ngưu, xoay người đến bên Lý Thư.

Tối hôm qua Đại ca cố ý nói với hắn, cô nàng này đã trốn một lần, tất nhiên lòng nàng không muốn ở lại Lý gia, nhưng nếu ở sông Thần Nữ, nàng sẽ trốn không thoát, nhưng đến nơi này thì khác, tuy một lượng bạc không nhiều lắm, nhưng cũng đủ nàng mượn chiếc xe ngựa rời khỏi nơi này, sáng sớm nhị ca đã chuẩn bị phần lương khô dành cho bốn người, cũng đủ cho nàng ăn một ngày.

Nhưng, mong nàng rời khỏi đây thì cuộc sống sau này sẽ tốt!

Lý Mạn sững sờ đứng tại chỗ, mở túi tiền, hoa mắt nhìn tiền đồng bên trong, tiền cổ đại nàng không hiểu lắm.

“Một đồng tiền được tính bao nhiêu vậy?” Nàng lấy ra một đồng tiền, mờ mịt lại nhét túi tiền vào, xoay người chạy đến chỗ Lý Họa.

“Cho huynh, ta không muốn.” Chạy đến, Lý Mạn lấy túi tiền ném vào tay Lý Họa, nàng ngay cả tiền cũng không biết trị giá bao nhiêu, mua gì mà mua?

Lý Họa hơi sững sốt, mắt âm áp nhìn Lý Mạn, dần dần trở nên nóng rực, “Nàng?” Không đi sao?

“Ta không muốn, quần áo trên người ta rất tốt.” Lý Mạn thật tâm nói.

Lý Thư dọn xong, mặc áo ngoài vào, nghe hai người nói, biết xảy ra chuyện gì, nói, “Tứ đệ, đệ sao để nàng đi mua một mình? Nàng nói người khác nghe cũng không hiểu, đi, trước tiên để xe ở đây, chúng ta cùng đi xem.”

Nói huyền thuyên một hồi, nói còn rất nhanh, Lý Mạn trừ nghe được ‘Tứ đệ’, còn lại đều nghe không hiểu, nghĩ là hắn nói chuyện với Lý Họa, không liên quan đến mình, vậy mà, Lý Họa nghe xong, cười nói với nàng, “Đi thôi, trước tiên mua quần áo cho nàng.”

Lại mua quần áo? Lý Mạn hơi ngạc nhiên.

Ánh mắt Lý Họa dịu dàng, cánh tay dài duỗi ra, tìm tay nàng, nắm thật chắc trong lòng bàn tay, “Đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mua Quần Áo

Phía trước, Lý Thư dắt Lý Tiểu Ngưu, Lý Tiểu Ngưu có vẻ sôi nổi vui mừng khôn xiết.

Phía sau, Lý Mạn thì khác không được tự nhiên uốn éo, nàng không phải đứa trẻ, không muốn hắn dắt, “Huynh buông tay, ta tự đi.”

Nàng muốn rút tay về, Lý Họa nắm chặt hơn, dường như rất sợ nàng chạy trốn.

Có điều, chính xác là hắn đã buông tha nàng, nhưng chính nàng đã quay lại.

Sau này, hắn sẽ không bao giờ... buông tay nữa, quay đầu nhìn nàng nhẹ nhàng cười, Lý Họa trấn an khẽ cười nói, “Sắp đến rồi.”

Lý Mạn âm thầm liếc mắt, tiểu tử đáng chết, nhìn gầy gầy yếu yếu, nhưng lực tay thật lớn.

Đến cửa hàng may, bà chủ nhiệt tình tiếp đón, lấy cho bọn họ xem không ít kiểu dáng mới.

Lý Thư nhìn, nghĩ những bộ đó đều đẹp, nếu nương tử mặc lên, khẳng định sẽ càng xinh đẹp, bảo đảm ở Sông Thần Nữ không ai bằng.

Nhưng Lý Họa nghĩ những bộ đó không đẹp, kiểu dáng lòe loẹt rườm rà căn bản không hợp với cô nàng, cuối cùng hắn chọn hai bộ màu trắng trong thuần.

Lý Mạn cũng cảm thấy không tệ, trước tiên chọn bộ màu trắng xanh mặc thử.

Kết quả, thay xong quần áo đứng trước gương to, Lý Mạn hoàn toàn giật mình, cảm giác máu toàn thân chạy loạn khắp người.

Trong gương là cô gái ngây ngô mà xinh đẹp, mặt tròn trịa, da thịt trắng nõn, đôi mắt to đen lúng liếng vô cùng ngạc nhiên nhìn chăm chăm...

Đây không phải là hình dáng của mình năm mười lăm mười sáu tuổi sao?

Nàng dùng sức nhéo nhéo mặt mình, có cảm giác mơ hồ như nằm mơ vậy.

“Thế nào?” Lý Họa vội kéo tay nàng, “Không vui sao? Đổi bộ khác?”

Lý Thư đi tới, nhìn Lý Mạn từ trên xuống, “Ta thấy đẹp.”

Màu sắc bộ quần áo này tôn lên nước da của nương tử, mềm mền như trứng gà mới bóc, còn, tôn lên thân thể, ngực to hơn, vòng eo tinh tế, đủ một nắm tay của hắn không nhỉ?

“Tam ca.” Lý Thư càng nhìn ánh mắt càng trầm xuống, Lý Họa cảnh cáo nhìn hắn.

Lý Thư bĩu môi, không cam lòng quay đầu không nhìn nữa, trong lòng lại nghĩ tứ đệ còn xấu xa hơn nhị ca, đệ ấy nắm tay nhỏ bé của người ta thì được, hắn ngay cả nhìn cũng không cho phép, đều là tướng công, nhưng lợi ích của hắn thì kém xa.

“Đổi lại bộ này?” Lý Họa lại cầm một bộ trắng xanh nhạt khác đưa cho nàng.

“Không thử nữa.” Đột nhiên Lý Mạn không muốn thử quần áo nữa, nàng thấy kỳ lạ, tiểu cô nương này cùng với nàng lúc còn trẻ giống nhau như đúc, ngay cả đồng điệu bên phải khóe miệng đều giống nhau.

Là vận mệnh sao? Thật ra nàng thuộc về thế giới này?

Lý Họa nhìn sắc mặt nàng không bình thường, cũng không tiếp tục truy hỏi, mà hỏi bà chủ giá bao nhiêu.

Một bộ tám mươi văn, một bộ một trăm hai mươi văn, hai bộ vừa đúng hai trăm văn.

“Hai trăm văn?” Đột nhiên Lý Thư cảm thấy những bộ quần áo đó không đẹp.

Lý Họa nấn nấn túi tiền, cũng cảm thấy quần áo này đắt, bà chủ nói quần áo này mặc lên đẹp ra sao, kiểu dáng xinh xắn như thế nào, Lý Mạn mặc lên tôn lên dáng người ra sao.

Nhưng, cuối cùng Lý Họa quyết định, chọn hai cuộn vải cùng màu trước mặt, hỏi giá.

Bà chủ sáng khoái, liền nói giá cả, một mét mười hai văn.

Cuối cùng Lý Họa chọn hai loại vải mỗi loại ba mét, tổng cộng bảy mươi hai văn.

Bà chủ cắt vải xong, lại cắt vải còn dư xuống, nói chỉ cần bảy mươi văn.

Lý Mạn không hiểu hai bên trả giá ra sao, nhưng thấy hai bộ quần áo biến thành hai khúc vải thì, cũng hơi sững sờ, “Trong thôn có chỗ may sao?”

“Về nhà ta làm cho nàng.” Lý Họa nhìn thấy nghi hoặc trong mắt nàng, liền nói như vậy.

“Đi, đi mua bánh bao.” Lý Thư tin tưởng tay nghề của tứ đệ, không lo lãng sẽ lãng phí hai khúc vải này chút nào.

Lý Thư kéo Lý Tiểu Ngủ ra cửa, Lý Mạn theo phía sau, rất sợ Lý Họa lại dắt mình.

Lý Họa cầm vải đi ở cuối cùng, vừa bước ra cửa, đột nhiên khóe mắt lóe sáng vừa nhìn vải tơ lụa màu nhũ đỏ bạc, vừa nhìn dáng người yếu điệu nhỏ bé yếu ớt của Lý Mạn đằng trước, ánh mắt lóe lóe.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bánh Bao

Lý Mạn đi ra, thấy Lý Họa chậm chạp không theo, nhìn lại, thấy hấn và bà chủ đang đo vải, còn mua sao?

Lý Thư và Lý Tiểu Ngũ đều đã đến cửa hàng bánh bao, kết quả phát hiện bạc đều trên người Lý Họa, hai người buồn bực vội vã quay về, “Tứ đệ, đệ làm gì đấy?”

Lý Họa lấy vải vừa mua xong cắt vào trong bao bố, chỉ cười nói, “Vừa rồi hình như tiền thối lộn, tính lại lần nữa.”

“Uhm” Lý Thư không thêm đề ý, tay khoát vai Lý Họa, bắt đầu đi, “Chúng ta đi mua bánh bao, một văn tiền hai cái, nhân thịt.”

Lý Mạn đợi ở tại chỗ, chờ bọn họ đi tới, mới yên lặng đi cạnh bọn họ.

Lý Tiểu Ngũ giẫy khởi tay Lý Thư, qua đó kéo cánh tay Lý Mạn.

Lý Mạn vỗ nhẹ cánh tay hấn, nhẹ nhàng cười hỏi, “Rất đói bụng phải không?” Nhìn hấn gấp gáp chạy đến cửa hàng bánh bao như vậy.

Lý Tiểu Ngũ cười sáng chói, chỉ vào cửa hàng bánh bao trước mặt, “Tỷ tỷ, chúng ta ăn bánh bao đi.”

Bánh bao nhân thịt một văn tiền hai cái, nhân chay một văn tiền ba cái.

Lý Họa lấy năm văn tiền mua 10 cái bánh bao nhân thịt.

Đưa Lý Thư ba cái, Lý Tiểu Ngũ hai cái, Lý Mạn hai cái, còn ba cái dùng giấy bao lại.

“Tứ đệ, sao đệ không ăn?” Lý Thư vừa ăn vừa hỏi, bánh bao này thật thơm.

Lý Họa lấy bọc bánh nướng ra, gặm một cái, cười nói, “Đệ thích ăn bánh nhị ca làm.”

Bánh bao cổ đại này thật sự giá cả phải chăng, nhưng cái nhứt đầu là, rất nhiều dầu mỡ, cắn xuống một miếng, mỡ đều từ khóe miệng chảy ra.

Lý Mạn ăn một miếng liền không thể ăn miếng thứ hai, rất ngán...

Nhưng bánh bao nàng đã ăn không thể đưa người ta ăn, chỉ đành cắn răng nuốt xuống, cái còn lại, nàng sống chết không chịu ăn, vì thế đưa cho Lý Tiểu Ngũ.

Lý Tiểu Ngũ còn nhỏ sức ăn không lớn, ăn hai cái bánh bao nhân thịt đã no rồi.

Lý Họa nghĩ nàng đang tiết kiệm, “Ồ đây còn nữa, nàng cứ ăn đi.”

Nàng sao ăn nổi nữa, bánh nướng ngon hơn bánh bao thịt, Lý Mạn vội vàng lấy cái bọc bánh nướng trong tay hấn, “Ta ăn bánh này.”

Lý Họa muốn nói gì nữa, nhưng dường như thấy nàng thật sự không thích ăn bánh bao thịt, chỉ đành thôi, cuối cùng, lấy bánh nàng đưa Tiểu Ngũ, cầm trên tay, ăn.

Mấy cái bánh bao này không tính là bữa trưa, ăn xong, Lý Thư đẩy xe, họ cùng nhau đến chợ trấn trên mua thức ăn.

Chợ này không khác gì chợ ở hiện đại, các loại rau xanh đều đầy đủ hết.

Lý Họa trực tiếp dẫn họ vào một tiệm tạp hóa, mua gạo mua mì, vì hôm qua nhị ca dặn dò, biết Lý Mạn thích ăn cơm trắng, nên, lần này mua không ít gạo.

Sau đó, dầu muối tương dấm cũng mua thêm một ít.

Mua xong những thứ này, trên xe đầy cũng đã đầy, Lý Họa hỏi Lý Mạn, “Còn muốn mua gì nữa không?”

Lý Mạn đã sớm chờ hấn nói lời này, hưng phấn lôi kéo cánh tay hấn, đến nơi bán gia cầm phía ngoài chợ, chỉ vào con gà, nói rằng, “Ta muốn mua.”

Mấy gian nhà lá, hàng rào lớn trong sân, trong sân có một vài loại rau xanh yêu thích, nuôi mấy con gà vịt, còn một con chó già...

Rất nông thôn.

Nhìn thấy Lý Mạn chớp chớp mắt to, sáng lên như vô số ngôi sao tụ lại, Lý Họa nở nụ cười, “Đi, nàng tự mình chọn.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chạy

Những gà con này thật đáng yêu, lông mềm mại, rất giống trái cầu lông tơ nho nhỏ.

Lý Mạn muốn con này, lại không nỡ bỏ con kia, có một loại kích thích muốn tất cả những gà con này.

Lý Tiểu Ngũ thấy gà con đáng yêu, cũng muốn vào chơi, bị Lý Họa cản lại.

Lý Thư ở ngoài rào chắn nhìn, hơi nóng nảy, “Những vật nhỏ này nhìn đều giống nhau, tùy tiện bắt mấy con đi.”

Lý Họa nhìn ra tâm tư của Lý Mạn, sợ nàng đến tối còn chưa quyết định được chọn con nào, đành phải, lấy bao bố đưa Tiểu Ngũ cầm, bản thân mình thì vào rào chắn, cẩn thận đi đến cạnh Lý Mạn, chỉ vào gà con màu vàng trên tay nàng nói, “Con này rất tốt.”

“Thật không?” Lý Mạn vui vẻ, nhìn đôi mắt nhỏ đèn sấm của gà con, nhất thời trong lòng dâng lên mềm mại, “Ta sẽ chọn nó.”

“Ừ.” Lý Họa nói, lại bắt vài con gà đặt vào trong sọt, “Mấy con gà này đều rất tốt, nàng vừa mới ôm qua chúng nó, chúng nó liền thích nàng, nhìn, đều ngồi chồm hổm bên cạnh không muốn đi.”

“Phải không?” Nàng không để ý, những gà con này đều giống nhau như đúc, nàng cũng chưa nhận ra con nào là con nào, nhưng, nhìn Lý Họa nói như vậy, nàng cũng cảm thấy có chuyện này, đột nhiên trong tư tưởng đối với mấy con gà này sinh ra tình cảm khác thường, “Vây lấy mấy con này đi.”

“Được, chậm chút đã.” Lý Họa cầm lấy sọt, lại nắm tay Lý Mạn, thận trọng đi qua đàn gà con, ra rào chắn.

Tổng cộng mua 6 con gà con, chủ tiệm còn tặng một cái sọt nhỏ cho nàng đựng.

Lý Mạn như mới nhặt được bảo bối, lấy cái sọt ôm vào trong ngực thật chặt.

Nhưng khi tính tiền, chủ tiệm nói nhà họ còn bán heo dê, hỏi Lý Mạn muốn không?

Muốn, đương nhiên muốn, Lý Mạn cảm thấy trong sân nhà, nuôi vài con gà con thì còn rộng, muốn mua thêm mấy heo con về nuôi.

Lý Thư không có cảm giác đối với mấy thứ này, nhưng, nương tử thích, mua thì mua.

Ngay từ đầu Lý Họa nghĩ mua heo về lấy gì mà nuôi? Mọi người ăn no còn khó, nhưng nhìn đôi mắt trong mong của Lý Mạn, cắn răng, mua hai con, vì Lý Mạn nói, heo con cũng có tình cảm, một con rất cô đơn, hai con còn có bạn, lớn lên rất có lợi.

Thắng lợi trở về, khỏi phải nói Lý Mạn rất vui vẻ, trên đường trở về, bước đi nhẹ nhàng, ngay cả đi qua hai ngọn núi, bắt ngờ là không ngồi xe đẩy của Lý Thư nữa, khiến cho Lý Thư cảm thấy mất mát.

Lúc hoàng hôn, họ về đến nhà.

Lý Ngôn đang làm việc ở nhà người khác, tối mới trở về ăn cơm.

Trong sân chỉ có Lý Mặc, đang chặt củi, dưới chân, Đại Hắc đang nằm yên lặng bên chủ nhân, vừa nghe tiếng động trước cửa viện, bò dậy, ngoác cái đuôi chạy ra ngoài đón.

Lý Mạn sợ Đại Hắc, nghiêng mình trốn sau Lý Họa.

“Đại Hắc.” Lý Mặc giận tái mặt gầm Đại Hắc, vừa nhìn mấy người đang đi đến, “Đã trở về.”

“Ca, sao lại chặt củi? Ngày hôm qua nhị ca đã chặt rồi mà?” Lý Thư đặt xe đẩy vào trong góc phòng, nhìn củi đã chặt được xếp tràn đầy, hỏi.

“Chặt xong rồi đốt, thời gian dùng sẽ lâu hơn.” Lý Mặc tiến lên hỗ trợ lấy gao trên xe xuống, vừa trả lời, thật ra, mấy ngày nữa muốn vào núi săn thú, lần này không biết mấy ngày sẽ về, nên trước tiên chuẩn bị củi trong nhà thật tốt.

Lý Thư không lên tiếng nữa, cùng đại ca mỗi người một bao gao khiêng vào phòng bếp.

Lý Họa khiêng một bao bột mì.

Lý Mạn thật vất vả mới chờ được mọi người dọn đồ đạc đi, mới tháo sợi dây đang buộc heo con, nào ngờ, vừa mới tháo ra, hai heo con từ trong lòng Lý Mạn nhảy xuống đất, chạy.

Chương 26: Chọc Giận.

“Ah, heo.” Lý Mạn sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Lý Mặc nghe được tiếng hét, xông ra đầu tiên, liền thấy đôi chân nhỏ của Lý Mạn, đuổi theo hai con heo con khắp sân, nhất thời cảm thấy mí mắt giật thẳng lên.

Lý Thư Lý Họa Lý Tiểu Ngũ cũng nhanh ra đây, chỉ thấy Lý Mạn đang đuổi theo heo con vòng vòng trong sân.

“Đừng ngo ở đó làm gì? Mau giúp ta cản chúng.” Bắp chân Lý Mạn chạy đến nổi đều bị chuột rút, dưới mái hiên, mấy người kia chỉ đứng ngo không biết đến giúp một chút, nàng tức giận thật không muốn quản nữa, cứ để heo con chạy đi.

Lý Họa vội muốn đến ngăn nàng, Lý Mặc nhanh hơn, vài bước đã đến cạnh Lý Mạn, chặn ngang kéo nàng lại, “Đừng đuổi theo.”

“Huynh kéo ta làm gì? Bắt chúng nó.” Lý Mạn thở hổn hển, chỉ vào heo con đằng trước, phát hiện hai con đang ở trong góc phòng thờ dõc.

Lý Thư dẫn Lý Tiểu Ngũ đi đến, bế hai con heo con lên, khiến cho Lý Mạn muốn đập đầu vào tường, hai con heo dụ ngoan không gì sánh bằng.

Lý Họa đi qua trên đất viết một hàng chữ, “Nàng càng đuổi, chúng nó càng sợ sẽ chạy.”

Mí mắt Lý Mạn co rút, chúng nó không chạy, nàng đuổi làm chi?

Cũng không biết là khi tức giận và mệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, bộ ngực cũng nhẹ nhàng phập phồng, hết sức động lòng người.

Lý Mặc chỉ cảm thấy mắt như bị đấm, cuống quýt buông lỏng tay ra, “Được rồi, vào nhà ăn cơm.” Xoay người đi đến phòng bếp.

Lý Mạn vội chạy theo.

Lý Họa nhìn bóng lưng nàng, rốt cuộc khỏe môi không kiềm chế được giương lên, heo con đã mua về, nhưng thật sự nàng sẽ nuôi được sao?

Cơm tối là Lý Mặc nấu, lợn xộn và một đĩa rau nhìn không ra hình dạng.

Lý Mặc không biết nấu cơm, huynh đệ Lý gia đều biết, có thể nấu cháo mà không bị khét, đây là lần đầu tiên, về phần cháo này loãng như nước, cũng coi như không là gì, cũng may, họ còn ba cái bánh bao và mấy cái bánh chưa ăn xong, hâm nóng một chút cũng xem như có thể qua một bữa.

Nhưng Lý Mạn nhìn không ra, còn nghĩ đen thui lù này là dưa muối, vì thế ngốc ngốc gắp một miếng ăn, mới vừa nhai thiếu chút nữa liền phun ra, nhưng sợ hành động này khiến người ta bị tổn thương, nàng lập tức lấy tay che miệng, gắng gượng nuốt xuống.”

“Uống chút cháo.” Lý Họa nhìn nàng như vậy, đã sớm cầm chén cháo đưa qua cho nàng.

Lý Mạn không hề nghĩ ngợi, cầm lấy uống một hơi, mãnh liệt uống xong một chén cháo, mới dịu đi một chút.

“Khá hơn chút nào không?” Lý Họa lo lắng hỏi.

Lý Mạn để chén xuống, thở phào một hơi.

Lý Thư thấy thế, xấu xa cười, “Đại ca, hôm nay sao lại muốn nấu cơm? Sao không chờ bọn đệ trở về?”

“Các đệ đã vất vả một ngày, vì thế muốn nấu sẵn chờ các đệ về ăn.” Lý Mặc sắc mặt trầm tĩnh, chậm rãi trả lời, nhưng trong lòng hơi chán nản, xào mấy lần, sao cuối cùng thức ăn vẫn khó ăn như thế? Hẳn thật vô tích sự.

Đứng dậy, cầm lấy chén không của Lý Mạn, hẩn xoay người đi đến bếp, tận lực vét cho nàng một ít cháo.

Lý Mạn hơi sững sốt, vội đuổi theo, “Cảm ơn, ta tự mình làm.”

Đương nhiên Lý Mặc không để nàng làm, tự mình múc cháo cho nàng, Lý Mạn ngửa đầu, nhìn gò má lạnh lùng của hẩn, môi mỏng mím chặt, âm thầm le lưỡi, nghĩ bản thân vừa không nề tình thiếu chút nữa phun thức ăn hẩn nấu, nhất định đã chọc giận hẩn?

Chương 27: Làm Ra Vẻ

Sau đó, toàn gia an tĩnh ăn cơm tối, Lý Mạn càng thành thật uống cháo, nhưng không dám đụng đũa vào thức ăn.

Nơi này an tĩnh khiến cho bầu không khí có hơi ngột ngạt, đột nhiên, có một giọng nữ kịch cỡm (làm bộ làm tịch) truyền vào, “Ai u, ta đến thật đúng lúc, mọi người đều ở nhà ăn cơm sao?” Cùng lúc đó, một làn gió thơm nồng cũng tràn vào xông vào mũi.

Thật gay mũi, Lý Mạn tò mò ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ tử chừng hai mươi tuổi lắc lắc eo nhỏ từ cửa đi vào, nhưng không vào trong, chỉ dựa ở cửa, híp đôi mắt phượng cười.

Dáng vẻ nàng ta không tệ, quần áo màu đỏ khiến tư thái là lướt của nàng ta nhìn không sót gì, nơi cổ áo không biết là bị rách hay cố ý không buộc lại, lông lông lẹo lẹo, có thể thấy rất rõ xương quai xanh tinh xảo trắng nõn.

Đây là một nữ nhân xinh đẹp lại phong tình.

Dường như là cùng lúc, bốn huynh đệ Lý gia đều nhú chặt chân mày.

“Nương tử Nhị Thuận, người có việc gì?” Lý Mặc ngẩng đầu, ánh mắt hơi nghiêm.

“Cũng vì từ quý gia nhà ta, bán cá đến bây giờ còn chưa trở về, ta qua hỏi một chút.” Môi hồng hồng của nữ tử hơi dẩu lên, hờn dỗi nhìn Lý Mặc.

Lý Mặc không lên tiếng trả lời, thoáng nhìn Lý Họa.

Lý Họa đành phải trả lời “Ngày hôm nay nhiều người, chúng ta không chú ý đến.”

“Ô, Tứ lang đã trở về rồi sao? Để tẩu tử nhìn một chút, mấy tháng này không gặp, thật có tiền đồ rồi.” Ánh mắt nữ tử mới vừa rồi còn dính trên người Lý Mặc, trong nháy mắt chuyển đến người Lý Họa, ánh nhìn soi mói.

Lý Mặc không vui nhú mày, “Nương tử Nhị Thuận, nếu người không có việc gì thì trở về đi, chúng ta còn muốn ăn cơm.”

“Sao lại thế? Ta đến nhìn muội muội một chút không được sao?” Nữ tử nói xong liền lắc lắc eo nhỏ, đi đến cạnh Lý Mạn, một đôi mắt quyến rũ nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười nói, “Ai u, mấy ngày nay đều đồn là các huynh cưới một nương tử xinh đẹp, ta còn không tin, hôm nay nhìn thấy, thật đúng là danh bất hư truyền (tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế). So với ta năm đó còn tươi ngon mọng nước hơn.”

Lý Mạn nghi ngờ nhìn nữ nhân này, ai đây? Nhìn trong mắt người này không có vẻ gì là thân thiện.

“Muội muội, đứng lên để tỷ tỷ nhìn một chút, làn da thật mịn, tay cũng nhỏ, nhìn đã biết chưa làm qua công việc gì, là người trong thanh lâu ra sao?” Nữ tử nói xong vờn tay ra, muốn kéo Lý Mạn đứng lên để quan sát tỉ mỉ hơn, Lý Thư bên cạnh từ lâu đã không nhịn được nữa, đứng dậy, đứng chặn nàng ta kéo tay Lý Mạn qua, tay nâng lên, đẩy nàng ta ra khỏi cửa, “Ai là muội muội người? Nói lời này mà không sợ đau lưỡi, nương tử ta có thể cùng người so sánh sao? Còn dám nói vậy, lão tử sẽ cắt lưỡi của người.”

“Ai u, Tam lang, huynh làm ta bị đau.” Nữ tử khoa trương hét lên, thân thể mềm nhũn dường như muốn dựa vào người Lý Thư.

Tĩnh tĩnh Lý Thư hung bạo, thấy vẻ mặt nàng ta càn rỡ, giờ tay phải lên định đánh, bị Lý Mặc quát bảo ngừng lại, “Tam đệ, không được vô lễ với nương tử Nhị Thuận.”

Nữ tử thấy Lý Mặc giúp mình, mờ cờ trong bụng, hoa đào đầy má, “Lý đại ca ~ ~ ~”

“Đại Hắc, đưa nương tử Nhị Thuận về nhà.” Lý Mặc trầm mặt, lạnh giọng cắt đứt âm cuối kéo thật dài của nàng ta.

Đại Hắc đang ở bên bếp lò nằm sau khi cùng chơi với hai con heo con, vì trong nhà có thêm nữ nhân, mấy ngày nay, nó xem như là bị ghen nín, lúc này, chủ nhân có lệnh, vọt lên, da lông dựng đứng, nghe răng bõ nhào vào nữ tử, tính hung hãn mặc sức phóng thích.

“A ~ ~ “Nữ tử hét thảm thiết thành tiếng, muốn giả bộ ngất xỉu, nhưng thấy Đại Hắc miệng đầy nước bọt bu lại nàng ta, nàng ta sợ quá chạy ra ngoài.

Đại Hắc còn muốn đuổi theo, bị Lý Mặc gọi trở về, “Được rồi.”

“Đồ không biết xấu hổ, lần sau còn dám đến, đệ sẽ đánh nàng ta roi hai cái răng.” Lý Thư vừa nghĩ nàng ta nói nương tử mình như thế, liền hỏi hận sao vừa này không ra tay nhanh một chút.

“Tam đệ, ngồi xuống ăn cơm đi.” Lý Mặc nói với Lý Thư, vừa lấy ba cái bánh bao phân cho Lý Mạn, Lý Thư và Tiểu Ngũ, “Nhân lúc còn nóng ăn đi.”

“Ta không ăn đâu, rất ngán.” Lý Mạn lấy bánh bao để vào trong đĩa, ngược lại gấp bánh nướng ăn, Tiểu Ngũ lấy bánh bao trực tiếp bỏ vào trong bát Lý Mặc, “Đại ca, trưa đệ ăn rồi, bánh này huynh ăn đi.”

Lý Hòa mỉm cười, lấy bánh bao để lại trong đĩa, “Đại ca, bọn đệ trưa đã ăn rồi, đây là để lại cho huynh và nhị ca.”

Lý Mặc nhìn nữ nhân và hai người đệ đệ thật hiểu chuyện, rút cuộc sắc mặt âm trầm từ từ dịu lại, lấy bánh bao phân cho ba người, “Ăn đi, giữa trưa đại ca cũng đã ăn thịt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Thấy bánh bao thịt lại trở về trong bát, Lý Mạn thật muốn lấy đôi đũa gấp bỏ trở lại.

“Ta thật sự là không thích ăn bánh bao.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhó, gấp bánh bao bỏ vào bát Lý Mặc, mắt to mê người như nai con, ra vẻ tội nghiệp nhìn hắn.

Tìm Lý Mặc hung hăng nhảy thành thích, cuống quýt cúi đầu, đếm hạt cơm trong bát, ngay cả chuyện bánh bao cũng không nhớ.

Cuối cùng không cần ăn bánh bao, Lý Mạn mỉm cười, đôi mắt to đen lấp lánh cong thành trăng lưỡi liềm, tràn đầy ánh sáng.

Ba người ở bên cạnh nhìn đến ngây dại.

...

Ăn cơm tối xong, Lý Mặc rửa bát nôi, không có chuyện gì cho nàng làm, nên vào nhà nghỉ ngơi, hôm nay nàng đi bộ nhiều, hai bàn chân đều rất đau.

Nằm sấp trên giường, Lý Mạn buồn ngủ đến không mở mắt ra được, trong mơ màng nghe tiếng đập cửa, nàng muốn trả lời, cũng cảm thấy rằng mình nên trả lời, mí mắt chớp vài cái, nhưng không tài nào mở mắt ra được.

Lý Mặc mang theo một thao nước nóng đặt gần lò sưởi đầu giường, rầu rĩ nhìn nữ nhân gầy dựa trên giường.

Một ngày đi đường, nếu có thể tắm hoặc ngâm chân, thân thể sẽ thoải mái hơn.

Nhưng nàng, dường như rất mệt.

Vừa định xoay người đi ra ngoài, nghe thấy Lý Mạn hừ một tiếng, trở mình lăn đến gần mép giường, Lý Mặc vội đưa tay qua, kết quả là thân thể mềm mại lăn vào khuỷu tay mình.

Hắn vội vàng để thao nước xuống, hai tay ôm nàng vào trong giường, kéo chăn đắp cho nàng.

Ai biết, hắn mới vừa ngồi dậy, Lý Mạn liền xoay người một cái, một chân giơ lên đập mền xuống dưới chân, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa vặn lớn bằng lòng bàn tay đang cọ tới cọ lui, như con mèo nhỏ rên rĩ, mày thì đang nhíu lại, dường như không tìm được một tư thế thoải mái để ngủ.

Lý Mặc biết hôm nay nàng đi bộ rất mệt, toàn thân mỏi mệt, nghe Lý Tiểu Ngũ nói khi đi nàng còn ngồi xe đẩy, nhưng khi về thì đi bộ hoàn toàn, đôi mắt không khỏi nhìn đôi chân nhỏ của nàng, mới phát hiện nàng chưa cởi vớ ra.

Hèn chi ngủ thấy khó chịu!

Trong mắt Lý Mặc lộ ra nụ cười ôn nhu, khom lưng giúp nàng cởi vớ, một đôi chân nhỏ trắng mềm, không đủ một nắm tay của hắn, thấy bàn chân đỏ bừng, có vài nơi còn rách da, lòng hắn dâng lên thương tiếc vô hạn, để thao nước bên cạnh, sau đó cầm đôi chân Lý Mạn ngâm vào trong nước nóng.

Chân ngâm vào nước nóng, Lý Mạn đang ngủ thoải mái khẽ ngâm, nhưng mà, ngủ không thành thật, đôi chân trong thao nước bỗng nhiên đá một cái, nước văng lên mặt Lý Mặc.

Lý Mặc kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Lý Mạn còn mơ màng ngủ, nhẹ cười khẽ, dùng tay áo lau mặt, sau đó, đưa tay vào nước nóng, giúp nàng xoa bóp chân, sức lực rất nhẹ.

Đến khi nước nóng lạnh dần, Lý Mặc mới lấy đôi chân đỏ ửng của nàng ra, lau khô, bỏ vào trong chăn.

Đóng cửa sổ lại, lúc này hấn mới đem thao nước và ngọn đèn dầu ra khỏi phòng.

Mới vừa ra khỏi phòng, bên tai liền nghe giọng nói của Lý Ngôn, “Đại ca?”

Tim Lý Mặc nhảy lên, không hiểu sao trên trán đổ mồ hôi lạnh, quay đầu đã thấy nhị đệ đã ở ngay trước mặt, “Nhị đệ, trở về rồi sao?”

“Đại ca từ trong phòng này đi ra?” Lý Ngôn nghi ngờ nhìn cửa phòng, rồi quay lại nhìn Lý Mặc.

Lý Mặc “Ừ” một tiếng, nói rằng, “Nàng đang ngủ.”

“Ah.” Lý Ngôn hơi thất vọng, cả ngày nay hấn chưa nhìn thấy nàng, “Đại ca, thao nước này để làm gì vậy?”

“Nước này để cho nàng tắm.” Lý Mặc đột nhiên cảm thấy hai tai mình nóng lên, “Nàng, nàng đã ngủ rồi, nên ta đem ra.”

“Humm?” Lý Ngôn nhìn hấn thật lâu, rõ ràng không tin.

Lý Mặc không nói nữa, chỉ lấy ngọn đèn dầu nhét vào tay Lý Ngôn, bung thao nước ra sân đổ.

“Đại ca, nàng không tắm để đệ tắm đi, đệ đang nóng nực đây.” Lý Ngôn nói liền đuổi theo Lý Mặc.

Lý Mặc giả vờ không nghe thấy, lập tức đổ nước đi.

“Đại ca?” Lý Ngôn buồn bực nhìn thao không.

Lý Mặc giả vờ ngạc nhiên, 'Ah' một tiếng, mới nói, “Hả, đệ muốn tắm sao? Nước này đã lạnh, đại ca sẽ nấu một ít nước nóng cho đệ.”

“À, được.” Lý Ngôn ngừng lại, trả lời, trong lòng vẫn đang suy nghĩ vừa rồi đại ca ở trong phòng nữ nhân kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ra Ngoài.

Một ngày đẹp trời, ánh mặt trời như bạc, chiếu xuống khung cửa sổ.

Lý Mạn từ trong mơ tỉnh lại, ngồi dậy, làm biếng đuổi thất lưng thật mạnh, mở cửa sổ ra, một cơn gió mát thổi vào, mang theo tươi mát của núi rừng, khiến tinh thần người ta phấn chấn.

Rau trồng trong sân sau đã sinh trưởng lớn hơn so với mấy hôm trước, một hàng dây đậu giác leo quanh hàng rào, đã kết trái, mấy ngày nữa thì có thể ăn.

Nhớ đến đêm qua nằm mơ, Lý Mạn buồn cười, cười rộ lên, xoay người, nhanh nhẹn xuống giường, mang vớ, mang theo tâm tình vui vẻ, đi ra ngoài.

Mặt trời đã lên cao, chỉ thấy Lý Tiểu Ngũ đang ngồi xổm trước cửa chơi với mấy con gà con, cái trán vì phơi nắng mà toát mồ hôi.

Haizz, lại dậy trễ, sao không ai gọi nàng dậy vậy? Lý Mạn vuốt tóc rồi đi đến trước mặt Lý Tiểu Ngũ, trong sân yên tĩnh, chỉ biết những người khác đều đang bận rộn.

“Cho gà ăn sao? Còn heo con thì sao?”

Tiểu Ngũ đứng dậy, híp mắt cười nhìn Lý Mạn, ra vẻ lấy lòng, những gà con này là bảo bối của tỷ tỷ, trước khi đi đại ca có dặn hấn không được phép chơi đùa.

Biết hấn nghe không hiểu, Lý Mạn cũng không vội, mở sọt ra, nhìn mấy con gà con dường như có hơi ỉu xiu, tiếng kêu cũng không thanh thúy như ngày hôm qua, chắc là đói bụng, vì thế vội vàng vào phòng bếp, lấy một ít gạo ra.

Quả nhiên, mấy gà con này tranh nhau cướp hạt gạo trong lòng bàn tay nàng.

Lý Tiểu Ngũ nhìn nghĩ thật là thú vị, liền ngồi xổm xuống nhìn.

Rất nhanh, gạo trong lòng bàn tay đã hết sạch, vì thế Lý Mạn lại chạy vào phòng bếp, lấy thêm gạo để vào tay Lý Tiểu Ngũ, để hấn cho gà ăn.

Tiểu Ngũ rất hưng phấn, vừa rồi nhìn Lý Mạn cho gà ăn, tâm hân thấy ngứa ngáy, vội vàng ngồi xổm xuống, để tay vào trong sọt, nhìn mấy con gà con chen chúc một chỗ, không ngừng mổ hạt gạo trong lòng bàn tay hắn, thật sự chơi rất vui, có một con hơi yếu, luôn bị đẩy ra ngoài, Tiểu Ngũ yêu thương nó, sợ gạo trong tay bị mấy con gà này cướp sạch, vì thế lấy riêng cho nó, đặt vào lòng bàn tay khác, để một mình nó ăn.

Lý Mạn trở lại phòng bếp, nhìn thấy hai heo con đang quần quýt rúc trong bếp lò đang đốt lửa, còn ngứa khô khô.

Thế nhưng, gà con này, hai heo con này nên ăn cái gì đây?

Nấu cháo hay là làm bánh ngô? Phi, quá phá của, nước vo gạo cũng không tẻ lắm, nhưng trong nhà không có nước vo gạo, trong nhà có mấy nam nhân mạnh khỏe, dường như ăn còn không đủ no, ở đâu còn dư lại?

Lý Mạn bắt đầu hồi hận sự xúc động nhất thời của mình, nhà này nghèo như vậy, mỗi ngày có ba bữa ăn no đã không tẻ rồi, thức ăn ở đâu dư thừa cho hai con heo này ăn, giờ chúng nó còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ ăn càng nhiều.

Nhưng mua về rồi mà không nuôi cũng không được, Lý Mạn suy nghĩ một lát, cầm lấy cái rổ trong góc phòng, đi ra phòng bếp.

Tiểu Ngũ đã cho gà ăn xong, thấy nàng mang theo cái rổ đi ra ngoài, liền đứng dậy đi theo.

“Đi, đi với tỷ, kiếm một ít thức ăn cho heo ăn.” Lý Mạn nắm tay Lý Tiểu Ngũ đi ra ngoài, nàng không quen thuộc hoàn cảnh bên ngoài lắm, cần một người dẫn đường.

Lý Tiểu Ngũ ngạc nhiên, “Tỷ tỷ, tỷ còn chưa ăn sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đánh Người

Hai người cùng nhau đi đến phía sau núi, dưới sườn núi bên kia có rất nhiều nơi rau tự mọc, đặc biệt là rau dại.

Có một nữ nhân đi đến trước mặt, lắc lắc eo nhỏ khiến người ta suy nghĩ miên man.

“Ai u, Tiểu Ngũ, đệ muốn dẫn vợ đệ đi đâu?” Mặc dù hỏi Tiểu Ngũ, nhưng ánh mắt nương tử Nhị Thuận lại nhìn chăm chăm vào Lý Mạn.

Lý Mạn cảm thấy sự châm chọc trong mắt nàng ta, nhìn vô cùng khó chịu, không có ý định để ý nàng ta, dẫn Tiểu Ngũ ở bên cạnh vòng qua nàng ta.

Thấy Lý Mạn không phản ứng muốn đi, trong nháy mắt nương tử Nhị Thuận nổi giận, nâng tay nắm lấy cánh tay Lý Mạn kéo, “Ai u, muội tử, đều là cô nương xuất thân từ thanh lâu, không đến mức thấy mặt ta thì vội vã đi chứ? Dù thế nào, hai ta là người từ nơi khác đến, cũng nên gần gũi hơn, không phải sao?”

Lý Mạn chẳng biết nàng ta nói cái quái gì, nhưng ánh mắt trắng trợn của nàng ta thật khiến người ta buồn bực.

Lý Tiểu Ngũ nổi nóng đến đỏ mặt, dùng sức cào mạnh cổ tay nương tử Nhị Thuận, ép nàng ta bỏ tay ra.

Trên cổ tay tuyết trắng của nương tử Nhị Thuận bị trầy da, tức khắc cáu giận nói, “Tiểu tử thôi, ngươi dám cào ta?”

“Ngươi không được ức hiếp tỷ tỷ ta, nàng không như ngươi nói.” Tuy tuổi không lớn lắm, nhưng Tiểu Ngũ cũng biết trong miệng nàng ta nói thanh lâu đó không phải nơi tốt lành gì.

Nương tử Nhị Thuận trái lại không giận ngược lại cười rộ lên, “Tiểu Ngũ à, ngươi biết thanh lâu là nơi nào sao? Lại dám nói như vậy?”

Thanh lâu là nơi nữ nhân bán thân cho nam nhân vui đùa, lời này do Lý Tiểu Ngũ nghe được từ mấy phụ nhân trong thôn, trước đây mọi người bàn tán về nương tử Nhị Thuận, nhưng hôm nay, nương tử Nhị Thuận lại nói tỷ tỷ như vậy, Tiểu Ngũ tức đến muốn chết rồi, như con bò con, bỗng nhiên xông ra đánh nương tử Nhị Thuận, đung nàng ta ngã lăn trên đất.

“Ai da, tiểu tử thôi, ngươi dám đánh lão nương, có ai không mau đến đây xem á.” Nương tử Nhị Thuận hét lên như lợn bị giết vậy.

Tiểu Ngũ ngây ngốc, hắn chưa từng đánh ai.

“Chạy mau.” Lý Mạn thấy thế, nắm tay Tiểu Ngũ, kéo hắn bỏ chạy.

“Tiểu Ngũ, hai người các đệ sao lại chạy?” Lý Thư đang đẩy một xe đá từ trên núi xuống, nhìn thấy hai thân ảnh chạy như đang trốn, thì hô gọi.

Lý Mạn cũng nhìn thấy Lý Thư, thì cùng Tiểu Ngũ chạy qua.

“Tam ca.” Tiểu Ngũ thấy Lý Thư, lập tức tất cả khiếp sợ đều biến mất.

“Nhìn đệ chạy này... mồ hôi mồ kê, như bị sói đuổi theo.” Lý Thư để xe xuống, giúp tiểu đệ lau mồ hôi, mắt không tự chủ nhìn về phía Lý Mạn, cũng đầm đìa mồ hôi.

Tiểu Ngũ ấp úng kể chuyện vừa xảy ra.

Sau khi Lý Thư nghe xong, trông mắt đỏ lên, “Đàn bà thôi đó ở đâu?”

Tiểu Ngũ tay chỉ về phía sau, “Mới còn ở bên đó chứ người.”

“Đi.” Lý Thư cầm lấy cái rổ trên tay Lý Mạn, để trên xe, đẩy xe đi, khí thế hùng hăng trở về thôn.

Lý Mạn hơi ngạc nhiên, thức ăn cho heo còn chưa đi hái nữa, nhưng thấy Tiểu Ngũ hỗ trợ đẩy xe, cũng tự giác đi lên, hỗ trợ.

Lý Thư quét mắt nhìn nàng, đầu không cao lắm, tối đa chỉ tới vai hấn, đi bên cạnh hấn, như Tiểu Ngũ chỉ là đứa trẻ.

Nàng nhỏ bé và yếu ớt, một đôi tay trắng mảnh khảnh đặt trên tay cầm của xe đẩy, khiến người ta hoài nghi nàng có bao nhiêu sức lực đây? Nhìn nàng nhú nhú mày, cắn chặt môi, rõ ràng là đem tất cả sức lực từ khi còn nhỏ đến giờ lấy ra hết.

Còn ra sức đây? Lý Thư mỉm môi cười, ra sức đẩy mạnh hơn.

Thực ra, một xe đá này chẳng là gì đối với hấn, hôm nay, có thêm hai người hỗ trợ, hấn như hổ thêm cánh, xe đẩy nhỏ đi như bay, khiến Lý Mạn không đẩy được gì, còn đổ nhào theo, cuối cùng căn bản không theo kịp, chỉ để tay lên đó.

Trên đường không thấy nương tử Nhị Thuận, Lý Thư còn tưởng rằng người đàn bà kia biết sợ mà né, nhưng ai biết, khi đến trước cửa, mới phát hiện, nàng ta đang tựa trước cửa nhà hấn, giống như đang chờ bọn họ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Khóc Lóc Om Sòm

Nương tử Nhị Thuận nhìn thấy Lý Thư, đầu tiên cũng hơi ngạc nhiên, ngờ ngác đứng thẳng người, tiểu tử này không phải là đã lên núi từ sáng sớm sao? Nhanh như vậy đã về?

Lý Thư đẩy xe đẩy nhỏ để vào một góc phòng, xoay người đi về phía Nhị Thuận, “Ngươi vừa rồi nói gì với nương tử của ta thế?”

“Ai, ai nói cái gì?” Nương tử Nhị Thuận bị dọa lui về sau một bước, áp vào tường bần.

Lý Thư lạnh lẽo nâng môi, “Nương tử nhà ta là cô nương xuất thân từ thanh lâu, những lời này là ngươi nói?”

“Ta, ta...” “Nhị Thuận có chút sợ Lý Thư, tính tình nóng nảy của hấn trong thôn ai cũng biết, hấn đối với nữ nhân là không nương tay, “Lời này cũng không phải là ta nói, trong thôn đều lan truyền như vậy.”

“Lan truyền? Ngươi truyền?” Lý Thư trong mắt lộ vẻ tàn bạo, một phen kéo Nhị Thuận, nắm lấy tóc, nàng lúc này đau đến kêu rên lên, “Buông, ta cũng là nghe người ta nói.”

“Ai nói?” Lý Thư không chút khách khí, lớn tiếng chất vấn.

Lý Mạn cùng Tiểu Ngũ đứng ngây ở một bên, sớm xem tới mắt choáng váng, nhất là Lý Mạn, ánh mắt nhìn chăm chăm ngón tay Lý Thư nắm tóc, da đầu của chính mình cũng có chút đau.

Nương tử Nhị Thuận nghĩ muốn trêu đùa giỡn dựa người, không biết xấu hổ cọ bộ ngực cao cao vào người Lý Thư, miệng kêu la, “Người tới, cứu mạng a, Lý gia tam lang khi dễ người a, muốn ăn đậu hủ của lão nương a,.....”

Ba --- Lý Thư dễ như trở bàn tay tát một cái lên mặt của nương tử Nhị Thuận, “Đồ đàn bà thôi, khi dễ nương tử của ta, còn dám vu hãm Lão Tử? Xem ra ta phải dạy dỗ lại ngươi.”

Dùng sức đẩy, làm cho Nhị Thuận bị đánh cho choáng váng ngã trên đất. nhấc chân định đạp lên.

Lý Mạn ngực run lên, tiến lên ôm lấy hắn, “Đừng đánh, đánh chết nàng nguoi phải đền mạng đó.”

Lý Thư nâng chân lên sững sờ ở giữa không trung, nương tử ôm hắn?

Thấy hắn bất động, Lý Mạn cuống quýt kéo hắn đi, sợ hắn sẽ đạp xuống người đang nằm trên đất.

“Ai u, đây là muốn đánh chết người rồi, ô ô, lão nương không muốn sống nữa, nguoi sờ ngực lão nương, chiếm tiện nghi của lão nương, còn đánh lão nương, ô..” Nhị thuận bị đánh, trong lòng khó chịu, xé quần áo, lộ ra da thịt trắng mịn bên trong, la to rằng Lý Thư khi dễ muốn chiếm lấy nàng.

Nàng vừa khóc, mọi người cơ hồ đều đi đến, vây lại đây xem náo nhiệt.

Nương tử Nhị Thuận càng được ý, nhìn mọi người rồi chỉ vào chính mình, “Các vị bà con, mọi người đều nhìn thấy, Lý gia tam lang không phải người a, việc khi dễ ta đã rõ như ban ngày a, nhìn xem, quần áo của ta đều bị xé rách, ô ô, hắn thấy ta không nghe còn định đánh ta, mọi người cần phải làm chủ cho ta a — “

“Đồ đàn bà thói, nguoi dám nói vậy.” Lý Thư nghe vậy, lửa giận ngút trời, muốn xông lên phía trước tát một cái vào mặt nữ nhân này.

Lý Mạn gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, nhưng làm sao địch được với khí lực của hắn a, thiếu chút nữa bị bắn ra ngoài, cũng may Tiểu Ngũ tiến lên hỗ trợ, “Tam ca, không thể đánh người, đại ca nói vậy.”

“Nàng bây còn thiếu dạy dỗ, không đánh không được. “Lý Thư còn đang nổi nóng, nhưng lời nói của Tiểu Ngũ lại nổi lên tác dụng đối với hắn.

Nhưng người đàn bà này cứ mở ra miệng thói rất tức giận.

Đang náo loạn hết sức, Lý Mặc gánh một gánh trở lại, nhìn thấy cửa nhà mình nhiều người vây quanh như vậy, nương tử Nhị Thuận ngồi dưới đất vừa khóc vừa mắng, chợt có chút rõ ràng rồi, liền hỏi Lý Thư, “Tam đệ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lời Đồn

Lý Thư còn chưa kịp trả lời, nương tử Nhị Thuận ở bên kia nhìn thấy Lý Mặc, vội vàng đứng lên khóc to, “Ai u, đại lang, nguoi đã trở lại? Tam lang nhà nguoi táng tận lương tâm a, hắn khi dễ ta, thấy ta không theo, còn đánh ta, ô ô.....”

Lý Mặc nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt nghiêm khắc, nương tử Nhị Thuận trong lòng lộp bộp một chút, lại có chút chột dạ nói không ra lời.

“Tam đệ, nguoi nói đi.” Lý Mặc ngược lại hỏi Lý Thư, nương tử Nhị Thuận là người như thế nào, người trong thôn đều biết, đệ đệ mình tuy rằng tánh khí nóng nảy, nhưng cũng không phải loại vô duyên vô cớ đánh người.

“Đại ca, người đàn bà thói này nói xấu nương tử nhà ta cho mọi người.” Lý Thư phần uất nói.

“Ai nói, lão nương nói đều là lời nói thật. Các nguoi đều nhìn thấy, đây là muội tử của ta, Thủy Thủy non nớt, gia đình thường sao có thể sinh ra cô nương xinh đẹp như vậy? Hừ, sợ rằng chỉ có Hoa Lâu mới có thể dưỡng được một cô nương như vậy.” Nương tử Nhị Thuận nhìn thấy người vây quanh càng nhiều, cũng không sợ, ngược lại hi vọng sự tình càng náo loạn, dựa vào cái gì mà cũng từ Hoa Lâu ra, nữ nhân kia lại được huynh đệ Lý gia che chở mọi cách, nàng cũng chỉ có thể gả cho hai tên phế vật Thẩm gia kia, còn phải bị người trong thôn xem thường cùng khinh bạc?

“Câm mồm.” Lý Mặc, Lý Thư hai huynh đệ trấm miệng một lời quát lớn.

Nương tử Nhị Thuận hôm nay chịu đựng, cảm thấy cho dù chết cũng phải kéo theo cái đệm lưng, một đôi mị nhãn của nàng còn hướng Lý Mạn nhìn, tựa tiểu phi tiểu nói, “Hừ, cũng không biết, muội tử này qua tuổi dậy thì, lại có bộ dáng tốt như vậy. Chủ lâu liên không đợi được nên bán đi.

Lời vừa nói ra, mọi người vây xem chau mày lại, chán ghét nhìn Lý Mạn.

Người chung quanh lạnh nhạt, làm cho Lý Mạn cảm thấy cả người như đang bị đâm, nhưng điều ghen ghét nhất chính là, nàng căn bản không biết chuyện gì xảy ra, cho dù biết nữ nhân kia nhằm vào chính mình, nhưng nàng một câu nghe cũng không hiểu, ngay cả cãi lại cũng không biết như thế nào mở miệng a.

“Đàn bà thói, miệng nguoi phun ra toàn phân, Lão Tử đánh chết nguoi.” Lý Thư đột nhiên tiến lên, tát một cái, nương tử Nhị Thuận tránh không kịp, hai má đã bị trúng một chút.

Mà vừa vặn, hai bên má sung cao giống nhau.

Lí Mặc mắt lạnh nhìn, lúc này mới quát một tiếng, “Tam đệ, đừng xúc động.”

“Đại ca ——”

“Ai u, các người đều nhìn thấy đi? Lý gia tam lang muốn giết người..... “Hạnh nương bịt mắt gào khóc thảm thiết.

Lí Mặc kéo lấy chân phải muốn dẫm xuống của Tam đệ, nói với Hạnh nương, “Nương tử Nhị Thuận, Nhị Thuận đã trở về?”

Hạnh nương buông tay, hai mắt dầm lệ lên án, “Ai biết ma quỷ kia sống chết ở đâu? Lí Mặc, bình thường người cùng ma quỷ kia xưng huynh gọi đệ, hiện tại, lại cùng đệ đệ người khi dễ ta? Ô ô..... Lão nương hôm nay nói cho người biết, cho dù ma quỷ kia đến đây, tôi cũng không tha cho các người.”

Lí Thư giận, “Đàn bà thói, người vẫn chưa từ bỏ ý định? Lão Từ cũng sẽ không tha cho người.”

Hạnh nương bị dọa lui về sau một bước.

Lí Mặc kéo lấy đệ đệ, ánh mắt nặng nề nhìn Hạnh nương, “Nếu Nhị Thuận không ở nhà, không người quản giáo người, ta đây liền thay hắn tìm một chỗ quản giáo người.”

“Người muốn làm cái gì? Hạnh nương cảnh giác theo dõi hắn.

Lí Mặc buông Tam đệ ra, phản phó nói, “Mang nàng tới nhà của thôn trưởng.”

“Đi thì đi, chính ta đi.” Hạnh nương nghe nói, gãi đúng chỗ ngứa a, đợi tới nhà thôn trưởng rồi nhất định phải đại náo một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ghen

Những người này đột nhiên đi ra chỗ khác, không biết đi đến đâu đây, nhưng xem tư thế này, tựa hồ sự tình đã làm lớn lên rồi.

Lí Mặc không kịp phiên muộn, đành phải nắm tay Tiểu Ngũ, đi theo sau Lí Mặc.

Nhà của trưởng thôn ở đầu thôn tây, cũng là hộ thứ nhất của thôn, chung quanh đủ loại cây cối cao lớn, y hệt phong cách cổ xưa.

Hôm nay, nhà thôn trưởng cũng rất ồn ào, trong sân rộng rãi, mười mấy thôn dân ngồi trên băng ghế cùng thôn trưởng vừa nói vừa cười.

Mà một bên, trên một cái bàn lớn, Lý Hòa đang nghiêm túc viết cái gì đó.

Xuân Ny cùng con gái Liên Hoa của thôn trưởng, một người một bên ghé vào hai bên cái bàn, gần như sùng bái nhìn Lý Hòa.

“Họa ca ca, chữ viết của người đích thực đẹp.” Xuân Ny hai tay nâng hai má, nói lời nói tán thưởng gần như đã mấy chục lần.

“Đương nhiên, Họa ca ca lợi hại nhất.” Cặp mắt Liên Hoa nhìn chăm chăm Lý Hòa, bộ dáng khi hắn chuyên chú viết chữ thật sự là đẹp.

Xuân Ny trào phúng liếc nàng một cái, hận không thể đem đôi mắt dính trên người Lý Hòa của Liên Hoa đuổi đi, “Liên Hoa tỷ, muội nhớ không lầm là tỷ hình như hơn ca ca một tuổi nhỉ.”

Liên Hoa không nhịn được, hung hăng liếc nàng một cái, “Xuân Ny, nhà người không dạy người sao? Người định ở đây đến trưa à, chẳng lẽ còn định ăn cơm ở đây luôn sao?”

Xuân Ny nhìn lên, biết được lỗi của mình, vội cười làm lành nói, “Muội bồi Liên Hoa tỷ tỷ nói chuyện không tốt sao?” Nếu không có Họa ca ca ở đây, nàng mới không đến đâu.

“Ai muốn người bồi.” Liên Hoa khinh thường hừ một tiếng, ngược lại lại dán vào gần Lý Hòa, trên người hắn có mùi mặc hương nhàn nhạt làm cho nàng gần như say mê, “Họa ca ca, người khát không? Liên Hoa châm trà cho người được không?”

“Họa ca ca, chỗ này của ta còn có táo, người ăn không?” Xuân Ny không cam lòng yếu thế liền từ trong túi áo lấy ra rất nhiều táo.

Lí Hòa ngẩng đầu, liếc nhìn hai người một cái, thần nhiên nói, “Không cần, cảm ơn.” Ngược lại đứng dậy, cầm lấy thư đã được viết xong đi đến trước mặt một vị thôn dân, “Tam gia, thư đã viết xong rồi, tôi đọc một lần cho người nghe, nếu có cái gì cần thêm vào, nói cho tôi tôi sẽ thêm vào cho.”

“A, tốt, tốt,.....” Tam gia gõ gõ đầu thuốc, trên mặt tràn đầy nếp nhăn che kín ý cười, cảm kích nhìn Lý Họa.

Lý Họa đứng ở một bên, nghiêm túc đọc thư, thanh âm của hắn sạch sẽ trong sáng, mà ngay cả đọc bình thường cũng phá lệ dễ nghe, mọi người bất giác im bật, im lặng nghe hắn đọc, Tam gia vừa nghe vừa gật gật đầu.

Ngay lúc bên trong đang yên lặng, đột nhiên, một đạo tiếng khóc khoa trương mà bén nhọn phá tường mà vào.

“Thôn trưởng đại nhân, người cần phải làm chủ cho ta a, oan uổng chết mất a.” Tiến vào sân của thôn trưởng, Hạnh nương đánh đòn phủ đầu, thừa dịp người chưa chuẩn bị liền hướng bên trong chạy vào.

Người trong viện ngơ ngẩn, chỉ thấy Hạnh nương chặt vật xông vào, đặt mông ngồi xuống trên mặt đất, vừa khóc vừa gào, “Thôn trưởng a, người nếu không làm chủ cho ta, ta cũng không muốn sống nữa, ô ô, Lý gia tam không phải người, a.....”

Rầm - một chậu nước giặt quần áo bị ném xuống đất, Hạnh nương cả người cứng lại, chỉ thấy vợ của thôn trưởng Trương thị, bụng chậu gỗ đứng ở trước mặt, chỉ về phía mũi nàng mắng, “Đồ lăng lợ, mới buổi sáng đã chạy đến nhà của ta khóc tang rồi? Cũng không nhìn xem đây là cái gì đâu, người đã ngồi đây khóc lóc om sòm rồi?”

Trương thị không phải người dễ đụng vào, bởi vì chuyện con cả của nàng, Hạnh nương cùng nàng trải qua một trận, chính là không nghĩ tới, một năm sau rồi, lão yêu bà này còn gây khó dễ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chứng Cớ

Đến lúc Lý Mạn tiến vào, nhìn thấy tình cảnh này, có chút há hốc mồm.

Thôn trưởng cũng không ngờ vợ mình sẽ làm chuyện như vậy, sợ lại đánh nhau, vội đứng dậy quát, “Bà này mới sáng sớm đã phát sinh cái gì, còn không trở về phòng nấu cơm đi, tứ lang sẽ ở lại đây ăn cơm.”

“Người đàn bà thối này gần đây đã khóc tang, ta đây gột rửa xui xẻo cho nàng.” Trương thị chán ghét nhìn Hạnh nương, nếu không phải người đàn bà thối này câu dẫn con cả của mình, con dâu cũng sẽ không sinh non, cháu đích tôn của nàng còn chưa còn chưa tới trên đời để nhìn được một cái.

“A, ta không muốn sống nữa.” Hạnh nương tỏ vẻ giận dữ, chớp mắt, thẳng tắp nằm trên mặt đất, thanh âm kêu khóc bén nhọn, “Đều khi dễ đại thuận nhà ta là ngốc tử, nhị thuận là phế vật, các người đều muốn ta sống tới chết trong lăng phí a.”

“Nương tử nhị thuận, người nói cái gì? Mau đứng lên.” Thôn trưởng phiên muộn, lớn tiếng quát lớn.

Lý Mạn nhìn thôn trưởng, nhớ tới chuyện tình tối ngày ấy, ngực run lên, có chút hơi sợ nhích lại gần bên cạnh Lý Mặc.

Lý Mặc vừa vịn cúi đầu liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, đáy mắt rõ ràng có ý sợ hãi, không khỏi cầm tay nhỏ bé của nàng, nắm thật chặt ở lòng bàn tay, thấp giọng nói, “Đừng sợ, có ta ở đây.”

“Ừ.” Lý Mạn ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt kiên định của hắn, như là có cỗ lực lượng thần kỳ, nàng cảm thấy không sợ nữa, chính là, ngực còn bang bang đập lợi hại.

“Phát sinh chuyện gì?” Lý Họa đem thư cho Tam gia, vội vàng hỏi Lý Mặc ở bên này.

Lý Mặc thần sắc có vài phần ngưng trọng, việc này có liên quan đến trong sạch của nữ nhân nhà mình, hôm nay phải một lần làm kết thúc.

Lý Họa liếc mắt nhìn Hạnh nương một cái, nhớ tới đêm đó nàng ở nhà mình nói với Lý Mạn những lời này,đó,kia, trong lòng đã hiểu được bảy tám phần, liền lặng lẽ ở bên tai Lý Mặc dặn hai câu.

Trong viện này còn có mấy nam nhân phải lòng Hạnh nương, giờ phút này, thấy nàng như thế, lại không có một ai dám lên tiếng nói đỡ nàng, Hạnh nương đáy lòng đầy lửa giận không chỗ phát, trên mặt đất lăn lộn, khóc đến một mắt một phen nước mũi một phen,“ Tôi không muốn sống nữa, làm cho cho tôi chết tại đây đi, dù sao, nhà của chúng ta một người là ngốc tử, một người là phế vật, không ai bảo vệ ta, các người giết ta đi.”

Thôn trưởng tức giận râu run lên, nói với Lý Mặc, “Đại, kéo nàng đến, khóc lóc om sòm như vậy cho ai xem? Có chuyện gì đứng lên nói.”

Lý Mặc chưa trả lời, Lý Thư nở nụ cười xấu xa,“Đề ta kéo.”

“Người đừng chạm vào ta.” Hạnh nương nghe thấy thanh âm của hắn, hoảng sợ bỏ vội sang một bên, hỗn đản này đến kéo nàng chắc không có ý gì tốt,

đến lúc xách nạng gãy xương trật khớp lại nói là ngoài ý muốn, nạng chẳng phải là thiết thời sao?

“Ai u, còn tưởng rằng thật sự là muốn chết, nguyên lai lại tự mình đứng lên a.” Lí Thư cười trào phúng.

Mặt Hạnh nương sùng đỏ căng ra thành màu gan heo, quát, “Lí Thư, ngươi là cảm thú —”

“Ngươi —”

“Tam đệ.” Lí Mặc gọi lại Tam đệ, nói với Hạnh nương, “Nương tử Nhị thuận, ngươi cũng đừng nháo, hiện tại ở trước mặt thôn trưởng, chúng ta nói rõ ràng mọi chuyện đi.”

“Nói rõ ràng?” Hạnh nương kêu lên, “Nói đã nói, lão nương sợ a? Nương tử nhà ngươi chính là cô nương ở trong Hoa Lâu ra mà.”

“Đồ đàn bà thói —” Lý Thư phát hỏa.

Lí Mặc một tay kéo lấy hần, kéo hần ra phía sau, trầm giọng hỏi, “Ngươi có chứng cứ?”

“Chứng cứ?” Hạnh nương sùng sốt, chỉ vào Lý Mạn, “Các ngươi nhìn nàng lớn lên, xinh đẹp như một đóa hoa, còn có làn da trắng nõn kia, tay vừa dài lại thon, giống người vất vả sao? Gia đình bình thường sẽ chiều chuộng con gái như vậy sao? Nếu chiều chuộng, sao lại đem đi bán?”

“Đây không phải là chứng cứ.” Lí Mặc cảm thấy chuyện hoang đường này thật buồn cười, tuy rằng hần cũng không biết lai lịch của Lý Mạn, nhưng hần tuyệt không tin nàng cô nương trong Hoa Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Khế Ước

“Lớn lên xinh đẹp, da trắng, tay thon dài, thì là cô nương thanh lâu sao? Thật buồn cười, Mẫu Đan thôn chúng ta cũng xinh đẹp, da cũng trắng, tay thon dài, nói như vậy, nàng ta cũng vậy sao?” Hai tay Lý Thư chống nạnh, cười lạnh hỏi.

Hạnh Nương tròn tròn mắt, “Ta, ý ta không phải như vậy, hơn nữa, nàng, nàng sao có thể so với Mẫu Đan?”

Lý Mặc không để ý nàng ta, trực tiếp nói với thôn trưởng, “Thôn trưởng, đúng vậy là ta mua nàng, ta không thể nào mua trong thanh lâu, đương nhiên, nàng cũng không phải là cô gái người nhà bình thường - -”

“Ai u, ta cứ nói.” Hạnh Nương như bắt được nhược điểm, lập tức kêu gào nói.

Lý Mặc ngay cả mí mắt cũng chưa từng nhìn nàng ta, tiếp tục nói, “Nàng là nha hoàn gia đình nhà giàu.”

Lời vừa nói ra? Đồng loạt ánh mắt của mọi người đều nhìn Lý Mạn.

Lý Mạn khó xử, mọi người nhìn nàng làm gì? Chẳng lẽ những người này có hoả nhãn kim tinh, có thể nhìn ra nàng là linh hồn đến từ thế giới khác sao? Nên buổi tối hôm đó tính hành hình nàng?

Lý Mặc nắm tay nàng, nắm thật chặt, lại nói, “Cụ thể ra sao ta cũng không rõ, chỉ biết là cả nhà giàu đó chẳng biết phạm lỗi gì, cả nhà bị lưu đày, nô tài nha hoàn trong nhà đều bị bán, vừa lúc, ngày ấy ta đi chợ gặp được, liền mua nàng.”

“Ah.” Mọi người gật đầu, thì ra là như vậy, ở sông thần nữ cũng không tính gì ngạc nhiên, có một gia đình bên thôn Triệu mua một nữ nhân trong gia đình giàu có bị phá sản.

Hơn nữa, mọi người đều nguyện ý mua những nữ nhân như vậy, xuất thân từ nhà giàu, dù là nha hoàn, nhưng cũng so với những cô nương nhà bình thường biết lễ hiếu chuyện nhiều hơn, chỉ là, cơ hội như vậy không nhiều, không thể không nói, Lý Mặc thật may mắn, thậm chí có cơ hội bắt gặp chuyện như vậy, mua được một nữ nhân vừa lòng.

Những ánh mắt người đó từ chán ghét, trong nháy mắt chuyển sang hâm mộ, trong lòng Lý Mạn hoảng sợ, đây là muốn gì? Nàng chưa từng nói một lời, thì nhìn nàng làm gì?

“Nha hoàn nhà giàu?” Hạnh Nương thế nào cũng không nghĩ đến chân tướng lại như vậy.

Xuân Ny nhìn trò hay nửa ngày, nhưng kết quả lại biến thành như vậy, cũng thấy Hạnh Nương quá ngu xuẩn, chỉ phải để bản thân hỏi một câu, “Không có bằng chứng gì sao chúng ta tin được đây?”

“Không quan tâm người có tin hay không.” Lý Thư nói.

Lý Mặc phân phó Lý Họa, “Tứ đệ, đệ về mang khế ước qua đây.”

Đầu năm nay, mua người được coi là chuyện lớn, phải lập khế ước, như vậy, mặc dù người đó có chạy trốn, cũng bắt về được.

Từ trên chợ mua được nữ nhân, thân phận khác nhau khế ước cũng khác nhau, giá mua cũng không giống nhau, như điều này trong khế ước đều viết rõ ràng.

Lý Họa đáp ứng, liền xoay người đi ra ngoài.

Lý Mặc nhìn bóng lưng của hắn, không biết hắn đi đâu, nhưng nàng cũng muốn đi với hắn, như tay bị Lý Mặc nắm, trước mắt bao nhiêu người, nàng sợ chỉ cần một động tác nhỏ sẽ gây phiền toái không cần thiết, chỉ phải nín thở yên lặng nhu thuận đứng bên cạnh Lý Mặc, hy vọng không ai chú ý đến mình.

Thôn trưởng và mọi người, kiên nhẫn chờ, không bao lâu, quả nhiên Lý Họa cầm theo khế ước đến, đồng thời, trước mặt mọi người mở ra cho mọi người kiểm tra.

Tất cả mọi người nhìn, tuy không nhận ra chữ trong đó viết gì, nhưng đây là khế ước, sao có thể giả được? Hơn nữa, người ta lại dám lấy ra, thì càng không thể nào giả.

Ngay cả khế ước đều có, mọi người càng tin tưởng, thôn trưởng gật đầu, nói rằng, “Tứ lang, đem khế ước cất đi.” Rồi quay lại trừng Hạnh Nương, “Thứ bà nương cô, khắp nơi gây chuyện, nói bậy nói bạ, lần này cô còn lời gì nói không?”

“Thôn trưởng, việc này không thể trách tôi, tôi cũng là nghe lời Xuân Ny nói.” Hạnh Nương dần dần mất đi khí thế ban đầu, con mắt không có ý tốt nhìn Xuân Ny, đều là nha đầu chết tiết kia nói với mình.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trừng Phạt

Xuân Ny lập tức giậm chân, “Nhị Thuận tẩu tử, tẩu nói nhảm gì đó? Ta nói gì với tẩu nào?”

“Không phải người nói Lý gia mới mua nương tử, rất lẳng lơ, như người từ trong thanh lâu đi ra sao, còn thông đồng với nam nhân gì gì đó sao.”

“Tẩu, tẩu ngậm máu phun người.” Đôi mắt to của Xuân Ny lập tức đỏ lên, ủy khuất khóc nói, “Ta không có, ta nói những lời này khi nào chứ.”

Hạnh Nương giận, chính tiểu cô nương này xúi giục mình, hiện giờ lại không thừa nhận, “Nha đầu chết tiết kia? Người mới trốn mất nói dối, rõ ràng ngày đó người nói với ta, nói nữ nhân kia thông đồng với nam nhân, huynh đệ Lý gia bị nàng ta mê hoặc, cũng không biết học được thủ đoạn dụ dỗ ở đâu, còn nói --”

“Câm miệng.” Lý Mặc lạnh giọng cắt đứt lời nói khó nghe của nàng ta, nói với thôn trưởng, “Thôn trưởng, chuyện này xin ngài hãy chủ trì công đạo.”

“Đúng vậy, thôn trưởng.” Lý Thư cũng nói, “Nhị Thuận nương tử tát nước dơ lên người nương tử ta, lại nói nàng là cô nương thanh lâu, còn hãm hại ta cường bức nàng ta, ông trời làm chứng, lão tử ta ngay cả đụng đầu ngón tay nàng ta đã cảm thấy mắc ói, còn có thể cường bức nàng ta sao? Cũng không về nhà tự mình soi gương --”

“Tam đệ, nói nhiều như vậy làm gì? Thôn trưởng sẽ trả lại công đạo cho chúng ta.” Lý Mặc quát bảo Lý Thư không được nói nhiều.

Lý Thư nhượng nhượng mày, chẳng hề để ý, dù sao cũng nói xong rồi.

Thôn trưởng ho nhẹ một tiếng, nhìn Lý Mặc gật đầu, “Điều này là tất nhiên.” Sau đó, uy nghiêm nhìn lướt qua những người khác một vòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hạnh Nương, “Hạnh Nương, cô không có chứng cứ tùy ý vu oan tâng tin nhảm nương tử nhà Lý gia, phá hư danh tiết của người khác, lần này, ta thôn trưởng cũng không giúp được cô.”

“Thôn trưởng, tôi --” Hạnh Nương bị bộ dáng nghiêm túc của thôn trưởng dọa sợ mà tim đập liên hồi.

Thôn trưởng uy nghiêm trừng trị, “Đại Khuê, Nhị Cầu Tử, đưa nàng ta đến từ đường, giao cho thần nữ xử trí.”

“Dạ.” Hai hán tử trung niên đứng dậy đi đến chỗ Hạnh Nương.

Hạnh Nương sợ hãi la lên, “Thôn trưởng đại nhân, không phải tôi, mà là Xuân Ny dạy tôi nói như vậy, tôi không phải cố ý, chỉ là hiểu lầm.”

“Tẩu nói bậy, ta chưa từng nói những điều này.” Xuân Ny gấp gáp nói loạn, nếu như Họa ca ca biết mình xúi giục, sao này huynh ấy còn để ý đến mình sao?

“Chính ngươi nói, thôn trưởng, muốn phạt cũng phải phạt nàng ta.” Hạnh Nương chết sống kéo theo Xuân Ny đi cùng.

“Cha.” Liên Hoa mất lạnh nhìn nãy giờ, cuối cùng lên tiếng, “Theo con thấy, đều đưa hai nàng đến thần nữ, thần nữ sẽ xử trí công bằng.”

“Liên Hoa tỷ, tỷ?” Xuân Ny hận hận trừng mắt Liên Hoa, lấy công trả thù riêng, trừ nàng ra, nàng ta có thể tiếp cận Họa ca ca sao? Tỷ nghĩ cũng thật hay, “Muội nói cho tỷ biết, Họa ca ca sẽ không thích tỷ.”

“Ngươi?” Liên Hoa tức giận trừng mắt nhỏ.

Thôn trưởng tức giận, “Ồn ào gì thế? Xuân Ny, cô muốn nói gì, thì tự mà đi nói với thần nữ.”

“Thôn trưởng.” Xuân Ny tròn tròn mắt, nàng là khuê nữ chưa lấy chồng, làm sao có thể vào từ đường đây? “Không muốn, ta không đi.”

Lúc này Hạnh Nương không sợ, có người chịu tội với mình so với một mình chịu tội thì tốt hơn.

Xuân Ny tức giận, tiến lên kéo tóc Hạnh Nương, ấn nàng ta xuống đất.

Hạnh Nương cũng không phải là người dễ chọc, lập tức cùng nàng ta đánh nhau.

Như thế này còn nói được gì nữa? Lý Mặc nhú mày, nắm tay Lý Mạn, nói với đệ đệ mình, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Vậy mà bọn họ không đếm xỉa đến mà đi sao? Trong lòng Xuân Ny ghen ghét, đặc biệt là Lý Họa đang đi bên cạnh Lý Mạn, như một tên sứ giả bảo vệ một đóa hoa, càng khiến tâm nàng ta như bị ai nhéo, bất chấp đang đánh nhau với Hạnh Nương, nàng ta bỗng nhiên tiến lên, đẩy Lý Họa ra, chặn ngang kéo lấy quần áo của Lý Mạn.

Dùng sức rất mạnh, nửa tay áo của nàng kéo xuống, lộ ra một phần lớn cánh tay trắng như ngọc, một nốt chu sa màu đỏ ở giữa cánh tay xinh đẹp, rất dễ dàng thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tin Tưởng.

Lý Mạn sợ hãi hét lên một tiếng vì bị tấn công bất ngờ, trốn vào trong lòng Lý Mặc.

Lý Mặc ôm chặt nàng, Lý Họa thì nhanh chóng cời áo ngoài của mình, bao lấy người nàng.

Nhưng dù vậy, cánh tay trắng như ngọc vẫn bị nhìn thấy, đặc biệt là nốt chu sa, đập thẳng vào mắt mọi người, nó tượng trưng cho cái gì, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ.

Dù không có khế ước, chỉ cần cái này, cũng có thể chứng minh thân phận thuần khiết của Lý Mạn, tuyệt đối không phải cái người từ nơi đó.

Và điều này chứng tỏ Hạnh Nương bịa đặt, sao có thể nói nàng dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc huynh đệ Lý gia?

Đột nhiên Xuân Ny có chút vui mừng, điều này không phải nói rõ, ít nhất Họa ca ca và nàng ấy còn trong sạch hay sao?

Lý Mặc lạnh lùng trừng mắt nhìn Xuân Ny, ôm lấy Lý Mạn đi ra ngoài.

Lý Thư tiểu Ngũ theo sát phía sau, Lý Họa vốn muốn đi theo, nhưng vẫn quay đầu chào thôn trưởng “Thôn trưởng, chuyện bên này còn phiền ngài phí tâm, về phần công văn của ngài, cháu cũng đã tính xong rồi, nếu như có vấn đề gì, đến nhà tìm cháu cháu sẽ sửa lại lần nữa, hơn nữa thư của những người khác cũng đã viết xong, nếu như không có chuyện gì khác, cháu đi về trước.”

“Ăn cơm rồi đi.” Thôn trưởng khách khí nói, con của người ta từ sáng giờ bận rộn, ngay cả nước cũng chưa uống.

Liên Hoa cũng nhanh tiến lên nói, “Họa ca ca, ở lại ăn cơm đi, nương ta đã chuẩn bị xong rồi.”

“Không được, cảm ơn, ta về trước.” Lý Họa khách khí từ chối, xoay người đi ra ngoài.

“Họa --” Liên Hoa muốn đuổi theo, nhưng thôn trưởng ngăn lại, “Được rồi, để cậu ta về đi.” Xảy ra chuyện như vậy, con người ta sao có thể ngồi yên.

“Đại Khuê, Nhị Cầu Tử, đưa Nhị Thuận nương tử và Xuân Ný đến từ đường, canh cho kỹ.”

“Đạ.”

--

Lý Mạn cảm giác mình như tằm cung, được quần áo Lý Họa chắc chẽ bao lấy, ngay cả mắt đều không lộ ra ngoài.

Lý Mặc ôm nàng rất chặt, mặt nàng dán vào lồng ngực hắn, có thể nghe tiếng tim hắn đập mạnh mẽ.

Chỉ chốc lát sau đã đến nhà, Lý Mặc trực tiếp ôm nàng lên giường ở Tây phòng.

Lý Mạn gấp gáp kéo áo Lý Họa xuống, nó trùm lên nàng khiến nàng hít thở khó khăn.

“Nàng không sao chứ?” Lý Mặc không dám nhìn cánh tay lộ ra bên ngoài của nàng, vội vàng kéo áo Lý Họa bao lấy nàng, “Khiến nàng sợ rồi.”

Thực ra Lý Mạn cũng không cảm thấy gì, chỉ là đột nhiên cô bé kia túm lấy mình, khiến nàng hoảng sợ mà thôi, nàng cũng không cảm thấy lộ cánh tay ra ngoài có gì to tát lắm.

Thấy nàng không nói, chỉ mờ mịt chớp đôi mắt to, Lý Mặc còn tưởng rằng nàng sợ hãi, lòng tràn đầy áy náy, lại không biết làm sao an ủi nàng, may mà, lúc này, Lý Họa đã trở về, hắn vội vàng đứng dậy, nói, “Tứ đệ, đệ khuyên nhủ nàng đi.”

Nói xong, dẫn theo Lý Thư Tiểu Ngũ đi ra ngoài.

Lý Mạn mong chờ nhìn Lý Họa, sau đó, cầm lấy cành cây mà mình giữ lại để trên khung cửa sổ viết trên mặt đất, “Vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không sao, đều đã qua.” Lý Họa thương tiếc nhìn nàng, cô bé này từ khi đến nhà hắn đã chịu khổ nhiều rồi, trước đó xem chút nữa đã bị treo cổ, không nghĩ tới hôm nay còn bị người ta hãm hại như vậy.

“Những người đó hình như là nhằm vào ta?” Dù Lý Mạn có ngốc, nhưng cũng cảm giác thấy.

Lý Họa cầm lấy cành cây trong tay nàng, viết một hàng chữ, “Đừng sợ, có chúng ta ở đây.” Nói xong, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy vai nàng, ánh mắt dịu dàng mà kiên định nhìn nàng, “Tin tưởng ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vết Bót

Đôi mắt trong suốt sạch sẽ của thiếu niên, tựa như có thể làm sạch linh hồn, Lý Mạn đột nhiên cảm thấy trong lòng không còn rối loạn nữa.

Thấy sắc mặt nàng dần dần chuyển biến tốt đẹp, Lý Họa dịu dàng cười, “Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, nghỉ ngơi một lát, ta đi nấu cơm.”

Thấy hắn xoay người đi, Lý Mạn luống cuống nắm tay hắn, “Ngươi còn chưa nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao thế?” Lý Họa quay đầu lại nhìn nàng.

Lý Mạn chỉ chỉ phía trước hỏi, sau đó đưa cành cây cho hắn, “Nói cho ta biết.”

Đôi mắt Lý Họa hơi rầu rĩ, chuyện như vậy nàng không biết là tốt nhất, liền viết, “Là mâu thuẫn giữa các hàng xóm, không có liên quan đến nàng, đã giải quyết xong rồi.”

Mâu thuẫn giữa các hàng xóm? Lý Mạn quay đầu suy nghĩ lại những chuyện xảy ra, cảm thấy có lý, đêm đó nữ nhân kia vào nhà, có dáng vẻ không đứng đắn, hôm nay ở trên đường lại lôi kéo mình, dường như không có ý tốt, sau đó, Lý Thư và nàng ta đánh nhau, lại gây gỗ đến nhà ông lão kia.

Đúng rồi, chuyện vừa rồi nhất định là tranh cãi giữa xóm làng, mình là con nhà này, đương nhiên không thể tránh gặp rắc rối.

Nghĩ như thế, trong lòng Lý Mạn thoải mái hơn, thấy Lý Họa chỉ mặc quần áo phong phanh, quần áo đó gần như vá từng miếng vải mà thành, nó đã quá nhỏ khi mặc trên người hắn, để lộ ra phân nửa cánh tay, cổ áo đã sờn, dường như dây lưng không còn cách nào cột lên nữa, hơi lỏng lẻo, lộ ra xương quai xanh tinh tế mà gầy gò, hiện ra một nốt chu sa bên trái xương quai xanh, giống như cánh hoa, đỏ như máu.

“Sao thế?” Lý Họa thấy nàng nhìn chăm chăm, không khỏi nghi hoặc.

Lý Mạn vội vàng dời mắt đi, lấy áo ngoài trên người xuống đưa cho hắn, “Trả áo cho người này, cảm ơn.”

Cánh tay tuyết trắng thoáng chốc hiện ra trước mắt, mắt Lý Họa nóng lên, khuôn mặt thanh tú ửng hồng, nốt chu sa trên xương quai xanh, càng thêm điểm lệ vô cùng.

“Ta không cần, nàng mặc vào đi.” Lý Họa khoát áo lên người nàng, đầu ngón tay run rẩy, mặc dù không muốn, nhưng không ngờ ngoài ý muốn đụng phải da thịt mềm mại trắng tuyết của nàng, như bị điện giật cuống quýt buông lỏng tay ra, áo ngoài theo đó mà rơi xuống đất.

Hai người đồng thời khom lưng nhặt áo, một mùi thơm ngát hiện quanh chóp mũi hắn, Lý Họa đầu óc mê muội chốc lát, thì áo đã được Lý Mạn cầm trên tay, chỉ là, rất nhanh đã nhét vào tay hắn, “Người mặc đi, trong tủ ta còn quần áo khác mà.”

Lý Họa bỗng nhiên không dám nhìn nàng, ôm lấy áo hốt hoảng chạy ra ngoài.

Sao lại chạy? Lý Mạn nhìn hắn chạy trời chết, có chút buồn cười, nàng mở tủ ra, lấy ra một cái áo.

Cởi quần áo trên người xuống, nàng phát hiện trên cánh tay phải nàng cũng có một nốt chu sa, chỉ là không đẹp bằng Lý Họa.

Chẳng trách vừa nhìn thấy hơi quen mắt, chẳng lẽ nốt chu sa này là vết bớt mà mỗi người trong Lý gia đều có sao?

Lý Họa vừa ra khỏi cửa, thì phát hiện đại ca tam ca và tiểu đệ đều đang đợi ở trước cửa.

“Nàng thế nào?” Lý Mặc lo lắng hỏi.

Lý Họa cảm thấy miệng lưỡi hơi khô, nhấp mím môi, vừa định trả lời, Lý Thư liền đi đến trước mặt hắn, nghi ngờ hỏi, “Sao mặt đệ lại đỏ như vậy?”

“Hả.” Lý Họa không tự chủ lau mặt một cái, “Có sao? chắc tại nóng nực quá.”

“Nóng?” Lý Thư nhìn hắn từ trên xuống dưới, mặc phong phanh như thế, mà còn nóng? Lừa gạt quỷ sao, “Đệ mới vừa nhìn thấy thân thể nữ nhân?”

Lý Họa vốn định phủ nhận, nhưng không theo như mong đợi, trên mặt càng nóng hơn, chỉ phải thành thật khai báo, “Nàng trả lại áo cho đệ...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hiểu Lâm

Lập tức Lý Thư ghen tị hét lên, “Quả nhiên đệ thấy được? Không công bằng, ta cũng phải nhìn.”

“Tam ca.” Lý Họa nhìn vào trong phòng, đã quên rằng Lý Mạn căn bản nghe không hiểu.

“Đại ca.” Lý Thư u oán nhìn Lý Mặc, “Tứ đệ không chỉ nắm tay nàng, còn nhìn thấy thân thể nàng, không công bằng.”

Tam ca nói bậy bạ gì vậy, hắn nhìn thấy khi nào? Mặt Lý Họa đỏ như máu, làm sao cũng không kịp đi che cái miệng của huynh ấy.

Lý Mặc trầm mặt, trừng mắt nhìn Lý Thư, lại nhìn thật sâu vào Lý Họa, không nói một lời vào phòng bếp.

Lý Thư đẩy tay Lý Họa ra, giả vờ cười nói, “Nhìn đi, đại ca tức giận. Huynh ấy lớn nhất, mà đến giờ còn chưa từng chạm vào nữ nhân đó.”

Lý Họa nghe vậy, ánh mắt trầm xuống.

“Giả mà chưa chạm vào nữ nhân?” Lý Ngôn đột nhiên trở về, khiến những huynh đệ khác hơi sững sốt.

“Nhị ca, sao huynh trở về rồi?” Tiểu Ngũ nhanh đến cạnh nhị ca, mùi thuốc súng trên người tam ca tứ ca quá đậm, hắn nhìn thấy hơi sợ.

Lý Ngôn xoa xoa đầu Tiểu Ngũ, hỏi Lý Họa, “Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao? Huynh mới nghe người khác nói, các đệ tranh cãi với nương tử Nhị Thuận đều đến tai thôn trưởng.”

“Không sao.” Lý Họa ngẩng đầu, kể lại đơn giản chuyện đã xảy ra.

“Đại ca đâu?” Lý Ngôn hỏi.

Lý Thư bĩu môi nhìn vào phòng bếp, xấu xa cười nói, “Tứ đệ nhìn thân thể nương tử, đại ca ghen tị.”

“Tam ca, đệ không có.” Lý Hòa lập tức phủ nhận, vậy mà, Lý Ngôn nhìn vào mắt hắn, khiến hắn có cảm giác hết đường chối cãi, “Nhị ca...”

“Huynh đi xem đại ca.” Lý Ngôn không nghe hắn giải thích, trực tiếp vào phòng bếp.

Lý Mặc đang vo gạo, thấy Lý Ngôn trở về, cũng không bất ngờ, “Về rồi sao? Không có xảy ra chuyện gì chứ.”

“Thực ra, nương tử Nhị Thuận làm âm ỉ như vậy, cũng khiến cho thân phận nương tử đã được xác định rồi, sau này sẽ không còn ai nói ra nói vào gì nữa.” Lý Ngôn tựa vào bệ bếp, an ủi Lý Mặc, đương nhiên, hắn cũng biết tâm tình Lý Mặc không tốt, không phải vì chuyện này.

Lý Thư đi vào, lạnh lùng nói, “Bà nương thôi đó còn dám so với nương tử? Nương tử đệ là người vẫn còn tâm thân xử nữ thuần khiết đấy.”

“Tam ca.” Lý Hòa giận hờn nói quá rõ ràng, nhưng trong đầu không hiểu sao lại hiện lên cánh tay trắng như ngọc, và một nốt thủ cung sa màu đỏ.

“Đệ nói không đúng sao, thủ cung sa của nương tử mọi người không nhìn thấy?” Lý Thư nhìn Lý Mặc nói, vì Tiểu Ngũ còn quá nhỏ, nên đệ ấy nhìn thấy cũng không hiểu gì.

“Mọi người?” Khuôn mặt tuần tú luôn vui vẻ của Lý Ngôn dần dần lạnh, đôi mắt âm trầm nhìn Lý Mặc, “Đại ca, mọi người đã nhìn thấy nàng...”

“Nhị ca, huynh đừng hiểu lầm.” Lý Thư biết hắn hiểu lầm, giải thích, “Xuân Ný xé rách quần áo của nàng, nên, chúng ta đều nhìn thấy. Chỉ là, đại ca, khi nào chúng ta mới có thể viên phòng với nàng?” Để quá lâu, nói không chừng có thể khiến người ta hiểu lầm huynh đệ Lý gia bọn họ bất lực.

Lời vừa nói ra, mấy huynh đệ đều nhìn Lý Mặc, đương nhiên, tâm tư đều không giống nhau.

Đột nhiên Lý Mặc để bõn xuống, không vo gạo nữa, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Lý Thư, “Tam đệ, ngươi rất muốn viên phòng?”

Lý Thư thấy sợ hãi khi bị nhìn như thế, nhanh lui về phía sau Lý Ngôn, có điều, còn chưa biết sợ mà nói, “Đại ca, huynh không muốn? Khẳng định Nhị ca cũng muốn, còn có tứ đệ, hừ, dù sao, trong nhà này, trừ Tiểu Ngũ ra, khẳng định mọi người đều muốn so với đệ không ít hơn đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Điều Biết

Lý Hòa đỏ mặt, muốn cãi lại mà không biết nói từ đâu.

Lý Ngôn nhếch môi cười, đẩy tay Lý Thư đang khoát lên vai mình, cười nói, “Đệ cho rằng ai cũng như đệ, mới mười ba tuổi mà mỗi ngày la hét đòi nương tử.”

“Muốn có nương tử thì sao? Nếu đệ không hối thúc mỗi ngày, thì các huynh có thể có nương tử nhanh vậy sao?” Lý Thư ý vị thâm trường nhìn Lý Mặc, khi nào đại ca mới thông suốt? Huynh ấy đã hai mươi ba.

Nhìn bộ dáng chờ mong của các đệ đệ, Lý Mặc buồn bực bảo mọi người giải tán, huynh trưởng như cha, vậy mà bọn chúng quản hắn có muốn nương tử hay không như chuyện đương nhiên.

Nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ yếu ớt nhỏ bé, đôi mắt sợ hãi của Lý Mạn, Lý Mặc liền tàn nhẫn phá nát tâm tư kia, “Tam đệ, chờ một thời gian đi.”

“Chờ đến khi nào?” Lý Thư không thể đợi mà hỏi.

Lý Mặc cũng rầu rĩ, “Ít nhất chờ nàng quen thuộc nơi này, tự nguyện...”

Hắn còn chưa dứt lời, Lý Thư liền hét lên, “Ồ -- chờ nàng tự nguyện, thì đến ngày tháng năm nào?”

Lý Ngôn không bi quan như thế, chỉ khẽ cười nhẹ, “Đại ca không thử làm sao biết nàng không muốn?”

“Nhị ca.” Lý Hòa nghe vậy, trong lòng bỗng nóng nảy, “Ngay cả lời của chúng ta nàng còn nghe không hiểu, bây giờ nói những thứ này có quá sớm không?”

“Viên phòng, không cần nói nữa.” Lý Thư bĩu môi, nói, “Nàng không hiểu, đại ca sẽ, à, dầu gì, ngoài nhị ca và ta, tứ đệ, đệ là người đọc sách, viên phòng trong sách không dạy sao? Không biết tam ca dạy đệ.”

“Tam đệ.” Lý Mặc quát bảo Lý Thư ngưng lại, càng nói càng bậy, “Tứ đệ nói rất đúng, về sau nàng cũng là nương tử chúng ta, chẳng qua vấn đề sớm

hay muộn, lúc này cứ để nàng quen với cuộc sống ở đây đã, ít nhất, cũng phải chờ nàng hiểu được ngôn ngữ của chúng ta.”

Lý Họa hấp tấp đồng ý, “Đại ca nói rất đúng.”

“Đừng cái gì mà đúng” Lý Thụ giận, trừng Lý Họa, “Tứ đệ, đừng dừng lại ra nhiều chuyện như vậy, đệ cũng không suy nghĩ, năm nay đại ca đã bao nhiêu tuổi rồi? Con của người khác đều có thể làm việc, nhưng đại ca ngay cả nữ nhân đều chưa sờ qua, hơn nữa, mấy năm nay đại ca dễ dàng lắm sao? Đệ không hy vọng huynh ấy cùng nàng có thể viên phòng sớm một chút, có một nương tử biết quan tâm chăm sóc cho huynh ấy sao?”

Nhìn Lý Thụ tràn đầy nghiêm túc với đôi mắt hồng hồng, Lý Họa muốn phản bác nhưng cổ họng như bị nghẹn, từ mười năm trước cha mẹ lần lượt qua đời, Lý gia rơi vào đường cùng, còn có Tiểu Ngũ chưa đầy tháng, đương nhiên chỉ có đại ca mười ba tuổi gắng gượng nuôi sống cả nhà.

Không dễ dàng gì, thực ra trong mắt Lý Họa, luôn ghi tạc trong lòng.

“Đại ca.” Thực ra, hắn cũng muốn đại ca sớm tìm được một nữ nhân, thế nhưng...

“Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung.” Lý Mặc không muốn vì chuyện này mà huynh đệ cãi nhau bất hòa, nói, “Tam đệ, còn nhớ nương lúc còn sống nói gì không?”

Lý Thụ mất liên đo, nghiêng đầu sang chỗ khác, lâu bầu nói, “Không phải là muốn chúng ta sau này yêu thương nương tử sao.”

“Nhớ là tốt rồi.” Lý Mặc vỗ vỗ vai Lý Thụ, “Đại ca biết mấy năm nay ủy khuất đệ, nhưng nàng là nương tử chúng ta, ép buộc nàng, khiến nàng tủi thân, đệ có thể chịu được không?”

“Đệ?” Lý Thụ nói không ra lời, hắn đương nhiên muốn nương tử mình vui vẻ.

“Đừng rồi, đệ đương nhiên không muốn, nương tử Nhị Thuận chẳng qua nói xấu nương tử vài câu, vậy mà đệ đã muốn đánh chết nàng ta, như thế sao đệ có thể ép buộc nương tử được phải không?” Lý Mặc nói.

“Đại ca, đệ chỉ đau lòng cho huynh.” Lý Thụ u oán nhìn đại ca.

Lý Mặc hiện ra vẻ mặt vui vẻ, “Huynh đều biết, đừng lo lắng, trong lòng đại ca đều biết.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tri Kỷ

Lý Mặc đã nói như vậy, Lý Thụ cũng không tiện nói thêm, “Đại ca, huynh biết là tốt rồi, nương tử không tệ, không thể bỏ lỡ.”

“Ừ.” Lý Mặc nhìn hắn an ủi, về phần nương tử thì...

Lý Ngôn biết, đối với đại ca mà nói đây là bước đột phá khá tốt, chỉ ít lần này huynh ấy cũng thừa nhận nữ nhân đó là nương tử bọn họ.

Vén tay áo lên, cầm lấy chậu trên bệ bếp, Lý Ngôn tiếp tục vo gạo, “Được rồi, tam đệ, đệ nhóm lửa, huynh làm cơm.”

Lý Mặc nói, “Nhị đệ, hay là đệ đi làm việc đi? Được rồi, nhà Mẫu Đan muốn đóng bao nhiêu đồ?”

“Không nhiều lắm, vài món như rương quần áo, chậu gỗ, thùng tắm, bàn và ..., hai ngày này cần phải làm xong.” Lý Ngôn vừa đổ gạo vo sạch vào nồi, vừa trả lời.

“Gấp vậy, còn tưởng ngay cả giường họ cũng muốn cho huynh đóng chứ.” Lý Thụ giễu cợt nói.

Lý Ngôn nhẹ xuy cười, “Được rồi, đại ca, đệ đi trước đây, tranh thủ ngày mai có thể làm xong.”

“Đi đi.” Lý Mặc gật đầu.

Lý Ngôn đi, Lý Họa nói, “Đại ca, huynh bận gì thì đi làm đi, để đệ nấu cơm.”

Trong nhà có thể nấu cơm chỉ có nhị đệ và tứ đệ, Lý Mặc gật đầu, “Được, để Tiểu Ngũ giúp đệ nhóm lửa.”

“Được.” Lý Họa tìm những thức ăn nấu bữa trưa coi có gì xào được thì xào.

“Tam đệ, đệ đi xây chuồng heo đi.” Lý Mặc thấy Lý Thụ đứng đó, phân công nói.

“Ah, thiếu chút nữa quên rồi.” Lý Thư vội vàng ra cửa.

Lý Mặc nhìn ra cửa sổ thấy hán đã đi xa, mới hỏi Lý Họa, “Khế ước?”

Lý Họa hiểu rõ ý của hán, nói, “Đại ca yên tâm, đệ đã cắt.”

“Như vậy thì tốt.” Lý Mặc lúc này mới yên tâm đi ra ngoài sân, mở gánh trúc ra, chuẩn bị xây hàng rào gà.

--

Trong Tây phòng, Lý Mạn lấy áo choàng ngắn từ trong tủ thay vào, để quần áo bị rách đặt ở đầu giường, nghĩ ngày nào đó rảnh rồi xem coi có thể vá lại hay không.

Lý Họa để cho nàng nghỉ một lát, thế nhưng sao nàng nghỉ được? Bữa trưa cũng nên làm chứ.

Lập tức đứng dậy, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Lý Thư đang dùng đá xây gì đó, lúc này nàng lập tức nghĩ tới chuồng heo.

Không tệ, có chuồng heo, heo con dê con có nhà rồi.

Vui mừng ra ngoài, lại thấy Lý Mặc đào đất chống cây làm hàng rào, lúc này, nụ cười đông đầy hai bên gò má.

Nam nhân nhà này đúng thật không tệ, tri kỷ.

Như vậy, trưa nên làm chút gì đó cho bọn họ ăn mới được.

Lý Mạn vào phòng bếp, thì thấy Tiểu Ngũ đang nhóm lửa, Lý Họa rửa thức ăn.

“Rửa gì vậy? Ta đến giúp.” Lý Mạn đến gần, thấy bắp cải trắng ngâm chua đã rửa sạch.

Lý Họa để bắp cải trắng ngâm chua đã rửa sạch vào cái mâm, chỉ vào ghế cười nói với nàng, “Nàng ngồi đi, gần xong rồi.”

Lý Mạn nhìn hán cắt bắp cải trắng ngâm chua thành những khúc lớn nhỏ, sau đó định bỏ vào chảo xào, bước lên phía trước ngăn lại, “Cứ như vậy xào sao?”

Lý Họa có chút không hiểu lời của nàng.

Lý Mạn nhìn bệ bếp cũng không có thức ăn gì khác, nhất thời hơi khó khăn, đồ ăn ngâm nhà họ nàng đã ăn rồi, chua muốn rơi răng, cứ xào như vậy, làm sao ăn với cơm được.

Linh quang nàng chợt lóe lên, kéo Lý Họa đi vào sân.

Lý Họa có chút không hiểu, khi theo nàng đến cái hồ nhỏ sâu nuôi cá, nở nụ cười, “Muốn ăn cá?”

Mấy con cá trong hồ, đó là đại ca có ý dặn giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cá Cải Chua.

Lý Mạn chỉ vào mấy con cá trắm cỏ, nhìn Lý Họa nói, “Bắt một con, đợi lát nữa ta làm cá cải chua cho các huynh ăn.”

Nàng không nói, Lý Họa cũng sẽ bắt cho nàng, chỉ là, hán không bắt cá được, việc này nên nhờ tam ca, “Nàng chờ, ta đi gọi tam ca đến.”

“Ta đến đây.” Ở bên kia Lý Mặc nhìn thấy, liền đi qua đây.

“Đại ca.” Lý Họa tự né qua một bên, nhìn đại ca cầm cành trúc đi tới.

Lý Mặc đứng bên bờ hồ, mắt nhìn chăm chú mấy con cá trong hồ, cành trúc trong tay bỗng nhiên ghim mạnh xuống, một con cá trắm cỏ mập mạp bị ghim lên.

“Wow, thật thần kì, huynh thật lợi hại.” Lý Mạn cảm thấy như đang xem phim võ hiệp, thật có thể dùng cây gậy bắt cá, lúc này vỗ tay khen hay.

Nàng cười đôi mắt cong cong tràn đầy sùng ái, khiến Lý Mặc trái lại hơi ngượng ngùng, đưa cá cho Lý Họa, xoay người đi về phía hàng rào đang xây, lúc xoay người, khoe miệng không tự chủ được giương lên, tâm trạng buồn bực lúc trước tiêu tán không còn gì khi thấy nàng cười.

“Đại ca, huynh thật lợi hại.” Lý Mạn cười nói, lấy cá trong tay Lý Họa, nói, “Ta đi làm cá, huynh giúp ta múc nước.”

Lý Mạn đợi bên cạnh giếng, Lý Họa quay về phòng bếp lấy chậu và dao đi ra.

Lý Mạn để hân kéo nước, lại cầm chậu đến cửa sân, sợ làm dơ sân trong nhà.

Rất nhanh cá đã làm sạch, Lý Mạn vui mừng quay lại phòng bếp, cá cải chua chính là món ruột của nàng.

Tiểu Ngũ ngoan ngoãn ngồi bên bếp lò nhóm lửa, thấy Lý Mạn cầm con cá vào, ngạc nhiên đứng dậy, “Tỷ tỷ, trưa nấu cá ăn sao?”

“Ừ.” Lý Mạn đặt cá trên thớt gỗ, dùng lưỡi dao lóc (xương) thành hai miếng cá, rồi cắt đầu cá ra, cắt cá đã lóc xương thành những miếng nhỏ đều nhau.

Tay nàng lu loát gọn gàng, Lý Họa và Tiểu Ngũ nhìn cảm thấy hơi chấn động.

Bắp cải trắng ngâm chua đã cắt, không cần làm nữa, Lý Mạn đã chuẩn bị xong các gia vị còn lại, tỏi đã lột rửa sạch, gừng rửa sạch cắt thành từng miếng, băm nhỏ ớt đỏ.

Tất cả chuẩn bị xong, bảo Tiểu Ngũ lấy một cái nồi khác lên, đổ mỡ xuống chờ nóng, rồi bỏ tỏi, gừng miếng, tiêu vào. Một mùi thơm tỏa ra, sau khi xào đồ ngâm, rồi thêm nước sôi, cho đầu cá, cá đã lóc xương vào dùng lửa lớn để nấu.

“Thơm quá.” Lý Họa thật lòng khen ngợi.

Tiểu Ngũ dựa vào bệ bếp, nhìn mà thèm không thôi.

“Trưa ăn gì, sao thơm thế?” Lúc này, Lý Thư ngửi thấy mùi thơm chạy vào bếp, muốn xem xem nấu món gì, bị Lý Mạn ngăn lại, “Chờ một lát, phải nấu chút nữa.”

Lý Thư rút tay, nhếch miệng cười nhìn Lý Mạn, trong làn khói bếp, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng trắng mềm mại càng thêm xinh đẹp.

Ánh mắt sáng lóe khác thường của hân khiến Lý Mạn trong lòng sợ hãi, không tự chủ nhích lại gần bệ bếp.

Lý Họa thấy thế, kéo Lý Thư qua, giải thích với hân, “Là cá cải chua.”

Lý Mạn nhìn trong nồi, đã gần mười lăm phút, nghĩ chắc đã chín, mở nắp nồi, cầm lấy tô, chuẩn bị đựng thức ăn.

Lý Họa sợ nàng bị phỏng, muốn giúp, nhưng Lý Mạn không cho, chỉ nói, “Gọi đại ca huynh, rửa tay, rồi ăn cơm.”

Tiểu Ngũ đã đi ra ngoài từ sớm, hô, “Đại ca, ăn cơm, cá cải chua, rất thơm.”

Không cần Tiểu Ngũ gọi, Lý Mặc đã ngửi thấy mùi thơm phất từ lâu, không đoán cũng biết nướng từ nấu bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nhìn Lén

Lý Mặc ngưng công việc trong tay, đến bên cạnh giếng kéo nước, rửa sạch tay mới vào phòng bếp.

Cơm và thức ăn đã bày xong, một chậu cá cải chua thật lớn, cũng đủ người một nhà ăn ngon một bữa.

“Đại ca, chúng ta có lộc ăn, tay nghề của nướng từ thật tốt.” Lý Thư nhìn Lý Mặc chớp chớp mắt, từ sớm hân đã không thể chờ mà ném thử một miếng, so với thịt cá kho tàu ngày đó còn ngon hơn.

Lý Mặc mỉm cười ngồi xuống, Lý Mạn xới đầy cơm đưa tới bên tay hân, lại đưa thêm một đôi đũa.

“Cám ơn, nàng cực khổ rồi.” Lý Mặc khách sáo nói, đáy lòng không thể kiềm chế được mà ảm ảm.

Lý Mạn mỉm cười, lời này nàng nghe hiểu, “Đừng khách sáo.” Mặt khác gấp một ít thịt cá, sau khi lấy xương nhỏ còn dư ra, rồi đưa cho Tiểu Ngũ, “Ăn từ từ, đừng để mắc xương.”

“Cảm ơn tỷ tỷ.” Tiểu Ngũ vui vẻ ăn một hơi, còn có hơi đắc ý nhìn ba ca ca hắn, nè, hôm nay tỷ tỷ gấp thức ăn cho hắn, chỉ gấp cho một mình hắn.

Lý Họa gấp một miếng thịt cá bỏ vào bát Lý Mạn, “Nàng cũng ăn đi, để Tiểu Ngũ tự gấp.”

“Nương tử nhất định ăn nhiều một chút, nghe nói con của phụ nữ thích ăn cá sẽ rất đẹp và thông minh.” Lý Thư theo sau mà gấp hai miếng cá bỏ vào bát Lý Mạn.

Lý Họa suýt nghẹn cơm, mặt Lý Mặc cũng đỏ lên, “Tam đệ, không được nói vậy, ăn.”

“Ai nói vậy, đây là thật.” Lý Thư nghiêm trang nói, liên tiếp gấp cá cho Lý Mạn.

Lý Mạn bung bát lên, từ chối, “Không cần, tự ta gấp được rồi.”

Lý Thư thấy nàng như vậy, cũng không thèm để ý, ngược lại ném vào trong miệng mình, thật sự rất ngon.

Lý Mạn nhìn hắn như vậy, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười.

Thật ra, giữa mấy huynh đệ trong nhà Lý Thư lớn lên là đẹp trai nhất, thân hình hắn cao lớn thon dài, đường nét ngũ quan rõ ràng, giữa trán hiện ra một phần anh khí, nếu ở hiện đại, bao nhiêu nam thần cũng phải thua dưới chân hắn.

Nhưng, điều này chỉ giới hạn khi hắn không nói lời nào, hắn vừa mở miệng với vẻ mặt hớn hờ, sẽ phá hủy hình tượng vô cùng tuấn tú của hắn, đương nhiên, tính tình nóng nảy của hắn, và ánh mắt thâm thúy như hồ sâu luôn bắn ra ngoài những tia lửa nhỏ, chỉ cần hai câu không hợp nhau, hắn có thể giơ chân tay nắm, vì thế đa số mọi người không chú ý đến vẻ tuấn tú của hắn.

“Nương tử, nàng nhìn ta sao?” Lý Thư xấu xa nháy mắt nhìn Lý Mạn, “Thế nào? Có phải phát hiện ta đẹp trai hơn bọn họ hay không?”

Lý Mạn nghe không hiểu hắn nói gì, nhưng ánh mắt trắng trợn của hắn khiến tim nàng đập lỡ một nhịp, vội vàng cúi đầu gắp cơm, giả ngu.

Lý Họa bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn Lý Thư, thật may là nữ nhân nghe không hiểu, không thì sao ăn hết bữa cơm này? Như vậy nàng sẽ ngượng ngùng không dám dùng bữa.

Lý Mặc cũng nhíu mày, “Tam đệ----”

“Được được được.” Không đợi đại ca dạy dỗ, Lý Thư đã chủ động đầu hàng, “Đệ không nói nữa còn chưa được sao? Nhưng, vừa rồi nương tử nhìn đệ, hi hi.”

“Ăn đi.” Lý Mặc gấp tếp tòi bỏ vào bát hắn.

Lý Thư lập tức hết to, “Đại ca, đệ ghét ăn tòi nhất.”

“Nếu còn nói vậy, ớt đỏ này đệ cũng ăn đi.” Lý Mặc nhân lúc Lý Mạn cúi đầu gắp cơm, mắt cảnh cáo nhìn Lý Thư.

Lý Thư lấy tếp tòi kia vứt xuống bàn, cười hi hi, “Đây là đại ca ghen tị, hi..”

Mới há miệng, một miếng ớt đỏ bay vào miệng Lý Thư.

Lý Thư không phòng bị, ớt đỏ trực tiếp vào cổ họng, khiến hắn sặc đến ho khan một trận.

“Thế nào? mắc xương cá sao?” Lý Mạn ngẩng đầu lo lắng hỏi.

Lý Họa nhìn nàng an ủi cười, “Không sao, ăn cơm vào sẽ không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cắt Quần Áo

Đây là đại ca và tứ đệ liên hợp cùng nhau bắt nạt hắn, Lý Thư nằm ở trên bàn đấm ngực giậm chân, ho khan gần chết.

Lý Mạn thấy hơi không yên lòng, nhưng Lý Họa an ủi nàng cứng rắn nói không sao, nên nàng cũng không hỏi gì thêm nữa, cũng may Lý Thư rất nhanh đã đỡ hơn, tiếp tục nồng nhiệt ăn cơm, lúc này là do đại ca tứ đệ ghen tị với hắn đây.

Ăn cơm xong, mấy huynh đệ đi ra ngoài làm việc, chỉ có Lý Tiểu Ngũ và Lý Mạn thu dọn chén đĩa.

Lý Mạn nhanh chóng rửa chén bát xong, Lý Tiểu Ngũ cũng lau bàn xong, rồi hai người cùng nhau ra phòng bếp, định đến sân sau xem Lý Thụ xây chuồng heo thế nào.

Vừa lúc Lý Họa từ Đông phòng đi ra, nhìn thấy hai người, liền vẫy tay hô, “Tới đây một chút.”

“Có việc?” Lý Mạn đi đến chỗ hán, nhìn thấy hán đang cầm cây kéo, không khỏi tò mò.

Lý Họa cười cười, vừa rồi chuẩn bị cắt vải may quần áo cho Lý Mạn, ban đầu hán tính kích thước cũng không xê xích gì nhiều, nhưng khi hạ kéo xuống, hán lại lo lắng, nàng không như mấy huynh đệ hán, dù sao một cô nương vẫn thích chưng diện hơn, đương nhiên quần áo vừa người mới đẹp, ngộ nhờ nhỏ hay không vừa người, thấy nên tìm nàng đo số đo thì chắc chắn hơn. Không phải nghe bên ngoài có tiếng động, hán quỳnh lên, cầm luôn kéo ra cửa sao.

“Nàng tới đây một lát.” Lý Họa vào phòng trước, đặt kéo lên giường, cầm cây thước dây từ sọt thêu lên.

Lý Mạn nhìn vải trên giường, lại nhìn thước dây trong tay hán, nhất thời hiểu ra, rất vui mừng, “Đây là huynh muốn may quần áo cho ta?” Mặc khác đã đứng thẳng người, giang hai cánh tay chủ động phối hợp.

Lý Họa nhìn nàng vui mừng, mím môi nở nụ cười, cầm thước dây đo chiều cao của nàng, vòng cổ, chiều rộng, dài của cánh tay...

Lý Mạn thấy hán chỉ đo không ghi lại, lấy tay viết chữ nhắc nhở, “Huynh không cần ghi lại sao?”

“Đều nhớ.” Lý Họa chỉ chỉ đầu mình, khẽ cười nói, mặt khác tiếp tục đo.

Lý Mạn không lên tiếng nữa, Lý Họa đo rất nhanh, chỉ một lúc là đo xong, sau đó, lấy cuộn vải xanh nhạt trải lên giường, cầm kéo bắt đầu cắt.

“Huynh may quần áo? Sẽ dùng kim chỉ may sao?” Lý Mạn tò mò cầm sọt thêu trong đó đã chuẩn bị xong vải cuộn chỉ có màu sắc khác nhau, lại nhìn hán cắt may thuần thục, không khỏi đánh giá cao thiếu niên này thêm mấy phần.

Lớn lên đẹp trai, được đi học, trí nhớ rất tốt, còn có thể may chần, may quần áo...

“Thế nào?” Lý Họa đặt mấy miếng vải đã cắt xong để một bên, xoay người lấy cây kim trong sọt thêu, vừa lúc gặp được đôi mắt đen sáng lúng liếng của Lý Mạn, thì nghỉ ngơi hỏi.

Lý Mạn thật lòng giơ ngón tay cái lên, “Huynh thật giỏi, sau này có thể dạy ta hay không?”

Lý Họa mỉm cười gật đầu, hán ước gì nàng muốn học.

Tất nhiên trong lòng Lý Mạn rất vui, cũng âm thầm hạ quyết tâm phải nhanh học ngôn ngữ ở nơi này, nếu không việc trao đổi rất bất tiện.

Nghĩ như thế, tâm tư lay chuyển, Lý Mạn cười thật tươi, trên mặt đất viết, “Huynh vất vả rồi, cảm ơn, thì nói như thế nào?”

Lý Họa cũng nhếch môi khẽ cười, sau đó ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc dạy nàng câu này.

Lý Mạn nghe rất nghiêm túc, nhẹ nhàng đọc một lần, thấy không khác lắm, sau đó mới chào Lý Họa, gian trá cười nói, “Huynh vất vả rồi, cảm ơn.”

Lý Họa còn chưa trả lời, Lý Mạn đã chạy ra ngoài, nhìn Lý Mặc đã xây hàng rào xong, lúc này đang dùng dao tước nan trúc, không biết làm gì, liền cười hi hi đi tới, ngồi xổm bên cạnh hán, nhẹ nhàng nói, “Đại ca, huynh vất vả rồi, cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Say

Giọng nói nhàn nhạt nhẹ nhàng của nữ nhân, mang theo chút ngây thơ, khiến Lý Mặc chợt ngẩn ra, quay qua chỉ thấy Lý Mạn chẳng biết lúc nào bên cạnh mình, hai tay nâng má, mắt to đen láy chớp chớp, như trẻ con nhìn mình.

“Đại ca, vất vả rồi, cảm ơn.” Thấy hán không nói gì, Lý Mạn cho là mình nói không đúng, hán nghe không hiểu, lại nói nghiêm túc mỗi từ một lần nữa.

Lý Mặc cuống quýt thu hồi tâm trạng, lại bị đôi mắt và lời nói của nàng, khiến tay chân càng thêm luống cuống, khuôn mặt có làn da màu mật ong đã hiện lên ửng đỏ từ lâu, chỉ biết cúi đầu hoảng loạn đan trúc, nhưng nan trúc trên tay này không biết lúc nào mà không nghe lời như trước.

Lý Mạn thấy hần như vậy, nghĩ bản thân đọc không chuẩn, chỉ phải đứng dậy, muốn quay lại tìm Lý Họa học lại.

Việc trên tay Lý Mặc ngừng lại, từ đáy lòng sự thất vọng lan ra, hần muốn nằng ở lại nói chút gì đó với hần, nhưng nằng đã chạy tới Đông phòng.

Nhìn chăm chăm vào cửa Đông phòng mở rộng, dường như bên trong có bóng người chuyển động, Lý Mặc hơi nhú lông mày, nặng nề cúi đầu, tiếp tục công việc trong tay, nhưng, đang lúc động tác dừng sức thật mạnh, tựa như đang giận dữ với nan trúc, bỗng, đầu ngón tay đau nhói, gai trúc đâm vào trong móng tay ngón trỏ trái, từng giọt máu đỏ sẫm nhỏ xuống.

Ngơ ngẩn nhìn máu ra càng ngày càng nhiều, ướt đầm ngón tay, Lý Mặc hồn nhiên không nhận ra, trái lại trong đầu nhớ đến nốt chu sa trên cánh tay nữ nhân, đỏ như những giọt máu này.

“Đại ca, vất vả... Ah, huynh làm sao vậy?” Lý Mạn hào hứng chạy ra, vốn định đến chỗ Lý Mặc khoe khoang một chút, thấy ngón tay hần chảy máu, lại càng hoảng sợ, gấp gấp nắm tay hần nhìn, nguyên ngón trỏ đều là máu, hơn nữa trong lỗ hở trên ngón tay đang ứa máu ra.

“Đây là huynh bị gai trúc đâm trúng phải không?” Lý Mạn híp mắt nhìn ngón tay bị thương của hần, hai đầu ngón tay nằng cẩn thận giúp hần khây gai trúc ra, “Không được, phải khử trùng rồi băng lại.”

Lý Mặc đã ngây người từ lâu, nhìn nằng chạy đi Đông phòng thật nhanh, rồi chỉ lát sau liền chạy ra ngoài, trong tay cầm một bầu rượu, còn lấy một miếng vải nhỏ và sợi chỉ.

Lý Họa và Tiểu Ngưu cũng đi theo ra, vẻ mặt lo lắng, “Đại ca, sao thế?”

“Không sao, không cần thận bị gai trúc đâm” Lý Mặc xin lỗi, mắt tự nhiên đem ngón tay rúc vào lòng bàn tay.

Lý Mạn nghe không hiểu hai người họ nói gì, chỉ chuyển tâm làm chuyện của mình, nằng ngồi xổm trước mặt Lý Mặc, trực tiếp cầm lấy ngón tay bị thương của hần, trước tiên muốn dùng rượu rửa sạch vết thương cho hần.

Làm trò trước mặt hai đệ đệ, mặt Lý Mặc càng thêm đỏ hồng, như điện giật rút tay về, nói thật nhỏ, “Không sao.”

“Ngón tay huynh bị thương, bây giờ là mùa xuân, là mùa sinh sôi nảy nở của vi khuẩn, nếu không xử lý tốt, vết thương sẽ nhiễm trùng,” Lý Mạn quên rằng hần nghe không hiểu, mềm giọng khuyên bảo, lúc nói chuyện, lại nắm tay hần lần nữa, dùng rượu nhẹ nhàng lau vết thương cho hần, đợi vết thương sạch sẽ, dùng vải sạch băng bó thật kỹ cho hần.

Lý Mặc cảm thấy rượu này không phải rửa vết thương hần, mà đang tưới vào lòng hần, cả người chóng mặt, hoàn toàn mặc cho Lý Mạn làm, thẳng đến khi nằng băng bó xong dặn hần đừng để vết thương đụng nước, hần vẫn còn chưa tỉnh lại.

Ngoài ra còn có Lý Họa cũng chưa tỉnh lại, hần cứ như vậy ngơ ngác đứng một bên, con người như mực trầm tĩnh như nước, lẳng lặng nhìn một màn này, trong đầu vừa vui mừng vừa đau khổ, còn có một chút cảm giác đau nhức không thể nói rõ...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Lời Trong Lòng

Lý Mạn đem đi cất bầu rượu, đứng dậy không quên căn dặn Lý Mặc, chỉ chỉ nan trúc trên đất, nói, “Hôm nay huynh đừng làm nữa, cẩn thận tay lại bị thương.”

Nói xong, liền chạy về phòng bếp.

Lý Mặc nhẹ nhàng giật giật ngón tay được băng bó, ngốc ngốc nở nụ cười, cảm nan trúc đã tước xong, dự định chiều đan cái sọt gà.

Lý Họa tiến lên ngăn, “Đại ca, ngón tay huynh bị thương, đừng đan nữa, để đệ làm”

“Để làm sao.” Lý Mặc nói, trước đây săn thú còn bị thương nhiều hơn, cũng không như thế, hôm nay chỉ bị gai trúc đâm ngón tay, hần đầu yếu ớt như thế.

Lúc này, Lý Mạn ôm cái sọt, vui vẻ đi ra, lấy mấy con gà con bỏ vào trong hàng rào.

Lý Họa nhìn nằng một cái, rồi cười nói với Lý Mặc, “Nằng đã dặn dò, tay huynh sẽ bị thương nữa, nằng sẽ không cho phép.”

Lý Mặc nhìn sang, thấy Lý Mạn chống lên hàng rào, nhìn mấy con gà con đang sôi nổi chạy bên trong, cười rất vui vẻ, trong lòng như được rót mật, nói với đệ đệ, “Không sao, huynh đan rất nhanh, một lát là xong rồi.”

Lý Họa nhìn khước môi của ca ca nhếch lên, sự vui vẻ phát ra từ nội tâm, trong lòng đột nhiên thấy bình tĩnh.

Có lẽ, như vậy cũng tốt, hẳn cũng đã sớm lặng lẽ chấp nhận rồi sao?

Lý Mạn thu xếp xong cho gà con, liền quyết định thừa dịp trời còn sớm, cùng Tiểu Ngưu đến sau núi đào ít rau dại về.

Nàng biết Lý Mặc nghe không hiểu, trở về Đông phòng nói với Lý Họa.

Lý Họa đang ngồi may quần áo bên cửa sổ, nghe nàng nói như vậy, thì để kim chỉ xuống, đứng dậy định đi với nàng.

“Không cần, ta đi với Tiểu Ngưu là được.” Lý Mạn vội xua tay nói.

Lý Họa cầm lấy cái giỏ trên tay nàng, cười nói, “Đi thôi.” Mặt khác vỗ vỗ Tiểu Ngưu, hai người cùng đi ra cửa trước.

Lý Mạn chỉ có thể đuổi theo.

Ra khỏi Lý gia, ba người đi đến sau núi, Lý Họa đi giữa, một tay nắm tay Tiểu Ngưu, một tay cầm rổ, thỉnh thoảng nhìn Lý Mạn bên cạnh.

Chân Lý Họa rất dài, bước chân lớn, hơn nửa hai năm qua thường trèo đèo vượt suối lên trần đi học, từ lâu hẳn đã luyện tốc độ đi như gió, muốn đi chậm cũng không được, nhưng đi vài bước, nhận ra Lý Mạn không theo kịp, hẳn liền cố ý thả chậm bước chân phối hợp với nàng.

“Ài, đó không phải là Tứ lang nhà Lý gia và nương tử hẳn sao?”

Khi gần đến cửa thôn, có mấy phụ nhân đang vừa nói vừa cười ngồi dưới cây hòe, nhìn thấy ba người đi ngang qua, thì có người cười hỏi.

“Tứ lang, cậu dẫn nương tử đi đâu đó?”

Mặt Lý Họa dần đỏ ửng vì bị hỏi, không tự chủ lên nhìn Lý Mạn.

Lý Mạn chưa phát hiện hẳn đang nhìn mình, nàng chỉ nhận ra mấy phụ nhân ở giữa, có một phụ nhân đen mặt là người ném thức ăn thiu vào người mình, sắc mặt không khỏi hơi lạnh đi.

Lý Họa cho là nàng hiểu phụ nhân kia nói gì, nên không vui.

Nàng không muốn làm nương tử hẳn sao?

“Đi nhanh thôi.” Cảm giác được phụ nhân này không có ý tốt, Lý Mạn như bị gai đâm lưng, cũng quên kiêng dè, nắm tay Lý Họa, chân bước nhanh hơn.

Nhanh chóng rẽ vào đường khác, đến nơi người khác không nhìn thấy, Lý Mạn mới dừng lại, mắt hồng hồng nhìn Lý Họa, từ từ nói lời trong lòng ra, “Ngày đó ta bị cột vào cái cây đó, mấy phụ nhân vừa rồi, ngày đó ném thức ăn thiu vào người ta, ta nhìn thấy họ liền sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Khóc

Lý Mạn vốn chỉ muốn nói lời trong lòng ra, nhưng không nghĩ lời vừa nói ra khỏi miệng, đau thương cũng từ trong lòng tuôn ra, nước mắt không tự chủ được theo viền mắt chảy xuống.

Nhớ tới trước đây những lúc buồn chán cũng từng đọc qua các tiểu thuyết xuyên không, dù cuộc sống ở hiện đại có đau khổ thế nào đi nữa, một ngày nào đó nữ chính chuyển kiếp, như có một năng lực vượt trội bùng lên vậy, dù hoàn cảnh như thế nào đều có thể sống vui vẻ, như cá gặp nước.

Nhưng như vậy cũng quá giả, nàng không phải siêu nhân, không có kỹ năng đặc biệt gì, chỉ số thông minh không cao, nàng chỉ là chủ trong một gia đình bình thường ở hiện đại, đến hoàn cảnh lạ lẫm này, nàng chỉ thấy sợ hãi và bất lực.

Không hiểu ngôn ngữ họ, vừa mở mắt, là cảnh lạ người lạ, nàng bị người ta cột vào cây xem chút nữa bị treo cổ.

Nơi không đèn điện, quần áo không vừa người và vật dụng hàng ngày, thậm chí nửa đêm tỉnh lại, gian nhà tối đen cũng khiến nàng sợ đến nhảy dựng, ngay cả nhà xí nàng cũng không dám đi, có một ngày vào ban đêm mắc tiểu tỉnh dậy, chịu đựng đến trời sáng mới dám đi, sau này, trời gần tối thì nàng tranh thủ đi nhà xí trước, sau đó, cả đêm cũng không dám uống nước.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Tiểu Ngũ nhìn nàng chảy nước mắt liên tục, sợ đến mặt mũi trắng bệch, luống cuống đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nắm vạt áo nàng, mắt cũng đỏ, sắp khóc.

Lý Mạn biết mình như vậy là có chút sai, nhưng không kiềm chế được, nàng càng lau thì nước mắt chảy ra càng nhiều, chỉ phải xoay người sang chỗ khác.

Mới vừa quay người trở lại, một đôi tay mạnh mẽ vòng qua người, bên tai lập tức vang lên giọng nói rõ ràng của Lý Họa, “Chuyện đã qua, sau này sẽ không còn ai bắt nạt nàng nữa.”

“Tỷ tỷ.” Tiểu Ngũ cũng chen lẫn đi vào, một tay nắm góc áo Lý Mạn, một tay ôm cánh tay Lý Họa.

Lý Họa dứt khoát rút cánh tay ra, cũng ôm Tiểu Ngũ vào lòng.

Lý Thư đang đẩy xe đá, đúng lúc rẽ qua đây, thì thấy một màn như vậy.

Từ đệ hơi cúi đầu, vẻ mặt thương xót, mà nương tử tựa vào lòng hắn, ôm một cánh tay hắn, nhẹ nhàng nghẹn ngào, Tiểu Ngũ ôm hông Lý Họa, khóc nức nở.

“Sao thế?” Lý Thư cuống quýt dừng xe, tiến lên hỏi.

Lý Họa nhìn thấy ca ca, cũng ngẩn ra, còn chưa kịp trả lời, Lý Mạn đã buông hắn ra, cuống quýt lau mắt, khoát tay nói, “Không sao, bị cát bay vào mắt.”

Lý Thư nghi ngờ nhìn Lý Họa, Lý Họa cười gượng, “Là cát bay vào mắt.”

Lừa quỷ sao, Lý Thư nhìn Tiểu Ngũ, “Tiểu Ngũ, sao thế?”

Tiểu Ngũ vừa lau mắt vừa lắc đầu, hắn cũng không biết tại sao, tỷ tỷ khóc, vì thế hắn khóc theo.

“Chúng ta đi cắt thức ăn cho heo đi.” Lý Mạn vội vàng kéo Lý Họa và Tiểu Ngũ đi, tính tình Lý Thư nóng nảy, buổi sáng vì Tiểu Ngũ nhiều lời, mà hắn đi đánh Hạnh Nương, còn truyền đến tai thôn trưởng, nếu như nàng nói vì phụ nhân kia mà nghĩ đến chuyện đau lòng ấy, không biết hắn có trực tiếp đi chặt cái cây đó, hay đánh phụ nhân kia hay không?

“Tam ca, huynh về trước đi, chúng ta đi cắt thức ăn cho heo rồi về.” Lý Họa để lại một câu, thì liền theo Lý Mạn Tiểu Ngũ đi.

Lý Thư đau đầu buồn bực, tiểu tử thôi, dù tam ca có ngu đi nữa, thì cũng chẳng tin có chuyện cát bay vào mắt, nhưng tại sao nương tử lại khóc?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Búi Tóc

Chạy một chặn đường, khi không còn thấy Lý Thư, Lý Mạn mới dừng lại, tay che ngực thở dốc, đứng đợi đã thấy Tiểu Ngũ cũng há miệng thở dốc, vẻ mặt như thỏ con hoảng sợ luống cuống, khăn búi tóc của Lý Họa bị lỏng, xem như hơi nhếch nhác, xì một tiếng liền nở nụ cười.

Lý Họa kéo khăn xuống, mỉm cười nhìn Lý Mạn, “Không sao chứ?”

Lý Mạn hơi ngượng ngùng cắn môi dưới, lập tức đi đến trước mặt hắn, cầm lấy khăn trên tay hắn, ý bảo nói, “Huynh ngồi xuống, ta giúp huynh đội.”

Lý Họa giật mình, Lý Mạn lôi cánh tay hắn, đè hắn xuống, nhẹ nhàng vén tóc đen như mực lên đỉnh đầu, dùng khăn buộc lại, phần tóc còn lại xoa trên vai, như một thác nước.

“Tóc huynh thật đẹp, vừa đen vừa mượt.” Cuối cùng, Lý Mạn hâm mộ nhìn chăm chăm tóc hắn, còn dùng ngón tay làm lược giúp hắn sửa lại một chút.

Lý Họa ngồi dậy, nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, đáy lòng cũng dâng lên tình cảm ấm áp và vui vẻ, từ xưa đến nay, nữ tử chỉ búi tóc cho nam tử mình yêu, tựa như nương giúp cha búi tóc.

Chuyện này, chắc nàng biết đi.

“Huynh nhìn gì thế?” Bị hắn nhìn thẳng như thế có chút không được tự nhiên, Lý Mạn sờ sờ mặt mình, lại sửa sang tóc lại.

Lý Họa cong môi cười, kéo tay nàng xuống, vén tóc rồi bôi dính trên má nàng ra sau tai, “Được rồi.”

“...” Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng lướt qua gò má nàng, như bị điện giật, Lý Mạn khẽ run lên, đầu thoáng nghiêng, mà hắn cũng đã thu tay về.

Đây là? Có phải là ca ca đối tốt với muội muội? Lý Mạn không được tự nhiên nghĩ.

Lý Họa cầm giỏ cùng Tiểu Ngũ đi tiếp, thấy nàng không theo kịp, quay đầu chờ nàng.

Lý Mạn chỉ phải vút đi cảm giác kỳ lạ vừa rồi, chạy theo.

Sau khi đến chân núi, có nhiều rau mọc nối liền nhau, rau gì cũng có, sinh trưởng tốt có, kém có.

Lý Họa lên chỗ đất cao cắt rau dại.

Thực ra Lý Mạn không biết rau dại nào heo có thể ăn, chỉ nhìn thấy lá non mềm đều hái, cũng may, những rau dại này không có độc, Lý Mạn nhìn, nghĩ chắc không có vấn đề gì, đều ném vào giỏ.

Cây bồ công anh, ra dền dại, mùa xuân về hoa nở, trên bãi đất đầy rau dại, chỉ lát sau, ba người đã cắt một giỏ đầy... ít nhất... vừa đủ... cho hai con heo ăn đến mập mạp.

Nhưng vất vả mới đi một chuyến, muốn cắt nhiều hơn, Lý Họa ép mạnh rau dại trong giỏ xuống.

“Họa ca ca.” Lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng gọi to đầy ngạc nhiên.

Lý Họa theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy hai cô nương trẻ tuổi cách đó không xa đang chạy đến bên này, đầu mảy hơi nhú lại.

Lý Mạn cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn, thấy hai cô nương đã đến trước mặt, nàng đã từng gặp.

“Họa ca ca, huynh đang cắt thức ăn cho heo à? Nhà các huynh mua heo?” Liên Hoa mừng rỡ nhìn hắn, nói, “Muội giúp huynh.”

“Không cần, chúng ta cắt xong rồi, đang chuẩn bị về đây.” Lý Họa từ chối.

“Gấp gì chứ.” Liên Hoa vội kéo giỏ qua nhìn, la lên, “Giỏ huynh chưa đầy này, vừa lúc muội và Thất Xảo đang không có việc gì làm, bọn muội giúp huynh.”

Lý Họa kéo mạnh giỏ lại, khách khí nói, “Cám ơn, heo nhà chúng ta còn nhỏ, nhiều đây là đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hôn Nàng.

“Họa ca ca, muội còn ít đồ ăn, huynh mang về nhà ăn đi.” Liên Hoa thấy hắn muốn đi, vội lấy một xấp dây đậu giác từ trong áo ra bỏ vào giỏ của Lý Họa.

Mặt Lý Họa hiện lên vẻ lúng túng, nhìn Lý Mạn, Lý Mạn hoàn toàn không đếm xỉa đến thậm chí vẻ mặt như đang xem kịch vui, điều này khiến lòng hắn bỗng nhiên bị một cục đá đập tan ý nghĩ vừa rồi, cầm đậu giác lên, bỏ vào giỏ Liên Hoa, “Cám ơn.”

Xoay người, nắm tay Lý Mạn, vừa gọi Tiểu Ngũ đang đứng sừng sờ một bên, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Họa ca ca...” Liên Hoa muốn đuổi theo, nhưng bước chân của Lý Họa rất nhanh, nàng ta đâu đuổi kịp, đuổi theo không mấy bờ ruộng, đã bị bỏ lại phía sau.

Tiểu Ngũ biết tứ ca rất ghét những cô gái thích dây dưa, hơn nữa, huynh ấy cũng không thích Liên Hoa, nên, lúc Lý Họa kêu hắn đi, hắn so với ai khác còn chạy nhanh hơn, như một làn khói bay về phía trước.

Nhưng Lý Mạn thì rất vất vả, bờ ruộng rất khó đi, nàng còn bị Lý Họa nắm tay, mà hắn lại đi nhanh như vậy, hắn đi một bước, thì nàng phải chạy vài bước mới đuổi kịp, nhiều lần suýt trượt chân, nhưng được hắn kịp giữ lại.

Nàng không khỏi bức mình, thiếu niên chết tiệt này rốt cuộc làm sao thế? Con gái người ta đưa thức ăn cho hắn để tỏ lộ tình cảm, sao hắn còn mất hứng? Chạy cái gì mà chạy.

Nhưng, hoa đào của hắn đúng thật là không ít, ngoài hai người này ra, còn một cô nương bị giam ở tù đường nữa, đối với hắn rất có tâm, cũng không biết trong lòng hắn vừa ý người nào...

“Ah.”

Đột nhiên Lý Họa đứng lại, Lý Mạn không đề phòng, không cẩn thận đâm vào ngực hắn.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Lý Họa nhú mày lại, đôi mắt cực nóng, lại dường như xen lẫn một chút tức giận, bỗng tâm trạng Lý Mạn căng thẳng, cẩn thận hỏi, “Huynh làm sao vậy?”

Thần sắc Lý Họa căng chặt, trầm lặng không nói, mắt không chớp nhìn nàng chăm chăm.

Bị nhìn như thế Lý Mạn thấy hơi sợ, theo bản năng lùi về sau một bước, chợt nghe một tiếng vang 'phịch'. Giỏ trong tay Lý Họa bị ném xuống đất, rau dại cho heo ăn văng ra.

“Huynh----” Lý Mạn giật mình, còn chưa hỏi ra sự nghi hoặc của mình, đột nhiên thân Lý Họa nghiêng về phía trước, gần mặt nàng, đôi môi ấm mềm chạm vào môi nàng.

Trong giây lát, như có pháo hoa nổ rộ bên tai, Lý Mạn choáng váng.

Tìm Lý Họa đập như trống, không dám nhìn mắt nàng, nhân lúc nàng chưa hoàn hồn, cuống quýt nhặt giỏ lên, hốt hoảng chạy đi.

“Từ ca.” Sau khi chạy tới sườn núi ngồi xuống đợi người, thấy Lý Họa như đang trốn chạy tới, liền đứng lên gọi hắn, “Huynh tỷ sao chậm thế? Tỷ tỷ đâu?”

“Tỷ tỷ?” Lý Họa xoay người đứng lại, nhìn, Lý Mạn vẫn chưa tới, tâm trạng bỗng nhiên thấy hoảng, ném giỏ liền chạy trở lại.

Lý Mạn như cũ giật mình đứng tại chỗ, ngón trỏ không ngừng miết môi, trên bề mặt môi dường như còn lưu lại hơi ấm của thiếu niên, nhưng, sao có thể? Không phải là người thân sao? Không phải là ca ca sao? Sao lại hôn nàng?

Lý Họa thấy nàng như vậy, tâm rơi xuống đáy cốc, nàng không thích sao? Mà hắn cũng vì xung động nhất thời mà đi dọa nàng.

“Xin lỗi.” Lý Họa đi tới trước mặt nàng, nói thật nhỏ.

Lý Mạn nghe thấy giọng hắn, trên mặt liền ửng đỏ, sao hắn quay lại? Nàng còn chưa chuẩn bị xong, nàng đang nghĩ có nên hỏi hắn tại sao lại hôn mình?

“Đi thôi, về nhà.” Thấy nàng cuối đầu không nói, Lý Họa thêm vài phần chán nản, vốn định nắm tay nàng, dắt nàng về nhà, nhưng tay vừa mới vương lên, liền rút trở lại, sợ nàng không thích.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phong Kín.

Lý Họa nhìn nàng thật sâu một cái, không nói gì thêm, xoay người, đi trước, nhưng chân bước rất chậm, cố ý chờ nàng theo kịp.

Nhưng mà, Lý Mạn thấy hắn chỉ nói một câu, rồi xoay người rời đi, còn với bộ dáng buồn bực, trong lòng cũng buồn bực, là hắn hôn nàng, thế nào hắn còn buồn bực? Hỏi hận sao?

Lý Họa đi được một đoạn đường, phát hiện nàng không theo, vừa quay đầu lại thì thấy nàng còn đứng ngốc ở đó, dường như đang giận dữ nhìn mình, trong nhất thời hắn hít thở không thông, nàng chán ghét sự thân mật của hắn sao? Cũng không muốn đi với hắn về nhà?

Lý Mạn cắn cắn môi, thiếu niên đáng chết này còn nhìn cái gì? Lẽ nào hắn không muốn nói với mình chút gì sao? Tựa như, lý do vì sao hôn mình, quan hệ giữa bọn họ và ...

Nếu không phải huynh muội, vấn đề này sẽ càng phức tạp.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên chuyện xảy ra mấy ngày nay, mấy nam nhân Lý gia cũng từ từ xuất hiện từng người một qua đầu nàng.

Ngày ấy khi đang nấu cơm, đại ca đứng trước cửa phòng bếp chăm chú nhìn mình, ánh mắt kia giờ nghĩ lại, dường như quá mức nóng bỏng.

Hơn nữa, sáng ngày ấy, khi bung nước, đầu ngón tay thon dài của nhị ca nhẹ nhàng lướt qua tay nàng.

Hơn nữa, rất nhiều lần, đôi mắt tam ca trắng trợn nhìn mình chăm chăm.

Hơn nữa, thiếu niên trước mắt, vừa rồi bắt ngờ hôn mình.

Tất cả chuyện này, không phải là nàng suy nghĩ nhiều chứ...

Bỗng Lý Mạn bắt đầu thấy sợ hãi, nếu họ với mình không phải quan hệ huynh muội, vậy thì nàng là ai?

Thân thích? Không giống.

Con dâu Lý gia nuôi từ nhỏ?

Trong lòng nàng sợ hãi, nghĩ thâm khả năng này là lớn nhất, đại ca đã tuổi này rồi, ở thời đại này mà còn chưa kết hôn, điều này rất hiếm thấy, mà nhìn hán đường như cũng không vội, nhất định đã có chủ, hơn nữa, nếu mình là con dâu nuôi từ bé, nhất định là của đại ca.

Như vậy, những người khác thì sao?

Đột nhiên Lý Mạn nhớ hồi còn nhỏ xem phim truyền hình 《 uyển quân 》, Tiểu Uyển Quân được cưới để xung hi cho gia đình giàu có, rồi lại được nhị thiếu và tam thiếu yêu thích, vậy nàng...

Lẽ nào nàng vốn là phải gả cho đại ca, kết quả, lâu ngày sinh tình, nhị ca tam ca và tứ ca đều có tình ý với nàng?

Cầu huyết, quá cầu huyết!

Lý Mạn lắc đầu thật mạnh, thà rằng tin mình đoán sai về chuyện cầu huyết này.

Lý Họa đứng cách đó không xa, nhìn thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không ngừng biến ảo, cuối cùng đành thỏa hiệp, lại quay trở lại, cầm tay nàng nói, “Nếu nàng không thích, sau này ta sẽ không làm như vậy nữa.”

Lý Mạn cúi đầu, như đứa trẻ đang chịu uất ức, được hán dắt về nhà, thật ra, nàng buồn chán vì bản thân hèn nhát, đáp án gần ngay trước mắt, nhưng nàng lại sợ không muốn tìm hiểu.

Hiện giờ, nàng có thể giả vờ hồ đồ mất trí nhớ, nhưng ngộ nhờ nàng vừa hỏi, họ nói sự thật cho nàng biết, nàng thật sự là con dâu Lý gia nuôi từ bé, đại ca nếu lấy lý do lớn tuổi không thể chờ thêm được nữa bức hôn nàng? Hơn nữa còn những người khác? Hiển nhiên nếu như suy đoán của nàng, ngộ nhờ mấy huynh đệ vì nàng mà cãi nhau.

Ông trời ơi, càng nghĩ càng đau đầu, cho nên, Lý Mạn dứt khoát giả làm đả điều, một màn Lý Họa hôn nàng vừa rồi, cũng bị nàng nỗ lực mà phong kín.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nghi Ngờ

Lý Thư về nhà, đem chuyện ba người đó ôm nhau khóc nói với Lý Mặc.

Lý Mặc nghe thế, cảm thấy hán nói hơi khoa trương, chuyện có thể bao lớn mà ôm nhau khóc, huống chi, tứ đệ mà khóc?

“Là thật.” Gần như Lý Thư phải thề thốt, “Chính mắt đệ nhìn thấy sao có thể giả được, cũng không biết xảy ra chuyện gì, đợi họ về rồi huynh hỏi một chút, tứ đệ luôn nghe lời huynh nói.”

Thấy hán như vậy, trong lòng Lý Mặc nói thầm, chuyện này thật sao? Nhưng vẫn an ủi Lý Thư, nói “Có tứ đệ ở đó, sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa chỉ đến sau núi cắt thức ăn cho heo mà thôi.”

Nhưng càng nói trong lòng càng lo lắng, nếu thật có chuyện gì thì sao?

“Tam đệ, huynh đi xem một chút.” Lý Mặc cuối cùng vẫn lo lắng, vội vàng ngưng việc trong tay, đứng dậy định đến sau núi tìm bọn họ.

“Ừ.” Lý Thư lên tiếng, sau đó ngồi trên băng ghế Lý Mặc vừa ngồi, đan lồng gà tiếp, đã đan hơn phân nửa, thêm mấy cây nan tre nữa là xong rồi.

Bước chân Lý Mặc vội vã, trong đầu không ngừng nghĩ đã xảy ra chuyện gì? Khi đến cửa thôn, thì vừa gặp ba người trở về.

Trông có vẻ ba người đều rầu rĩ không vui, nhìn liền biết có chuyện.

Hán nhanh lên đón, “Tứ đệ.”

“Đại ca?” Lý Họa hơi sững sờ.

Lý Mặc đến trước mặt, lấy giỏ từ tay hắn, mắt nhẹ nhàng nhìn qua Lý Mạn, về mặt nàng uể oải, mắt hơi hồng, hỏi Lý Họa, “Xảy ra chuyện gì? Tam ca đệ nói, vừa mới thấy các đệ ôm nhau khóc?”

Biết thế nào tam ca cũng nói ra, Lý Họa nặn ra một nụ cười, nói, “Ai khóc? Chỉ bị cát bay vào mắt?”

Lý Mặc nhú mày, ngay cả tam đệ còn không tin, hắn làm sao có thể tin? Nhưng tứ đệ không muốn nói, hắn cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, tóm lại, ba người bình an về là tốt rồi.

“Vây chúng ta về nhà thôi, trời đang đổi, sợ sẽ có mưa.” Nói xong, mắt lại không tự chủ mà nhìn Lý Mạn.

Cái nhìn này, khiến trong lòng Lý Mạn chột dạ, có chuyện, nhất định có chuyện, chẳng lẽ mình thật là hôn thê của hắn, hắn thấy mình và tứ đệ hắn đi gần nhau, nên trong lòng không vui?

Lý Mặc thấy mặt nàng lảng tránh, lại lo lắng, cùng Lý Họa đi phía trước, thấp giọng hỏi, “Có phải lại có người nói gì sao? Nhìn nàng không bình thường.”

“Là...” Về mặt Lý Họa hơi cứng lên, nhưng không trả lời.

Lý Mặc nghi ngờ nhìn tứ đệ, nhận ra đệ ấy càng có vẻ thêm chán nản, đáy lòng càng nghi ngờ trong lúc đó đệ ấy và nương tử chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người không nói gì, một đường trầm muộn đi về nhà, ai cũng không mở miệng nói thêm một câu nào nữa.

“Đại ca, tứ đệ?” Lý Ngôn đang gánh trâu cắm lúa, đang đi vào sân, thì thật xa nhìn thấy những người này ủ rũ đi đến, liền nghi ngờ gọi to, đợi bọn họ tới gần, mới tò mò hỏi, “Sao thế? Thức ăn heo bốn người cất bị người ta cướp à? Sao về mặt ai cũng như đưa đám, thật khó nhìn.”

Tiểu Ngũ vội nói, “Không ai cướp.” Hắn cũng không biết tại sao các ca ca tỷ tỷ lại như thế, lúc đi thì khóc, sau thì cười, rất vui vẻ, lúc về, thì biến thành không khóc cũng không cười, hắn cũng không biết tại sao.

Lý Ngôn đưa tay kéo Tiểu Ngũ qua, “Tiểu Ngũ, đệ nói cho nhị ca biết tại sao đi?”

“Không có gì, đúng lúc huynh đến sau núi có việc, thì nhìn thấy ba người họ, liền cùng nhau đi về.” Lý Mặc nói, thật ra, hắn cũng rất muốn biết tại sao lại như thế.

Lý Ngôn tin đại ca, nhưng không tin tứ đệ, trong lòng thầm đoán nhất định là trước khi đại ca đến thì đã xảy ra chuyện, về mặt tứ đệ và nương tử rất không bình thường.

“Trâu cắm lúa này?” Lý Mặc nhìn trong gánh, hỏi.

Lý Ngôn nói, “À, trong nhà không phải đang nuôi heo sao? Đệ đến nhà bác gái Triệu mua một ít.”

Lý Mặc gật đầu, vẫn là nhị đệ cẩn thận, “Việc nhà Mẫu Đan đều xong rồi?”

“Ừ.” Lý Ngôn hừ một tiếng, “Hôm nay nhà chủ Trần có khách, hai ngày nữa mới trả tiền công.”

“Cũng được.” Lý Mặc không hỏi nhiều, vào sân, đặt giỏ dưới mái hiên.

Lý Thư và Tiểu Ngũ về Đông phòng, Lý Mạn thấy khát nước, muốn vào phòng bếp uống miếng nước, Lý Ngôn gánh trâu cắm lúa cũng theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tâm Tư

Lý Mạn cầm gáo nước, múc nước trong lu, ngửa cổ uống một hớp nước mát lạnh lớn, đầu óc thanh tỉnh ít nhiều, tâm tình cũng bình tĩnh hơn.

“Nàng xem đây là rượu sao?” Lý Ngôn để gánh xuống, nhích lại gần nàng, cúi đầu, giọng nói trầm trầm vang bên tai nàng, Lý Mạn bị dọa giật mình, gáo nước trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Lý Ngôn đưa tay đón lấy gáo nước, đặt lên bệ bếp, nâng tay giam Lý Mạn vào giữa mình và bệ bếp, mắt nhìn chăm chú nhìn nàng.

“Huynh?” Cảm giác bức bách chợt kéo tới, Lý Mạn cảm thấy hô hấp căng thẳng, tâm tình khẩn trương trong chốc lát lại từ đáy lòng lan tràn.

Nhìn nàng mở đôi mắt to chớp chớp, vẻ mặt vô tội nhìn mình, thật sự rất đáng yêu.

Khóe môi Lý Ngôn nhếch lên, hiện lên nụ cười nhu hòa, lấy ra cái gì đó từ trong ngực, rồi nâng tay về phía Lý Mạn.

Lý Mạn sợ hãi rút cổ lại, thì cảm thấy hần lấy cái gì đó cắm lên tóc mình, nàng tò mò tính nâng tay lên sờ sờ, tay bị Lý Ngôn bắt được.

“Rất đẹp.” Ánh mắt hần nhu hòa âm áp nhìn mặt nàng, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Lý Mạn cố sức rút tay về, hung hăng trừng mắt hần, hần đeo cho mình cái gì?

“Nhị ca.” Lúc này, Tiểu Ngũ ở bên ngoài gọi.

Lý Mạn quýnh lên, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đỏ ửng, Lý Ngôn cúi đầu cười, chỉ vào tóc nàng, nhẹ nhàng nói, “Không được tháo xuống, phải nhớ mỗi ngày đều mang.”

“Nhị ca, tam ca gọi huynh.” Lúc này Tiểu Ngũ chạy vào, kéo Lý Ngôn ra ngoài.

“Chuyện gì?” Lý Ngôn nhàn nhạt hỏi một tiếng, thông thả đi ra ngoài, khi bước qua cửa, thì quay đầu chớp mắt nhìn Lý Mạn nở nụ cười.

Lý Mạn khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, đột nhiên hần lại cười khiến tâm tình nàng bất ổn, cuống quýt lấy thứ cài trên tóc xuống, thì ra là cây trâm bằng gỗ, chế tác rất tinh tế, hoa văn đơn giản nhưng mỗi hoa văn được khắc vô cùng nhẫn bóng, nhìn ra được rất dụng tâm.

Com tối, Lý Mạn nấu phở ăn, nàng rất thích ăn phở làm bằng tay*, nhưng tối nay chẳng có mùi vị gì, luôn cảm thấy có ánh mắt khác thường nhìn mình chằm chằm, khiến trong lòng hoảng sợ.

Bình thường khi mọi người ăn com, luôn rất náo nhiệt, nhất là Lý Thư, cho dù thức ăn ngon thế nào cũng không chặn nổi cái miệng của hần, nhưng tối nay, lần đầu tiên, thậm chí một từ hần cũng chưa từng lên tiếng, cầm đầu ăn xong thì đặt bát xuống đi ra.

Thật sự Lý Mạn rất phiền muộn, một bữa com thật khó khăn mới ăn xong, chờ mọi người đi ra, nàng dọn dẹp bát đĩa, nhưng không nghĩ tới, khi đang làm việc, có một hơi thở xa lạ vây quanh, nàng sợ run lên, quay người lại, thấy Lý Mặc đang đứng cạnh mình.

“Ah ——” Lý Mạn vỗ vỗ ngực mình, thở ra một hơi thật dài nhẹ, còn tưởng là...

“Đừng sợ, là ta.” Lý Mặc chán nản giải thích, vốn thấy nàng chiều nay ăn ít, lo lắng nàng ăn không no, lấy một gói táo đỏ mà trong nhà không nỡ ăn ra, muốn đưa nàng ăn vì sợ nàng đói, không nghĩ đến lại dọa nàng sợ, trong lòng hần chán nản không thôi, nhưng dù nói gì nàng cũng không hiểu, muốn giải thích nhưng không biết giải thích làm sao, Lý Mặc quýnh lên, nhét đồ vào trong tay Lý Mạn, xoay người ra ngoài.

Này là? Lý Mạn mở bọc giấy, nhìn những trái táo đỏ, có chút không hiểu.

Bất ngờ bị hôn, lại nhận một cây trâm cài, và một gói táo đỏ...

Mọi chuyện đúng như nàng suy đoán sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Có Liên Quan

Dưới ánh sáng mờ mờ, một thân ảnh cao lớn vào phòng bếp, nắm tay nàng kéo ra ngoài: “Nương tử, ra nhìn xem”

Lý Mạn nghe ra được đây là giọng của Lý Thư, trong lúc hoảng loạn, bọc táo đỏ chưa gói kỹ, táo đỏ rớt lênh lán trên bệ bếp.

Ra khỏi phòng bếp, Lý Thư kéo thẳng nàng ra sân sau, sắc trời mờ tối, Lý Ngôn và Tiểu Ngũ đang ở chuồng heo nói gì đó.

“Nương tử, ra xem chuồng heo ta xây, được không?” Lý Thư kéo Lý Mạn qua đây, cười hi hi hỏi.

Không nghĩ tới hần xây nhanh như vậy? Chỉ một ngày, chuồng heo đã xây xong rồi, tuy không lớn lắm, nhưng có thể che mưa che gió cho hai con heo con, đầu thấp nhào vào trong vách tường, nhìn hai con heo con đang tranh thức ăn ở bên trong, người ăn ta cướp, còn phát ra âm thanh rầm rì rầm rì, thật thú vị.

Thấy Lý Mạn vui vẻ, trong lòng Lý Thụ không cần nói cũng biết là rất vui, thích thú nói, “Nương tử, rất được đi, tay nghề xây của ta rất tốt, vừa rồi nói chuyện với nhị ca, chờ vào mùa thu, chúng ta có nhiều tiền chút, sẽ giúp trong nhà xây mấy gian phòng, nàng nói xem có được không?”

Lý Mạn nghe hắn đắc ý nói liên tục, hơn phân nửa là nghe không hiểu, chỉ cố gắng tỏ ra vui vẻ, sau đó nói, “Còn chưa rửa xong bát, ta về trước.” Nếu còn không đi, thì sẽ chết đuối bởi ánh mắt của Lý Ngôn mất.

“Nương tử...” Lý Thụ muốn ngăn nàng, hắn còn chưa nói xong mà.

“Tam đệ.” Lý Ngôn ngăn cản hắn, vỗ vỗ vai hắn, cười nói, “Cả ngày nay đệ cũng mệt rồi, tắm rồi đi ngủ đi.”

“Còn chưa nói với nàng xong.” Lý Thụ hơi mất mát mím môi, kiên định nói, “Dù sao đệ cũng đã định, cuối năm nay nhất định phải xây cho nương tử một gian phòng tốt hơn, bây giờ tuy phòng nàng tốt, nhưng chỉ sợ mưa xuống sẽ đột.”

“Uhm, nhất định có thể sẽ xây phòng lớn hơn.” Lý Ngôn gật đầu, động viên hắn.

Lý Thụ nhếch miệng cười, trong đầu mong mỗi mỹ cảnh tương lai nhiều năm sau, nhất thời cảm thấy cả người lại tràn đầy sinh lực.

Lý Ngôn cười đập nhẹ vai hắn, “Đi thôi, vào nhà.”

“Uhm” Lý Thụ lên tiếng, ba huynh đệ cùng nhau trở về Tây phòng.

Trong Tây phòng chỉ có một mình Lý Họa, đang ngồi trên giường, đọc sách dưới ngọn đèn.

“Tứ đệ, lần trước đệ kể một câu chuyện, còn tiếp không? Kể một chút đi.” Lý Thụ vội lên giường, háng hái hỏi.

“Hử?” Lý Họa hơi giật mình, ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt, tựa như đang đắm chìm trong chuyện gì đó chưa kịp hồi phục lại tinh thần.

Lý Thụ tưởng hắn đọc sách quá nhập thần, liền đi đến trước mặt hắn, gấp gấp nói, “Là truyện tên tiểu tử kia sau này thành tướng quân đó, nghe rất hay, đệ còn chưa kể xong đâu.”

Lúc này Tiểu Ngưu cũng cời giấy, leo lên giường, ngồi cạnh Lý Họa, ánh mắt - nhìn hắn trông mong, nói tứ ca kể chuyện là hay nhất.

Lý Họa nhẹ nhàng cười, đặt sách xuống, nói, “Cũng gần hết rồi...”

Lý Thụ và Tiểu Ngưu yên tĩnh lại, tập trung nghe khúc cuối câu chuyện đặc sắc.

Lý Ngôn thấy thế, khoe môi khẽ nhếch, hiện lên niềm vui vẻ, trong lúc Lý Họa kể chuyện sinh động, hắn nghiêng mình, ra ngoài, đi thẳng đến phòng bếp.

--

Trong phòng bếp, ngọn đèn nhỏ trên bệ bếp, tia sáng màu vàng mờ mờ ảm áp khắp phòng.

Lý Mạn còn đang rửa chén, sau khi từ chuồng heo về, nàng bắt đầu chà bát, chà chà, giẻ rửa không ngừng chà bát, nhưng chà mãi không ngừng, mà ánh mắt của nàng có chút không đúng, dưới ngọn đèn nhỏ, có ngạc nhiên, hoảng hốt, mắt không chớp lấy một cái.

Lý Ngôn đứng dựa vào cửa, lẳng lặng nhìn một màn này, khoe môi chứa đầy tà tứ vui vẻ, phụ nữ mà ngây người, nhất định là có liên quan đến nam nhân.

Chỉ là, người nam nhân này là ——

Đại ca? Tứ đệ? Hay là mình?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cổ Cháp

Mất thấy những cái bát kia sắp bị nàng rửa đến hư, rốt cuộc Lý Ngôn nhịn không được, tiến lên cắt ngang suy nghĩ của nàng, “Nghĩ gì thế?”

“Ah?” Trái tim nhỏ bé giật mình, Lý Mạn cảm thấy mình bị hù dọa đến rớt cả hồn ra, bát trong tay rớt vào nồi, hên là không bị vỡ.

Lý Ngôn khoanh hai tay, tựa vào bệ bếp, mặt nhăn lại, buồn cười nhìn nàng, “Lá gan nhỏ như vậy sao?” Mấy ngày nay nhìn nàng rất hoạt bát sáng sủa,

còn tưởng lá gan lớn hơn chứ.

Tay Lý Mạn che ngực đang nhảy loạn, nhìn hấn chăm chăm như đang gặp quỷ.

“Huynh làm gì vậy?” Nàng trừng đôi mắt tròn trịa, cố gắng dùng ngôn ngữ ở đây chất vấn hấn, cố tiếp thêm sức mạnh cho mình.

“Hay da, có tiến bộ.” Lý Ngôn nhú mày, vui thích khen ngợi, “Còn biết nói gì nữa không?”

“Hả?” Câu trước nàng nghe hiểu, câu sau hấn nói gì nhỉ?

Mắt Lý Ngôn nhìn lên tóc nàng, “Cây trâm đâu?” Lúc ăn cơm tối cũng không nhìn thấy, hóa ra mình vừa đi, nàng liền tháo xuống.

Lý Mạn biết hấn nói đến cây trâm, vốn nàng không biết phải làm sao, bây giờ thì tốt rồi, là hấn tới hỏi, trả lại hấn là xong.

Vội vàng lấy cây trâm từ trong ngực ra, đưa cho hấn, “Trả huynh.”

Lý Ngôn híp mắt lại, “Không thích?”

Nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt hấn trong chốc lát bị sự lạnh lẽo thay thế, Lý Mạn áp chế trái tim nhỏ đang nhảy loạn, đáng vẻ bề ngoài quả nhiên có thể gạt người, trước kia nghĩ người này tính tình ôn hòa, là người có nụ cười khiến người khác an tâm, hôm nay xem ra, lúc hấn cười thật hiền, nhưng khi nào không vui, thì thật đáng sợ.

Lý Mạn giả vờ nghe không hiểu lời của hấn, đặt cây trâm lên bệ bếp, nói thật nhỏ, “Cám ơn huynh, ta không quen cái thứ này.” Nói xong, xoay người tiếp tục rửa bát.

Nhưng bát còn chưa rửa xong, thì giẻ rửa trong tay bị người này giật lấy, hai vai bị kiềm chế, ép nàng đối mặt với hấn.

Lý Mạn tức giận, trừng hấn, “Huynh muốn làm gì?” Rồi nhìn ra cửa, vừa mong muốn có ai nhìn thấy để có thể ngăn hấn lại, vừa sợ có người nhìn thấy một màn này, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Lý Ngôn nhìn nàng thật sâu, trong mắt tràn đầy kiên định và bá đạo.

Bị ánh mắt như thế nhìn chăm chú, Lý Mạn dần dần mất đi lực chống đỡ, bất an hỏi, “Huynh đến tốt cùng là muốn làm gì?” Vì một cây trâm, mà muốn như ăn tươi nuốt sống nàng sao?

Thẳng đến nàng buông tha giẫy dụa, Lý Ngôn mới buông lỏng tay, cầm cây trâm lên, một lần nữa cài lên tóc nàng.

Lý Mạn âm thầm liếc hấn, người này thật cố chấp, được rồi, chỉ một cây trâm mà thôi, hấn muốn thế thì thế đi.

“Nàng cài đi.” Lý Ngôn thấy nàng cứng đầu cúi đầu không nhìn mình, môi hơi nhướn lên, tay nắm lấy cằm nàng, nâng lên.

“Huynh?” Lý Mạn hơi tức giận, khóe mắt nhìn thấy ngón tay hấn bị đứt một đường thật dài, như bị lưỡi dao sắc làm bị thương, rồi đột nhiên nghĩ đến hoa văn xinh đẹp trên cây trâm, không hề vì tốn thời gian làm cái này mà bị thương sao?

“Tay huynh bị thương?” Lý Mạn cầm tay hấn, quan tâm hỏi.

Lý Ngôn nghe thấy trong lời nàng mang vẻ thân thiết, càng hiểu trong mắt nàng đầy quan tâm, trong giây lát trong mắt tràn đầy vui vẻ, dùng ngón tay bị thương khẽ vuốt tóc nàng, giống như hứa hẹn nói, “Sau này, ta sẽ làm cái tốt hơn cho nàng.”

Lý Mạn theo bản năng nghiêng đầu, né tránh tay của hấn, lại vừa lúc nhìn thấy Lý Mặc đứng trước cửa phòng bếp, như một tảng băng, sắc mặt tái xanh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thương Lượng

Lý Mạn sợ run, hấn đứng ở cửa từ lúc nào?

“Đại ca.” Lý Ngôn quay đầu lại, sắc mặt như thường gọi một tiếng.

Lý Mặc buồn buồn lên tiếng, sau đó nói, “Tối đây một lát, ta có chuyện muốn nói.”

“À.” Lý Ngôn quay đầu, mỉm cười nhìn Lý Mạn, khẽ chau mày, cúi xuống bên tai nàng, nói, “Cây trâm này tốn không ít công sức, cho dù không thích,

cũng đừng vút.”

Nói xong, vui vẻ nòng đậm nhìn nàng, rồi mới xoay người ra ngoài.

Lớn gan như vậy sao? Lý Mạn gần như sợ ngây người, làm trò trước mặt đại ca rồi còn dám thông đồng với đại tẩu, đây là chuyện gì đây?

--

Lý Ngôn theo đại ca vào Đông phòng, trên giường, ba huynh đệ Lý Họa cũng đang đợi ở đây, thấy hai người đi vào, tự giác nhích vào trong, chừa chỗ cho hai người.

“Đại ca, chuyện gì?” Lý Thụ hỏi trước, ánh mắt mọi người đồng thời nhìn Lý Mặc.

Lý Mặc không ngồi trên giường, chỉ ngồi xuống giữa mép giường và băng ghế, sau đó trả lời, “Ta mới từ nhà thôn trưởng về, nghe nói nhà Tam Lại Từ có vài mẫu đất muốn bán.”

“Đất nhà họ cũng không phải đất tốt gì, huống chi, có liên quan gì tới chúng ta?” Lý Thụ bĩu môi, đối với đề tài này không thấy hứng thú.

Lý Ngôn vừa nghe đại ca nói, lập tức đoán được ý của hắn, hỏi, “Đại ca chẳng lẽ muốn mua mấy mẫu đất nhà hắn sao?”

“Ừ.” Lý Mặc gật đầu, nói, “Ta có dự tính này, tuy đất nhà hắn không tốt lắm, nhưng giá tiền lại rẻ,

Hơn nữa gần đây hắn thiếu tiền, có ý định bán gấp, một mẫu đất chỉ hai lượng bạc.”

“Hai lượng?” Thật đúng là rẻ, “Nhưng nhà chúng ta có tiền mua sao?” Lý Ngôn lo lắng chính là điều này, lần trước vì nương tử trong nhà gần như đã xài hết tiền dành dụm.

Lý Mặc chà xát tay, nghiêm túc nói, “Chuyện này ta đã tính, lần trước thôn trưởng và Ngô gia đã đưa hai xâu tiền, hơn nữa còn tiền bán cá, tiền công nhiều ngày của đệ, và tiền dành dụm còn dư trong nhà, cũng khoảng 4 lượng bạc rồi, ta nghĩ mua hai mẫu đất trước, rồi trông chờ bây giờ, có thể kịp thu hoạch một mùa.”

“Nhưng đất nhà Tam Lại Từ rất cần cỗi đi? Có thể thu được gì chứ?” Lý Thụ không thấy khả quan.

Lý Mặc trả lời, “Đất nhà hắn cũng không tệ, nhưng vì mấy huynh đệ hắn làm biếng, không muốn tốn sức vào ruộng, nên đất gần như bỏ hoang. Ta nghĩ, chúng ta mua xong, sẽ chăm bón thật tốt, hơn một năm, đất sẽ màu mỡ hơn, nhất định có thể thu hoạch được.”

“Đệ tán thành.” Lý Họa hơi suy nghĩ, nói, huynh đệ trong nhà đều cao lớn, dù có thêm hai mẫu đất cũng không tổn hại đến chuyện gì.

Lý Ngôn cười nói, “Đại ca, huynh nghĩ sao thì cứ làm, sáng mai đệ đến nhà chú Trần tính tiền công.”

“Ừ.” Lý Mặc thấy nhẹ nhõm hơn, nói, “Nếu như các đệ đều nghĩ như thế, sáng mai ta đến nhà thôn trưởng xử lý việc này, được rồi, tứ đệ, mai đệ đi cùng ta.”

“Được.” Lý Họa lên tiếng trả lời.

Chuyện mua đất cứ như vậy mà quyết định, trong lòng mọi người đều có mấy phần vui mừng, trong nhà có nương tử, có đất, còn có heo và gà, lúc này mới đúng là cuộc sống

--

Phòng bếp bên này, có hai lần kinh nghiệm, Lý Mạn không dám chậm chạp, vội vàng dọn xong bát đĩa, nấu một ít nước nóng, về phòng mình rửa mặt, rửa mặt xong liền đóng cửa phòng, tắt đèn, lên giường.

Một đêm lăn lộn khó ngủ, sáng hôm sau thức dậy, Lý Mạn hiện lên cặp mắt gấu mèo, suýt dọa Tiểu Ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Bắn Khoăn.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Tiểu Ngủ nhìn chằm chằm đôi mắt sưng đỏ của Lý Mạn, lo lắng hỏi.

Mắt Lý Mạn đau nhức, tối hôm qua là một đêm khó ngủ, thật vất vả trời gần sáng mới chợp mắt, còn gặp ác mộng nữa chứ, thật là đau khổ.

“Không sao.” Nàng dụi dụi mắt, lắc đầu, hôm nay dậy trễ, trong nhà chỉ còn mình Tiểu Ngũ.

Nhưng đang nói, thì Lý Ngôn từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Lý Mạn đứng dưới mái hiên, trong mắt càng thêm vui vẻ, bước chân không tự chủ được tăng nhanh.

Sau tối qua, Lý Mạn sinh ra tâm lý mâu thuẫn đối với hắn, thấy hắn đi về phía mình, trong lòng hoảng hốt, xoay người vào phòng, đóng cửa lại, rằng chưa đánh mặt chưa rửa tóc chưa chải..

“Nhị ca.” Tiểu Ngũ từ trong phòng bếp bung cháo nóng đi ra, không thấy Lý Mạn, nhưng thấy Lý Ngôn, thì tò mò hỏi, “Tỷ tỷ đâu?”

Lý Ngôn nhìn về phía Tây phòng mím môi, cười nhận lấy bát cháo, “Đề ta.” Sau đó, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Lý Mạn sửa sang quần áo xong, đang cầm lược chải đầu, nghe thấy tiếng rõ cửa, mi tâm chau lại, cũng biết là Lý Ngôn, vì Tiểu Ngũ chưa bao giờ gõ cửa, bất quá chỉ nhẹ nhàng đẩy cửa hé ra một chút, thận trọng nhìn nàng, đợi nàng phát hiện ra hắn thì thôi.

Nàng không trả lời, chỉ nhìn cây trâm trên tủ mà ngẩn người, cuối cùng cài hay không cài?

Cài lên chẳng phải là có ý chấp nhận tình cảm của hắn sao? Không cài thì có thể xảy ra chuyện giống hôm qua hay không, lỡ hắn vậy nữa sẽ xảy ra chuyện khác thì sao?

Tiếng gõ cửa cách cách mạnh mẽ, không vội không gấp, thậm chí còn hơi nho nhã lễ độ, nhưng Lý Mạn không chịu nổi, mắt hung hăng trừng cánh cửa, cầm cây trâm rầu rĩ cài lên tóc, xoay người ra mở cửa.

Vừa mở cửa, trước mặt là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Lý Ngôn, còn có một bát cháo ngô nóng hổi, sự buồn bực trong lòng Lý Mạn đành phải nuốt xuống bụng, không tiện phát tác.

“Buổi tối ngủ không ngon sao? Mắt sưng thành như vậy?” Lý Ngôn cẩn thận nhìn nàng, thấy mắt hiện lên một tia đùa giỡn, thỉnh thoảng nghiêng người, cúi gần sát mặt nàng, thì thầm, “Là vì ta sao?”

Lý Mạn sợ hãi liên tiếp lui về phía sau, chờ đến khi hắn đứng lên như cũ, không tiến lại gần thêm nữa, mới dừng lại, hung hăng trừng hắn, tự nhiên dựa sát vào nàng như vậy làm chi?

Lý Ngôn nhìn nàng như con thỏ nhỏ sợ hãi, nhẹ nhàng cười, đặt bát trên bệ cửa sổ, nói, “Thừa lúc còn nóng mau ăn đi, ăn xong, ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo.”

“Đi đâu? Nhị ca, đệ cũng đi.” Tiểu Ngũ vội nắm tay nhị ca, lấy lòng nói.

Lý Ngôn trả lời, nhưng mắt nhìn Lý Mạn, “Đại ca đang đo diện tích đất ruộng, chút nữa chúng ta đi qua đó xem một chút.”

“Đạ, được.” Tiểu Ngũ lập tức biểu hiện sự háng hái nồng đậm.

Lý Mạn lấy bát trên bệ cửa sổ, quay lưng lại, hung hăng ăn, vài hớp liền ăn xong.

“Chưa no hả, ăn thêm ít bánh đi.”

Mới vừa quay người lại, hai cái bánh ngô lại đưa tới trước mặt.

Lý Mạn nghi ngờ nhìn hắn, thực ra, hắn đối với mình không tệ, nhưng lẽ nào hắn không có một chút kiêng dè nào sao?

“Nhìn nàng kia, chỉ ăn thôi mà cũng để dính trên mặt.” Lý Ngôn cong môi cười, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lau má nàng.

Mặt Lý Mạn đỏ lên, đang muốn nổi giận, hắn lại đưa ngón tay ra cho nàng nhìn, đúng là trên ngón tay có một hạt ngô.

Lý Mạn khẽ cắn môi, vẫn hung dữ trừng mắt hắn, cho dù trên mặt dính hạt ngô, hắn có thể nói với nàng, để nàng tự lau.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Thê Doanh Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.